

Concurs - Premiul: o excursie în Thassos!

FLACĂRA

FLACĂRA

**Superspionii
secolului**

**Radu Moraru:
„Aș vrea
să fiu nașul
Andreei Marin”**

**Siam:
Turismul sexual
la el acasă**

**Neveste
de fotbaliști**

**GEOANĂ
PE ROZE**

Negociatorul de la Bagdad vorbește doar cu Băsescu

180 €

~~CHIRIA~~

RATA LA CASA MEA

Produse de creditare

Oferta de credite pentru casă

Cum poți transforma o cheltuială precum chiria într-o investiție în propria ta casă? Iei un **Credit ipotecar** sau **Imobiliar** de la Banca Tîriac. Apoi construiești, îți cumperi un imobil, îți modernizezi locuința sau chiar cumperi un teren pentru a-ți construi o nouă casă. Casa ta, în rate până la 20 de ani cu suma maximă acordată de 200.000 de Euro.

Înzestrate cu două avantaje majore - rapiditate în acordare și dobânzi variabile în funcție și de suma împrumutată - **Creditele ipotecare** sau **Imobiliare** de la Banca Tîriac sunt instrumente ideale pentru realizarea unui vis, acela de a avea o casă nouă, mai mare sau măcar mai frumoasă.

P/12074

Banca Tîriac

Privește înainte

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

ANNUAL CONFERENCE AMIC MISSION

Apelul Ulema contează cel

În 28 aprilie, șeful Sulayman Harith Al-Dari, liderul Consiliului Înțelepților Musulmani din Irak (Hayat Al Ulema al Muslimin al-Irak) a făcut un apel pentru eliberarea ziaristilor români, după ce Președinția României i-a cerut public ajutorul. Și după ce ambasadorul României la Bagdad, Mihai Stuparu, însoțit de lideri ai comunității arabe din țara noastră, a avut o întâlnire cu Ulema. Conținutul discuțiilor a rămas secret.

În Joia Mare, pe la prânz, ne-a sunat în redacție un ziarist palestinian. Să ne uităm la *Al Jazeera*, la buletinul de știri de la orele 16. Și să-i anunțăm și pe colegii noștri de la *Prima*. Că va fi ceva de bine, „un comunicat important pentru țară”. A noastră, evident. Tocmai primise un telefon, în acest sens, de la un prieten din Bagdad. Mai multe nici că știa, sau, mă rog, nu putea să spună. Te pomenesti că-i eliberează pe ziaristii români răpiți în Irak? Așa, de Paște, ca să fie bucuria și mai mare! Ori măcar pe Marie-Jeanne, conform cererii autorităților de la București. Ca un semn că negocierile pot continua „în pace”. Am dat sfoară în țară, pe la colegi, prieteni, vecini. La ora anunțată, eram „călare” pe buletinele de știri. Nimic nou despre ziaristi. Doar încă un apel pentru eliberarea lor. Din partea Consiliului Înțelepților Musulmani din Irak. Dezamăgiți, am sunat „la sursă”. Era bucuros, nevoie mare: „Ei, ați văzut ce s-a întâmplat?” Ne-am enervat, de-a dreptul: „Ce, Doamne iartă-mă, decât încă un apel?” Ziaristul palestinian s-a cam supărat: „N-ați înțeles nimic. În afară de eliberarea propriu-zisă a ziaristilor, un apel în acest sens din partea liderului Consiliului Înțelepților Musulmani este cel mai bun lucru care se putea întâmpla. În momentul de față, această instituție este singura autoritate recunoscută și respectată în Irak. Cuvântul ei ține loc de lege.”

mai mult pentru răpitori

„Trupele românești, prin colaborarea cu americanii, sunt forță de ocupație“

Ca om, în general, și ca ziarist, în special, este destul de frustrant să constăți că uneori nu ai „unelte“ potrivite pentru a aprecia corect o anumită întâmplare din jurul tău. Diferențele de mentalitate, religie, educație etc. ne fac să interpretăm în termeni diferiți, ba, uneori chiar opuși, același detaliu. Este și cazul apelului lansat de Întelepții Musulmani. Pentru arabi a fost un eveniment, o binecuvântare, o garanție că ziaștii români sunt ca și eliberați. Noi, în schimb, nu am avut cine știe ce entuziasme pe această temă. Și dacă tot am fost dojenți că nu înțelegem fondul problemei, hai să vedem ce e cu acest Consiliu al Întelepților din Irak. Liderii comunității arabe din România ne-au explicat, în primul rând, că în toate țările musulmane există o asemenea autoritate. De regulă, însă, ea funcționează pe lângă Ministerul Religiei și este consultată în legătură cu toate problemele interne și externe. Conform tradiției, „întelepții“ știu întotdeauna ce e mai bine pentru comunitatea lor. Desigur, ca orice tradiție, și aceasta este pe cale de dispariție, cel puțin în țările arabe

occidentalizate, cât de cât. Nu este, însă, și situația Irakului. Ba, dimpotrivă. După ce a funcționat aproape în clandestinitate, pe vremea lui Saddam, Ulema a devenit, la sfârșitul anului 2003, o instituție de sine stătătoare, a cărei autoritate este și singura recunoscută acum de poporul irakian. Eyada Amer susține că toată comunitatea islamică din Irak, respectiv aproape 93% din populație, nu dă nici doi bani pe actualul guvern, acuzat de trădare și colaborare cu forțele de ocupație americane: „În momentul de față, acolo este un haos total. Insurgenții continuă lupta împotriva ocupanților, prin mijloace din ce în ce mai dure, fracțiunile se înmulțesc, divergențele la fel, la fiecare trei oameni se face un nou partid. Guvernul ales nu este recunoscut, președintele nici atât, armata și securitatea s-au dizolvat de mult. În Irak nu există autoritate politică, economică – nici vorbă, nu se mai respectă nici o lege, e un balamuc. În aceste condiții, Consiliul Întelepților Musulmani a devenit singura forță capabilă să convingă populația că un anumit lucru e bun sau rău.

Autoritatea religioasă, spirituală și morală a acestor întelepți este singura respectată în Irak. Oamenii de rând au încredere în ei și prin tradiție, educație sau porunci religioase, dar mai ales datorită faptului că Ulema nu i-a dezamăgit și nu i-a trădat niciodată. Membrii Consiliului au refuzat să colaboreze cu americanii și cu actualul guvern, considerând că lupta irakienilor împotriva ocupanților este una dreaptă. Doar că nu trebuie folosite mijloace extreme, teroriste, și, mai ales, nu trebuie să moară civili nevinovați. Acum, dacă ați înțeles câtă importanță are Ulema în Irak, o să înțelegeți și faptul că apelul făcut de liderul întelepților chiar contează pentru eliberarea ziaștilor. Mai mult, trebuie apreciată și generozitatea demersului, pentru că în mentalitatea irakiană comună, fie că ne place sau nu, trupele românești, prin colaborarea cu americanii, sunt forță de ocupație, deci dușmanul împotriva căruia se luptă. Oricâtă încredere ar avea în întelepții musulmani, probabil că răpitorii se gândesc și la acest aspect.“

Eyada Amer a renunțat la șefia tribului Abušleb, care se moștenește, și s-a stabilit în România, din 1978. Are o firmă de construcții și o școală particulară libaneză, de care se ocupă soția sa.

Irakienii nu pot fi struniți de străini, pentru că nu cred în ei. Nici de noii aleși, fiindcă îi consideră trădători ai intereselor naționale. În schimb, Ulema este sfântă. Există o vorbă acolo, care spune că dacă șeicul suprem, adică liderul înțelepților, spune să răsară soarele, așa se va întâmpla. De aceea, eu cred că apelul pentru eliberarea ziaristilor este un fapt extrem de important. Este, de fapt, un fel de poruncă de la singura autoritate băgată în seamă de irakieni, deci și de răpitori. De la începutul ocupației americane, Consiliul înțelepților supraveghează activitatea moscheilor, îi ajută pe cei săraci, se îngrijește de familiile martirilor, de răniți și de irakienii capturați de forțele americane. Membrii Consiliului se bucură de respect pentru că sunt adevărați savanți în domeniul religios și științific, oameni educați, selecti, cu doctorate și studii în străinătate. Mai mult, prin tradiție, acolo funcționează ierarhia de trib, conform căreia înțeleptul comunității, nu contează că e vorba despre un sat sau despre o țară, trebuie ascultat, că el știe întotdeauna ce e mai bine. Așa stând lucrurile, eu sunt sigur că apelul Ulema nu va rămâne fără ecou și că eliberarea ziaristilor români și a însoțitorului lor este doar o problemă de timp.

text: Ahmed Jaber

Ziaristul palestinian Ahmed Jaber, specialist în problemele Orientului Mijlociu, susține că învățații musulmani sunt „ca un fel de sfinți” pentru poporul irakian. De când cu răpirea ziaristilor, Ahmed Jaber a devenit o prezență obișnuită în studiourile TV. Mai în glumă, mai în serios, colegii din presa scrisă l-au botezat „Andreea Marin”.

Hayat Al Ulema al Muslimin al-Irak are sediul în Jame Om-Alqora, o moschee din Bagdad. Consiliul de Consultanță, un fel de parlament al Ulema, este alcătuit din 130 de înțelepți. Ei duc greul negocierilor dintre „cotropiți și cotropitori”, astfel încât pagubele umane și materiale să fie cât mai mici. Irakienii au apreciat, în mod special, faptul că acești învățați i-au convins pe americani să cruțe orașul Al Falujah, care urma să fie ras de pe fața pământului.

În septembrie 2004, Ulema a lansat o declarație prin care condamnă practica luării de ostatici în Irak, considerând că potrivit învățăturilor Islamului acțiunile rebelilor irakieni sunt greșite

Știe Coranul pe dinafară, de când era copil

Comunitatea arabă din România pune mare preț și pe faptul că apelul în cauză a fost făcut de însuși liderul Ulema, lucru întâlnit destul de rar în practicile Consiliului. De obicei se dă un comunicat sau, în cel mai bun caz, vorbește unul dintre membri. Prin cuvântul și prezența lui, Harith Al-Dari a dat greutate maximă acestui demers. El este aproape divinizat în Irak, în principal pentru că provine dintr-o familie de eroi. Bunicul lui a fost cel mai important dintre conducătorii revoluției din 1920, când Irakul era colonie britanică. Există chiar un cântec popular cu faptele lui de vitejie, care spune, printre altele, că Al Dari „a cutremurat Londra și a făcut-o să plângă”. Chiar dacă în Irak falma se moștenește, actualul lider Ulema nu s-a bazat doar pe asta. A studiat foarte mult, nici nu se știe exact câte doctorate are. Dar, oricum, singurul care contează cu adevărat este cel în științe teologice, „mîgălit” în Egipt. Nu a colaborat

cu dictatura lui Saddam, pe vremea aceea fiind aproape tot timpul plecat din țară. „La cules de înțelepciune”, după cum spun învățații musulmani. Fiul lui, Mussana Al Dari, școlit și el cât cuprinde, este purtătorul de cuvânt al Ulema. Prin intermediul lui se fac publice activitățile Consiliului, mai exact doar o parte dintre ele, „fiindcă altele rămân discrete sau secrete”, ne asigură Eyada Amer: „Consiliul are cea mai grea misiune din Irak, respectiv să protejeze valorile morale, spirituale și religioase ale unui popor căzut în haos. Sigur că pentru asta trebuie să facă o groază de lucruri, de la a negocia nu știu ce cu americanii, până la a sprijini o familie nevoasă, ca să nu-l moară copiii. Dar pentru așa ceva nu se face publicitate, sunt lucruri care nu se spun, întotdeauna există niște treburi doar între înțelepți și Dumnezeu. Nici rugăciunile nu le faci publice, nu ieși în piață ca să te rogi, nu?”

Harith Al-Dari s-a născut în 1941, în zona Abu Karaib, din Bagdad. Până în 2003, când a devenit liderul Ulema, a ocupat diverse posturi academice la universități din Iordania, Emiratele Arabe și Dubai. Știe Coranul pe dinafară, de când era copil.

La discoteca Why Not s-au negociat condițiile unei mega-petrețeri în cinstea întoarcerii ziariștilor răpiți

Imediat după răpirea ziariștilor români, Issam Rifai, președintele Uniunii Arabilor din România, a luat legătura cu Ulema. Știa că acolo este cheia rezolvării crizei: „Înțelepții musulmani au făcut multe eforturi în acest sens, chiar dacă ele nu se știu. Este sigur, însă, că apelul lor contează cel mai mult pentru răpitori. E ca și cum un tată ar avea o rugăminte pentru un fiu rebel. Orice ar fi făcut acesta din urmă și oricât de rău ar fi, la musulmani, cel puțin, nu există să

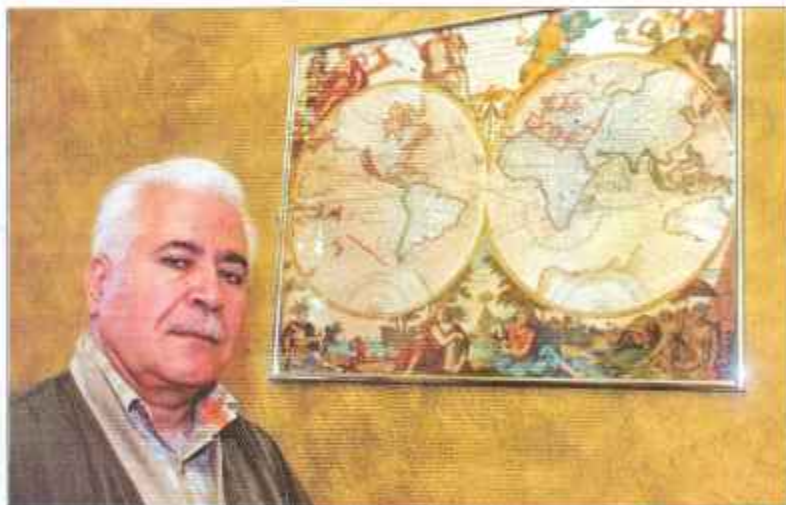
nu ții cont de staturile părintești. Chiar și într-o situație așa de încălțită cum este cea din Irak. Noi ne-am bazat pe asta încă de la început și certitudinea că ziariștii sunt în viață cred că este un semn bun. Nu am pierdut legătura cu colaboratorii noștri din Irak nici o clipă. Încă din primele zile ale necazului l-am trimis acolo pe negociatorul nostru, dr. Mohamed Iassin, pentru că el răspunde de relațiile externe ale Uniunii. Autoritățile române l-au acceptat, împreună cu

Ambasada României la Bagdad, a gestionat, la nivel de relații oficiale și chiar personale, această criză fără precedent la București. Ați văzut că am făcut și aici niște lucruri, au fost nenumărate apeluri, intervenții televizate, proteste în stradă. Știu sigur că toate acestea au ajuns la răpitori. În Irak se prind patru posturi de televiziune din București și există 37.000 de vorbitori de limbă română, care au studiat în România. Ei traduc și transmit mai departe, ne-am asigurat de asta. Ei, bine, este imposibil ca toate acestea să rămână fără rezultat. Dacă observați, în nici unul dintre cazurile de răpire de ziariști în Irak nu s-a mai făcut atâta valvă. Așa că merg pe ideea că răpitorii nu sunt demenți, au cap și îl folosesc cum se cuvine.”

Negociatorul trimis de Uniunea Arabilor la Bagdad tocmai s-a întors în România. Sigur că am vrut să vorbim cu el, dar după întâlnirea cu președintele Băsescu, Mahomed Iassin are interdicție la presă. Dacă e spre binele colegilor noștri răpiți, înțelegem aproape orice. Inclusiv faptul că la discoteca Why Not s-au „negociat”, deja, condițiile unei mega-petrețeri în cinstea întoarcerii ziariștilor români răpiți în Irak.

text: Lilliana Petruș

foto: Octavian Tibăr, agenții de presă

Issam Rifai, președintele Uniunii Arabilor din România, este foarte mândru de faptul că, în 13 aprilie, președintele Băsescu l-a mulțumit pentru eforturile depuse în legătură cu eliberarea ziariștilor români răpiți în Irak

te doare
românește,
îți trece
românește

fără chiu și fără vai

Acest produs medicamentos se eliberează fără prescripție medicală. Se recomandă citirea cu atenție a prospectului.
Dacă apar manifestări neplăcute adresați-vă medicului sau farmacistului.

numai de la
sicomed®

www.sicomed.ro

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu

Biroul Român de Audit al Timpului
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicațiile se beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada mai 2003 - mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

REDACTOR ȘEF: Mihai Gălbăn - mihai.galbana@publicatiileflacara.ro
mihai.galbana@publicatiileflacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Priscila Ștefan

priscila.stefan@publicatiileflacara.ro

SENIOR EDITOR: Ilana Petre - ilana.petre@publicatiileflacara.ro

ilana.petre@publicatiileflacara.ro

EDITORI: Alina Ciernescu, Gabriela - gabriela@publicatiileflacara.ro, Dan Tănăsescu

SPORT: Petreșcu Ioana - ioana.petrescu@publicatiileflacara.ro

COLABORATORI PERMANENTI

Cătălin Apăloa, Maria Gălbăn, Mugurel Mărgărit, Mihail Onghel,

Horia Pokojan, Florința Bălaș, Răzvan Serota, Bogdan Ștefan, Dan Zărojan

SENIOR EDITOR FOTO: Octavian Tătar - octavian.tatar@publicatiileflacara.ro

FOTOREPORTERI: Robert Răduț - robert.radu@publicatiileflacara.ro

TEHNOREDACTOR: Ioana Tătar - ioana.tatar@publicatiileflacara.ro

CULEGERE COMPUTERIZATĂ: Angela Căcișanu

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE ROMÂNII: Gelu Văgîș (Modell),

Cornel Tonic, Vasile Cămbrescu (Roma), Anca Mădălin (London), Euger Furză

(Canada), Adina Dănilă, Bogdan Ștefan (USA), **STRĂINII: Del Lauer (Senegal),**

Horia Jos-Rău (Camerun de Sud), Iuliana Ștefan (Dakar),

ÎN TERORIU: Maria Căndău (Sulina), Dan Zărojan (Galați)

Grupul de Informații

și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Secție comunală informatică
Căminul de Cultură București
str. 140/588/1991 din CAD 1991
Codul de înregistrare 182279

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al

Biroul Român de Audit al Timpului - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: Georgia Arion

georgia.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandra Răduț

alexandra.radu@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL EXECUTIV: Alexandru Arion

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumb

gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Răduț Arion

manuela.arion@publicatiileflacara.ro

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

elena.anghel@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

SECRETARIAT: Ileana Teșelaru Tel: 317.91.42; 317.91.44

Fax: 317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Prater nr. 1, cod 013701, C.P. 35, C.P. 12

Cod IBAN RO: RO74BNCE501000007890001 - BCR, sector 1, București

Cod IBAN US: RO00NCE501000007890001 - BCR, sector 1, București

Cod IBAN EUR: RO00NCE501000007890001 - BCR, sector 1, București

Fundația „Promilia Flacăra - România”

Președinte: Georgia Arion

Director al publicațiilor de divertisment: **ALEXANDRU PASĂRIU**

REBUS®

Publicație auditată BRAT

Redactorșef: **MIHAI ZGURSCA**

REBUSACHE®

Redactorșef: **DANIEL POPA**

Redactor artistic: **Auril Ștefan Alexandrescu**

Tehnoredactare computerizată:

Doru Vărfă - doru.varf@rebusache.ro

Concursuri: **Victoria Scuti**

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Telefon, fax: 317.91.38, 317.91.42

Contabilitate: **Florenta Tudor**

Distribuție: 317.91.37, 317.91.44; Marian Călcău

Constanța Epure, Mihail Ion, Nicolae Flăcăruș

Clienții din țară și din străinătate se pot abona

prin S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Clienții se pot abona și prin: S.C. MI PRESS IMPEX S.R.L. București

Tel./Fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Ris, Flacăra Focus, Rebus,

Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Ris

sunt mărci înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolelor aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: **MEGAPRESS - BUCUREȘTI**

REPORTAJ Siam, Sea, Sex&Sun

POLITIC Micul Cuza

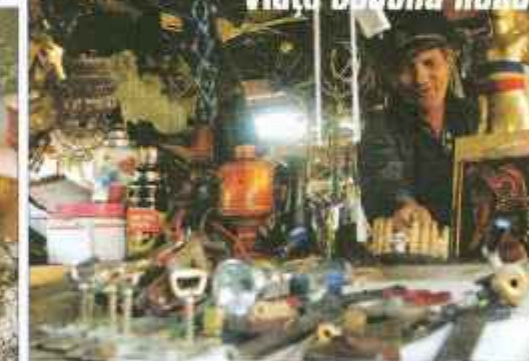
SERVICII SECRETE DOCUMENT Superspionii secolului Anticamera morții

REPORTAJ Miracolul diversității

INEDIT Viata second-hand

INTERVIU Radu Moraru

VIP Menajul „cu mingea” nu e întotdeauna rotund

EXTERNE

Reașezări geopolitice în Est 46

REVISTA PRESEI

Dan Cristian Turturică 54

SĂNĂTATE

Hernia inghinală
se tratează numai chirurgical 56

ALT FEL DE VEDETE

Claudiu Victor Gheorghiu 58

TURISM

Tărâmul vechilor cavaleri 60

BUSINESS

Leul greu, o marfă cu preț variabil 62

AUTO

Test drive cu noul BMW 330i 64

MEDIA

O lume nebună, în reclame nebune 67

FILM

Hotel Rwanda 73

ISTORIA UNUI PRODUS

O blondă sau o brună 86

STIL

Dika 88

SPORT

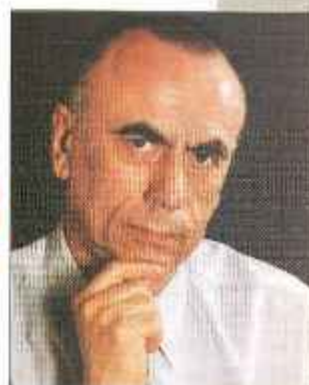
„Peștele de la cap se impute...” 94

Căpeta: Mircea Geoană
foto: Octavian Tîbăr

Altceva

Prin anii '50, tata mă ducea
la meciurile de fotbal
de pe stadionul „23 August”.

UN FOTBAL CARE N-ARE SĂ MAI FIE

Era strămtorat cu banii, așa că lua bilete numai la peluză. Dar nu-mi păsa – știam că voi asista la un spectacol magnific. Ținea cu C.C.A. Acolo l-am văzut pe Voinescu, Toma, Bone, frații Zavoda, Tătaru, Cacoveanu, Alexandrescu... Am început să-l admir și eu pentru ambiția cu care jucau, pentru talentul lor de care nu făceau caz, pentru respectul arătat unor adversari pe care doreau să-i învingă. Noaptea visam la pasele lor, la driblingurile lor, la bucuria de pe fețele lor când câștigau și erau aplaudați. Desigur, se flutura copios când se comitea vreun fault grosolan, îmi astupam urechile când se huida vreun arbitru care judeca greșit vreo fază, vedeam cum mulți spectatori mănâncă semințe și aruncă pe jos cojile. Dar nu-mi aduc aminte să fi auzit înjurături ca la ușa cortului, amenințări cu bătaia, nu știu să fi văzut cum se rup gradenele de către suporterii înfierbântați și nici n-am asistat la vreo încăierare între public și forțele de ordine. La sfârșitul partidei, indiferent de deznodământ, spectatorii – cei mai mulți îmbrăcați sărăcăcios –, părăseau stadionul fără să se calce în picioare, fără să se admonesteze unii pe alții, fără să ceară socoteală cuiva dacă rezultatul nu le convenea, comentând doar cu însuflețire secvențele mai palpitate ale jocului. Cuvântul *blat* l-am auzit mult mai târziu. Bătăile în tribune, cuvintele grosolane adresate arbitrilor, jucătorilor, antrenorilor aveau să fie apanajul altui timp. Vedetele care să se scalde în bani și să se creadă mai presus de ceilalți oameni încă nu apăruseră.

Băieții mei sunt la anii pe care îi aveam eu atunci. Nu i-am dus niciodată pe un stadion și nici nu simt nevoia să mergă acolo. Printre idoli lor nu se află nici un fotbalist de azi. Și asta mă bucură.

George Arion

În numărul viitor:

- DAMELE DE COMPANIE, AMBASADOARELE ROMÂNIEI ÎN JAPONIA. DEZVĂLUIRI LA PRIMA MÂNĂ DESPRE CUM AJUNG ROMÂNCELE DAME DE COMPANIE, CONSUMAȚIE & AMBASADOARE ALE ROMÂNIEI ÎN ȚARA SOARELUI RĂSARE.
- PAPA. FAȚA NEVĂZUTĂ A UNUI PAPĂ. SSST, NU VĂ SPUNEM MAI MULT!
- CARMEN SYLVA, REGINA ELISABETA ȘI SPIRITISMUL. O POVESTE NEȘTIUTĂ.
- ZĂBRĂUȚI! NICI UN CUVÂNT MAI MULT. „AMENINȚAREA” NOASTRĂ AR TREBUI SĂ VĂ AJUNGĂ!
- FOTOCABINET. CUM POTI SĂ AJUNGI O FOTOGRAFIE DE EPOCĂ.

TOATE ÎN EXCLUSIVITATE!

Victorie, dar...

„Țarul” de la Kremlin s-ar putea declara mulțumit: ceremoniile de 9 mai din capitala Rusiei au fost onorate de prezența unui mare număr de lideri europeni (în imagine, premierul italian Silvio Berlusconi, Ludmila și Vladimir Putin, George și Laura Bush). În același timp, însă, mai multe state din Europa de Est – reprezentate sau nu la ceremonie – au ținut să precizeze (inclusiv pentru Occidentul care, la falta, a închis ochii) că ziua victoriei împotriva fascismului a însemnat pentru ele începutul coșmarului comunist de o jumătate de secol, a cărui origine a fost tocmai Moscova. ■

Cât pe aci

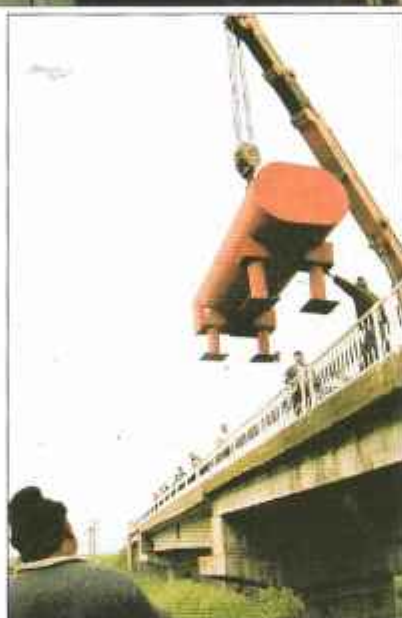
De la ceremoniile moscovite, președintele SUA a plecat la Tbilisi, în Georgia cea nu prea iubitoare de Putin. Despre speranțele pe care georgienii și le leagă de americani, imaginea vorbește de la sine. Totuși, la doar 30 de metri de tribună s-a găsit o grenadă care, din fericire, nu și-a atins probabila țintă.

Culmea: abia scăpat și întors acasă, Bush a fost evacuat de urgență, cu tot personalul Casei Albe și cel al Congresului, după ce un avion a intrat în spațiul aerian interzis de deasupra capitalei SUA. S-a dovedit a fi fost un pilot rătăcit, iar avionul – foarte asemănător cu cel german care ateriza cândva în Piața Roșie! ■

Uite pompa, nu e pompa

Inundațiile din România, soldate cu pagube catastrofale, inclusiv prăbușirea podului de la Mărăcineni (Buzău), au avut o „coda” balcanică: după ce Ungaria ne-a oferit pompe de mare putere pentru evacuarea apelor, Aversa a strigat tare că putea face de mult același lucru, ba chiar cu utilaje superioare, numai că nu le-ar fi vrut nimeni. Așa a început o lungă dezbatere pompiestică, încheiată cu instalarea și a unor pompe... germane. ■

Papa Benedict al XVI-lea se dovedește un continuator al regretatului Ioan Paul al II-lea. Atât prin intransigența cu care respinge avorturile, cât și în deschiderea către lumea întreagă. Recent, Sanctitatea Sa a invitat toate statele care nu au relații diplomatice cu Vaticanul să înceapă demersurile în acest sens.

Continuitate

Război și pace

O navă de război americană, aflată în patrulare în Golful Persic, în cadrul misiunilor militare din Irak, a salvat cei 27 de membri ai cargoului comercial panamez *Olympias*, care luase foc în larg. Un caz fericit în care marina militară aduce viață, nu moarte. ■

Jocurile mileniului trei

Xbox 360 este consola de video-jocuri a mileniului trei, prezentată publicului la Tokyo. Cu un hard-disk de 20 Gigabytes, detașabil și upgradabil, cu două porturi pentru carduri de 64 de Megabytes, pe care pot fi salvate jocurile, noua „jucărie” reprezintă ultimul răcnet în materie de distracție electronică. O fi având și turcă? ■

O prețioasă lecție de armonie

În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.

Respectă-ți plăcerile!

Micul Cuza

Mircea Geoană a dat prima lovitură: după ce, în Senat, luptase cu dinții împotriva noilor declarații de avere, PSD s-a repleat, la cererea noului președinte, și deputații săi au votat *in corpore* varianta Guvernului. Este atât o

lovitură de imagine, pozitivă, pentru partid, cât și proba (cel puțin aparentă) că Geoană dictează linia partidului. Inclusiv împotriva intereselor personale ale unor colegi care au pe-acasă mici muzee. Poate fi începutul unei „curățenii” de tip Alexandru Ioan Cuza, realizată, e drept, la nivelul mai modest al unei formațiuni politice. Dar poate fi și prilejul unui prim cartonaș galben, acordat de „greii” partidului.

Un produs politic

Ca oriunde în marketingul politic, fiecare politician poate fi asimilat condiției unui produs politic, pe o piață de profil. Haideți să vedem care este auditul politic al produsului Geoană. SWOT = *Strengths/Puncte tari, Weaknesses/Puncte slabe, Opportunities/Oportunități, Threats/Amenințări*.

Puncte tari:

- băiat cu școală
- experiență diplomatică
- relații pe plan extern
- imagine bună

Slăbiciuni:

- băiat de oraș, n-are priză la glod/tară/provincie
- cunoștințe parțiale de administrație
- câteva mici pete la dosar, nu negre, ci mai degrabă gri, dalmatene

Oportunități:

- candidatura la Președinția țării
- păstrarea primei poziții în PSD și consolidarea ei

Amenințări:

- dinspre grupul Iliescu, cel expirat

- dinspre partea lui Adrian Năstase, care a pierdut primele locuri în partid

- din teritoriu, dinspre diferite grupuri arondate intereselor la vârf

Trend:

- are reflexul de a trata lucrurile într-o manieră cât se poate de teoretică/teoretizantă

- are șansa să redrezeze imaginea partidului și să îl reaseze pe o stânga (mai) autentică, mai puțin coruptă.

Brandul politic Mircea Geoană aparține unei alte generații. Un material de pe un forum al unuia dintre cele mai importante ziare românești ia la purcat o notă informativă adusă în discuție de comisia de control al SRI, potrivit căreia Mircea Geoană ar fi fost mimat ca referent pentru spațiul european, la Praga, în iunie 1989, de către Ministerul Afacerilor Externe de pe vremea lui Ceaușescu, ceea ce ar ridica semne mari de întrebare cu privire la încrederea pe care i-o acorda partidul la acea oră. Mai clar, s-a pus întrebarea dacă avea sau nu o relație cu fosta Securitate. S-a înscris, în 1997, în PNȚCD? Semne de întrebare serioase, care persistă. Întră în discuție și declarațiile pe care le-a făcut în criza ostaticilor. Este foarte probabil că Geoană a

avut dreptate, teroriștii cer/au cerut, întotdeauna, bani. Era, însă, o oportunitate intervenția? Nu periclita integritatea jurnaliștilor? Scopul declarației: obținerea de capital politic, dar și de un *capitulum benevolentiae* din partea presei, care stă pe uscat - cu știrile - în cazul jurnaliștilor răpiți în Irak. Alt punct nevralgic, de invocat, este susținerea retragerii trupelor din Irak. După ce, doar cu un mandat anterior, asigurase suportul prezenței românești în Irak.

Atitudinea tineretului pesedist față de Geoană.

Ce va zice Ponta văzând că fața sa de reprezentant al tinerei generații în PSD este luată de Geoană, doar cu vreo zece anișori mai bătrân? Care va fi reacția gărzii care vine? Îl vor accepta sau îl vor submina, ca să-l substituie mai repede?

Nu de neglijat va fi și atitudinea lui Adrian Năstase. După ce, acum câteva luni, Năstase era singur în cursa pentru ocuparea fotoliului central PSD, după pensionarea Bunicuței, acum el se vede nu numai concurat, ci chiar întrecut.

În aceeași categorie, a opiniilor care contează, se înscriu și pozițiile baronilor locali, care, probabil, vor avea opinii separate privind chestiunea susținerii - sau nu - a lui Mircea Geoană.

text **Mihail Gălățanu**

Un posibil Cuza, dar mai mic

Cine va reforma PSD rămâne, după Consiliul Național, ca și după Congres, o întrebare cu răspuns nedefinit. Răspunsul: Mircea Geoană ar fi cel mai elegant, dar și cel mai surprinzător cu putință. Imaginea lui „Mircea” între „Adrian” și „Miron” e doar un detaliu din tabloul PSD.

Recent intrat în greva tăcerii, Nicolae Văcăroiu, cel care se luptă din răspuneri să-și mențină imaginea detașată de toate jocurile de culise (refuzând prin împingere - la modul propriu! - orice declarație referitoare la discursul lui Iliescu), ascultând prin pauze cu un aer de îngăduință găfăielile speriate ale Rodicăi Stănoiu, continuă să ocupe un loc important atât în partid, cât și în stat.

Jonglând între probabilele promisiuni făcute lui Ion Iliescu cu ocazia așa-zisei invitații de revenire în partid, propriile dezamăgiri (cei 100 de pesediști care l-au tăiat de pe lista de vicepreședinți), dar, nu în ultimul rând, teama și nemulțumirea că acela pe care l-a demis din conducerea de la București i-a ajuns șef, Dan Ioan Popescu rămâne deocamdată unul dintre greii partidului trecuți în planul doi, care - fie că a pierdut, fie că a cedat la masa verde - va încerca să-și redobândească poziția, chiar dacă aparent cedează din nou în fața „Ilfovului” care a luat mai multe voturi în alegeri. El ar putea fi luat în calcul într-o posibilă tabără Iliescu, mai ales că după alegerile generale a fost primul care s-a exprimat oficial în acest sens și până acum nu s-a dezis.

Viorel Hrebenciuc, rozaliu sau nu, dar perpetuu zămbitor și aflat într-o continuă baie de mulțime printre pesediștii de la Congres, încearcă să-i convingă pe toți și pe toate că el este maestrul

păpușar a tot ceea ce se petrece mai nou prin partid. Este unul dintre puținii care s-a situat de la început în tabăra Năstase.

Cel de-al doilea om important care nu l-a părăsit pe Adrian Năstase după pierderea puterii, dar care a devenit retras, timid, trist sau doar prudent, este Dan Matei Agathon. Deși la Consiliu a savurat vâdit amuzat discursul lui Ion Iliescu, se menține la o oarecare distanță și față de noua putere din PSD, care nu l-a lăsat vice.

Marii dezamăgiți, mai vechii sau mai recentii oameni ai lui Iliescu, printre care Rodica Stănoiu,

Sorin Opreșcu, Antonie Iorgovan, Ioan Talpeș, Mădălin Voicu, Victor Ponta și mult mai mulți oameni din teritoriu, deși se află într-o evidentă agitație, bârfind, discutând pe la colțuri, așteptând semnale au o evidentă prea mică forță pentru a se opune sau a rupe partidul.

Cheia reformei din PSD pare însă să fie tot la prezidiu. Poate să aibă legătură cu Adrian Năstase, dar sigur nu este la el, ci la Miron Mitrea,

despre care atât președintele PSD cât și importantul său adjunct afirmă că el cunoaște cel mai bine partidul sau, în traducere liberă, are influența cea mai mare asupra oamenilor din teritoriu. Faptul că fostul vice, devenit secretar general al partidului, l-a preferat pe „Mircea” tovarășului Ion Iliescu, a devenit evident. Mult mai important este când și cum s-a petrecut acest lucru. La puțin timp după pierderea puterii de către Năstase, Miron Mitrea, la fel ca și Dan Ioan Popescu, a început să se afirme în prezența fostului președinte al României. Mai mult chiar, la ședințele în plen ale Parlamentului, Iliescu și Mitrea păreau de nedespărțit. Și dacă nu era de ajuns, cu puțin timp înainte de Congresul care l-a debarcat pe Iliescu, el a declarat că „în ultima vreme” are „aceleași păreri cu Ion Iliescu”. Care a fost clipa când Miron Mitrea și-a pierdut aceste păreri, probabil nu vom afla niciodată. Dar cu adevărat important este care a fost motivul: a început să îl cam enerveze discursul lui Ion Iliescu legat de corupții din PSD sau, așa cum declară (cel mai des dintre liderii pesediști), ar fi venit vremea votului secret în partidul-stat, vot pe care, după știința lui, nu îl practică nici liberalii.

Mircea Geoană, ajuns acolo unde este ca urmare a certurilor dintre „boieri”, are de ales să piardă și să dispară sau să se poarte cu un mic Cuza al PSD. Până atunci, Ion Iliescu, redobândind autocontrolul, se întoarce în timp fie la mișcările sociale pe care le visează din adolescență, fie la 1971, anul pregătitor debarcării sângeroase a lui Nicolae Ceaușescu. Poate să rabde Ion Iliescu, din nou, 18 ani? Dar noi?

text **Dana Zorojanu**

foto **Octavian Tibăr**

Reforma reformei

Reformarea PSD s-ar putea realiza prin:

- **schimbarea generațiilor**; e drept, la ultimele alegeri naționale, PSD - ca și celelalte partide, de altfel - a promovat în Parlament, respectiv în administrația locală, substanțial mai mulți tineri, dar cu mult mai puțini decât își câștigaseră acest drept prin așa-zisele alegeri interne preliminare; în plus, la Congres, gruparea lui Victor Ponta (și el însuși) a înregistrat un usturător eșec;

- **schimbarea atitudinii**, față de electorat - s-a produs doar în rău, de vreme ce PSD se opune acum primenirii actului de justiție și transparentizării averii demnitarilor, ambele extrem de sensibile pentru omul obișnuit; față de presă - s-a înregistrat o amuzantă „îndrăgostire” de ziariști, dar nu de voie, ci de nevoie; față de putere - deocamdată nimic spectaculos, nici constructiv, nici distructiv; față de comunitatea internațională - vezi recenta reacție a Ambasadei SUA, dar și ofuscarea PSD la această reacție; față de PPRM și alți posibili parteneri politici - este evidentă o îndulcire a tonului, că, del, în opoziție e mai greu.

- **schimbarea ideologiei**; deocamdată nu a venit vorba, în ciuda faptului (uimitor!) că absolut toate celelalte partide importante și-au schimbat sau par a dori să-și schimbe barca - majoritatea către „populari”; consecvența PSD este laudabilă, dar are dezavantaje, căci perpetuează asocierea cu defunctul PCR.

- **schimbarea strategiei**; votul la noile declarații de avere pare să fie un semn.

Mișcarea lui Iliescu

Ion Iliescu e viu. Mișcă. Mulți îl credeau trecut pe linie moartă, îngropat, împăiat, mumificat, scos din istorie. Dar nu: e viu și mișcă. Și dacă tot mișcă, s-a gândit să-și tragă o Mișcare.

Discursul său de la Consiliul Național al PSD a năclăit într-un sirop gros de lamentări și dojene părintești cel puțin trei amenințări. Atât de bine au fost zaharisite, încât lumea a rămas cu impresia că tătuțul nu mai are nici puterea de-a se enerva, ca la Congres, unde mai avea puțin și dădea cu pantoful în tribună, precum un ilustru strămos ideologic.

Unu: „n-am vrut să ies în presă” înseamnă că putea s-o facă, i-a dat prin gând, avea ce spune, iar lucrurile respective nu le-ar fi căzut bine actualilor lideri PSD. Greu e până te gândești prima dată.

Doi: „sper să nu se repete 1971” ascunde și o posibilă revansă, așa cum și-a luat în 1989.

Trei: „voi sprijini mișcarea social-democrată” este o formulare care evită intenționat numele PSD. De altfel, analiza variantelor (ori m-am ramolit, ori m-ați mătrăsit) nu lăsa loc pentru *status quo*. În al doilea rând, faza cu sprijinul s-ar putea chiar să dea o idee despre numele viitoarei formațiuni politice. O Mișcare... De ce nu? Doar au mai fost, și înainte de 1945, și după 1989.

Mircea, arată că lucrezi!

Sigur, e ușor să comentezi din tribună. În definitiv, ce-ar putea să facă Mircea Geoană ca să ne demonstreze că este altfel decât predecesorii săi și, mai ales, că PSD poate fi altfel?

Iată. Dacă Geoană este altfel și dacă într-adevăr conduce PSD, ar putea:

- să se delimiteze limpede de marii corupți ai partidului și să ceară, el, anchetarea lor; faptul că e vorba de *briviuți* și nu de condamnați definitiv nu are de ce să fie o predică pentru un politician onest; ce mare scofală să renegi un subaltern corupt după ce a intrat în pușcărie?

- să dea semnale mai clare că pune România înaintea PSD, recunoscând și susținând realizările pozitive ale puterii - fără a înceta, firește, să lupte cu aceasta, așa cum e firesc pentru un lider

al opoziției

- să recunoască public - punctual, nu generic („au existat unele disfuncționalități...” - erorile, gafele, abuzurile și eșecurile regimului Iliescu

- să stabilească o relație real transparentă și sinceră cu presa

- să reconstruiască partidul, de jos în sus, colectând toate sugestiile și nemulțumirile și ținând cont de ele

- să identifice public toate măsurile de reformă (fie și dureroasă) pe care actuala putere le ia nu ca urmare a ce-a visat noaptea, ci conform standardelor și obligațiilor internaționale

- să aștepte un moment potrivit (sigur că nu e ușor) și să se debaraseze cu totul de liderii PSD care afectează grav imaginea partidului.

de Tudor Călin Zorojanu

Și totuși, deși nu a arătat-o, Iliescu s-a enervat, dovadă că la scurt timp s-a internat, cu probleme cardiace

Acest produs este un supliment alimentar și se administrează fără prescripție medicală.
Nu este necesară întreruperea tratamentului medicamentos în curs.

Ca+D3+K1+C+B6
Formula completă pentru
sănătatea sistemului osos.

«SUPERS»

PIONII» SECOLULUI

În anii Războiului Rece propaganda sovietică îl proclama pe Richard Sorge drept super-spionul secolului, deoarece el reușise să schimbe cursul istoriei în timpul celui de-al doilea război mondial. Sorge, cetățean german cu sincere simpatii comuniste – alias Ramsay – fusese infiltrat încă din prima jumătate a anilor '30 în rândul membrilor partidului național-socialist (NSDAP) ajungând la începutul anilor '40 să dețină alături de ceilalți patru membri ai grupului său o poziție suficient de solidă și credibilă în cercurile naziste ale ambasadei Germaniei la Tokyo precum și în anturajul primului ministru japonez.

Astfel, el a reușit să afle cu precizie că Japonia nu intenționa să atace Extremul Orient al Uniunii Sovietice, planurile imperiale de expansiune îndreptându-se spre Asia de Sud-Est și Pacific împotriva posesiunilor britanice și intereselor americane. Aceste informații de importanță cu adevărat strategică obținute de Sorge (pentru care el a plătit cu viața, fiind spânzurat la 7 noiembrie 1944) au ajuns în timp util la Stalin, care (după ce ignorase avertismentele provenind din aceeași sursă referitoare la atacul german asupra aliatului sovietic din 22 iunie 1941) a decis redислоcarea diviziilor Armatei Roșii (blocate în Est pentru a face față unui posibil atac japonez) și aruncarea lor în luptă împotriva germanilor care asediau Stalingradul și Moscova, răsturnând astfel raportul de forțe pe frontul est-european și în final determinând înfrângerea Germaniei naziste.

Richard Sorge nu a fost singura figură devenită legendă în panoplia spionilor sovietici. Lui i se pot alătura Leopold Trepper și organizația sa *Orchestra Roșie* (ce a acționat în cea mai mare parte a Europei occidentale ocupate de nazisti în perioada 1940-1944), sau Alexander Rado – cel care a dirijat din Elveția o rețea de

spionaj grație căreia directivele lui Hitler ajungeau prin 1942 direct la „Centru”, adică la Moscova, pe masa lui Stalin 2. Sovieticii au continuat cu același succes și în perioada imediat postbelică: este suficient a aminti cazul celebru în epocă al lui Günther Guillaume, înalt funcționar guvernamental plasat direct în anturajul cancelarului vest-german Willy Brandt sau cel al lui Kim Philby, agentul sovietic ajuns în sferele de conducere ale *Military Intelligence 5* și recuperat de KGB înainte de a fi arestat de britanici.

Amurgul serviciilor secrete și al tehnologiilor

Pentru aceeași perioadă de timp, tabăra anglo-americană, deși redevabilă în domeniu, nu se poate lăuda cu astfel de superspioni infiltrați în cele mai înalte cercuri politico-militare ale celui de-al treilea Reich, Japoniei, Italiei și mai apoi Uniunii Sovietice. Zona în care au excelat serviciile secrete americane și mai ales britanice a fost cea rezervată interceptării comunicațiilor adversarului, pregătirii de comandouri pentru sabotarea mașinii de război naziste la ea acasă și în teritoriile ocupate, precum și găzduirii unor defecitori sovietici de mare calibru (de talia lui Oleg Gordievski sau Vasili Mitrochin, ambii viitori coautori de *best-seller-uri* internaționale despre istoria și structurile KGB, alături de istoricul britanic Christopher Andrew).

Cea mai mare lovitură britanică de *intelligence* în timpul celui de-al doilea război mondial a fost însă reușita operațiunii *Ultra*, prin care a fost „spartă” mașina ultra-secretă germană de codificare-decodificare a corespondenței diplomatice a Berlinului. Această lovitură de *intelligence* a adus Londrei un avantaj strategic uriaș, datorită căruia – așa cum recunoștea și Churchill – începând cu bătălia de la El Alamein britanicii nu au mai cunoscut înfrângerea în fața germanilor. Nici spionajul american nu s-a deosebit prea mult de cel al britanicilor (în fond, colonelul Donovan, numit de președintele Roosevelt în fruntea serviciilor secrete, s-a documentat la școala britanică de *intelligence*). Operațiunea americană *Magic* de spionaj criptologic a însemnat descifrarea încă din septembrie 1940 de către experții armatei și mai ales ai marinei Statelor Unite, a tainelor mașinilor de criptare-decriptare (*Red Machine* și *Purple Machine*) a corespondenței diplomatice dintre Tokyo și reprezentanțele sale din străinătate. Deși rămâne încă un mister de ce americanii, având un astfel de avantaj, nu au putut evita dezastrul de la Pearl Harbour (sau poate tocmai de aceea și-au salvat portavioanele și și-au sacrificat doar crucisatoarele), cert este că reușita operațiunii *Magic* a contribuit enorm la răsunațiile victoriei militare americane împotriva Japoniei începând cu cea de la Midway din 1942. Avantajele uriașe dobândite de britanici și americani prin reușita operațiunilor *Ultra* și *Magic* pare să fi cimentat pentru multe decenii înainte încrederea liderilor militari și politici de la Londra și Washington în supremația și eficiența spionajului criptologic, viitorul SIGINT,

respectiv serviciile de spionaj concentrându-se, potrivit acestei filosofii, spre soluția tehnică. Pe fundalul acestei mentalități nu a fost întâmplătoare apariția personajului James Bond – mult prea susținut de accesorii super-tehnologice, tot așa cum filmele sovietice și cele comuniste în general nu au supralicitat pe tehnica lor de ultimă oră (capitol la care regimurile socialiste au stat tot timpul sub semnul precarității), ci au sacralizat sacrificiul de sine al eroului, în numele cauzei. În acest timp, însă, James Bond reușea de fiecare dată să scape cu viață și să fie recuperat de un submarin, elicopter, portavion etc. trimise special pentru el.

Cazul Richard Sorge, la fel ca și atâtea altele, dovedește extraordinara eficiență a ceea ce astăzi este numit drept HUMINT (de la *Human Intelligence*), adică culegerea de informații (spionajul) prin acțiunea directă a oamenilor în tabăra

lui explică și uriașele scandaluri provocate în anii Războiului Rece și chiar ulterior ca urmare a descoperirii unor spioni sovietici operând în lumea occidentală, cea care, la rândul ei, nu a avut infiltrații similare în tabăra comunistă. În aceeași perioadă efortul prioritar al occidentalilor s-a concentrat pe oferirea de condiții cât mai generoase și mai seducătoare de azil defectorilor lagărului comunist și în împânzirea cerului cu sateliți spion atoevăzători și atoeascăcultatori. Extinderea și intensificarea instruirii de forțe speciale dotate cu tehnică militară de vârf și acoperite logistic cu mijloace strategice pentru efectuarea de misiuni de comando în spatele liniilor inamice, în cele mai dificile condiții, nu a putut reprezenta un substitut al HUMINT-ului, care abia în ultimul timp a început să fie reconsiderat de către occidentali, sub povara unor răsunaătoare eșecuri.

Arsenalul unui spion include până și pașapoarte diplomatice.

adversă. Dintotdeauna HUMINT-ul a fost partea cea mai tare a spionajului sovietic, spre deosebire de anglo-americani care au preferat investițiile masive în tehnologii ultraperformante cerute de SIGINT (de la *Signal Intelligence* – spionajul prin interceptarea liniilor de comunicații) sau IMINT (de la *Imagery Intelligence* – spionajul prin fotografiere/filmare de la mare distanță/altitudine). Cele două opțiuni reflectă perfect două mentalități diametral opuse referitoare la valoarea vieții unei ființe umane: dacă pentru sovietici și comunisti în general, viața unui individ (fie acesta chiar și un spion de elită în care se investiseră timp, energie și bani) nu conta prea mult (oricine poate fi oricând înlocuit, nu-i așa?) în raport cu obiectivul de atins, occidentalii nu și-au permis niciodată excese în riscurile la adresa integrității și vieții unui soldat, considerată a fi unică și de neînlocuit, preferând în loc să cheltuie sume impresionante pe tehnologii sofisticate. Aceste două maniere deosebite de abordare a spionaju-

A devenit o temă de dezbatere fără sfârșit cum serviciile secrete americane nu au reușit să afle și să prevină atentatele de la 11 septembrie. Probabil acesta este unul dintre cele mai răsunaătoare eșecuri înregistrate vreodată de un serviciu secret, luând în considerare atât uriașă miză aflată în joc, cât și amplitudinea operației, precum și resursele angrenate de o parte și de alta. S-a ajuns chiar la speculații de natură a acredita un scenariu prin care totul fusese pus la cale chiar de către americani, în cadrul unui diabolic plan cu bătaie lungă în timp vizând obținerea dominației mondiale absolute. Vasta tehnologie de supraveghere planetară americană nu a reușit să intercepteze nimic și, chiar dacă a aflat ceva, aceste bucățele disperate de informații nu au avut nici o semnificație. Celebrul sindrom al incapacității de a vedea pădurea din cauza copacilor pare să fi virusat toate evaluările, estimările și analizele americane. Mai mult decât atât, cu toate că le-a furnizat din plin atât armament, cât și sprijin

iei high-tech sau declinul factorului uman

logistic mujahedinilor afgani în timpul luptei acestora împotriva sovieticilor, CIA nu a reușit să infiltreze în rândul lor nici un Richard Sorge care să le furnizeze informații vitale, tot așa cum nici în rândul talibanilor și personajelor de la vârful *Al Qaeda* nu s-a găsit un Pacea care să divulge benivol diabolicul plan al atentatelor. Situația pare a fi rămas neeschimbată și în ziua de astăzi la fel ca în urmă cu patru sau cincisprezece ani în ceea ce privește HUMINT-ul american antiterorist.

Pe de altă parte, deși sateliții americani au scanat cu îndărătnicie întreaga suprafață a Irakului, cvasitotalitatea evaluărilor și analizelor serviciilor de intelligence americane s-au dovedit a fi profund incomplete sau chiar eronate. Riscul unei insurgențe irakiene masive post-conflict a fost menționat în analiza efectuată cu două luni înainte de începerea

secrete americane a constat în aflarea numerelor telefoanelor mobile ale generalilor irakieni, contactarea și mituirea corespunzătoare a acestora pentru a preda fără luptă în cea de-a doua parte a războiului obiective militare strategice (podurile, aeroportul și capitala). Victoria a fost continuată pe aceeași linie prin stimularea trădării, contra unui cost substanțial, a ascunzătorii lui Saddam Hussein. Dacă sindromul trădării pe bani a funcționat în câteva cazuri irakiene, iată că el nu dă nici un fel de rezultate nici în cazul lui Osama Bin Laden și nici în cel al mult mai puțin evaluatului în dolari (doar cinci milioane de dolari recompensă) lider sârb bosniac Radovan Karadžić și al generalului său, Radko Mladici. Nu s-a găsit încă nici un arab musulman și nici un sârb dispuși să-și trădeze pe liderii emblematici pentru cauza lor, chiar și contra unor sume uriașe de bani, tot așa cum nu

judete românești), numeroasele resurse de intelligence ale KFOR și UNMIK nu au reușit să afle din timp și să prevină violenta revoltă albanez-kosovară din 17 martie 2004, revoltă despre care comandantul la acea vreme al Comandamentului Întrunit Aliat de la Neapole, amiralul Johnson, a spus că a avut o desfășurare premeditată pe considerente militare. Organizația secretă extremist-teroristă Armata Națională Albaneză – A.K.Sh. – a fost acuzată a se fi aflat în spatele revoltei. Deși rapoartele de intelligence conțineau avertismente privind creșterea tensiunilor inter-etnice, nimeni nu a putut afla ce se pregătea, astfel încât trupele KFOR și forțele de poliție ale UNMIK să nu fie total surprinse și să se arate a fi incapabile de o reacție coerentă, cel puțin în primele faze ale revoltei albanez-kosovare. Cu toate acestea, aproape fiecare națiune contribuatoare la trupele KFOR avea și are și o

Europa a fost întotdeauna „teatru de manifestatie” antiamerican

ostilităților de către Consiliul Național de Informații doar în ultimul paragraf al celor 38 de pagini ale raportului. Nici CIA și nici o altă instituție americană nu a putut anticipa vigoarea și amploarea viitoarei rezistențe irakiene, precum nu a fost luată în considerare nici măcar lipsa entuziasmului populației, fie ea sunită, șită sau kurdă în a întâmpina soldații americani și britanici ca pe niște eliberatori. Nici starea precară a infrastructurii Irakului nu a fost evaluată corect, aceasta dovedindu-se o semnificativă piedică în plus în calea reconstrucției țării, ca să nu mai menționăm deja celebra eroare privind armele de nimicire în masă ale lui Saddam care au constituit principalul *casus belli* pentru atacarea Irakului. S-a ajuns până acolo încât s-a vorbit după cel de-al doilea război din Golful Persic nu de o acțiune politică influențată, sprijinită de intelligence, ci de operații, analize și evaluări ale serviciilor secrete efectuate conform comandamentelor politice. Se pare că singura victorie a serviciilor

s-a reușit nici infiltrarea sau „întoarcerea” unui spion în anturajul imediat al acestora. Mitul celor „treizeci de arginți” funcționează și astăzi, la fel ca în urmă cu două mii de ani, deoarece se bazează pe slăbiciunile și imperfecțiunile naturii umane, deși – așa cum au dovedit-o sârbii bosniaci în cazul liderilor lor Karadžić și Mladici – el nu este infailibil. În același timp, mirajul, atracția irezistibilă a fructului oprit reprezentat de cealaltă lume ce-și etala neconținut opulența, siguranța, confortul, libertatea ei și care a avut efectele sale în cazul marilor defecitori sovietici sau comuniști din timpul Războiului Rece, nu mai funcționează în condițiile globalizării și ale cvasiuniformizării decorului cotidian. Unde s-ar putea ascunde și cum și-ar putea cheltui banii el și familia lui cel care l-ar trăda pe Bin Laden, în caz că, din anturajul acestuia, cineva chiar s-ar gândi să o facă?

Multă lume și-a pus legătura întrebare cum, după cinci ani de control total asupra petecului de pământ numit Kosovo (mare cam cât două

celui națională, mai mare sau mai mică, de informații (*National Information Cell*), care se ocupă tocmai cu strângerea și procesarea de informații cu privire la situația politică, militară, socială și chiar economică din teatrul de operații kosovar. A presupune că informații precise despre pregătirea revoltei albanezilor din martie 2004 au existat, dar ele au fost trimise de către celulele naționale de informații doar către centralele lor metropolitane, fără a fi împărtășite structurilor de specialitate multinaționale ale KFOR este deja mult prea hazardat. Se poate vorbi însă despre o acută ineficiență birocratică a acestor structuri de culegere de informații (al căror profil se apropie foarte mult de HUMINT), dar a căror acțiune și desfășurare este limitată în primul rând de considerentele politice generate de statutul de neutralitate și neinterferență în probleme interne ale forțelor multinaționale, dar și de orgoliile și interesele naționale specifice unor astfel de structuri internaționale.

Frontul secret din Afganistan și Irak

Soldați profund credincioși unei cauze au existat de când lumea și pământul și tot din timpuri biblice au existat nu doar trădători, ci și spioni capabili de performanțe incredibile. Doar tehnologia de vârf folosită de SIGINT și IMINT este de ultimă generație, iar încrederea occidentală investită în acestea este enormă, cu toate că rezultatele efective postbelice nu o justifică în aceeași măsură ca și în anii celui de-al doilea război mondial. Reorientarea serviciilor secrete americane spre HUMINT nu este deloc simplă și nici imediată. Simplu nu este, deoarece este vorba despre schimbarea unei întregi mentalități privind valoarea de neînlocuit a individului și a

când armata americană, mult superioară tehnologic și logistic, nu a putut învingea nici trupele nord-vietnameze și cu atât mai puțin guerilele vietcong. Sigur că acțiunea militară pentru a fi victorioasă trebuie potențată și complementată de cea politică, ceea ce nu s-a întâmplat în Vietnamul anilor '60 și '70. Al doilea exemplu al umilinței și ridicolului la care a fost supusă cea mai perfecționată mașină de război s-a întâmplat în Somalia anul 1994, unde războinici tribali au dovedit neputința ultraperformanțelor elicoptere *Black Hawk*.

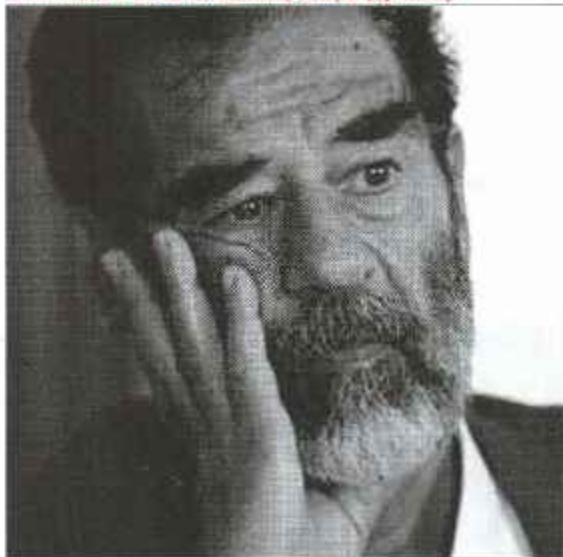
Nici campania aeriană a NATO împotriva Iugoslaviei din 1999 nu poate fi considerată un

secretei *Task Force 5*, comandouri sprijinite de avioanele spion fără pilot *Predator* și *Global Hawk* pentru capturarea lui Bin Laden și a liderilor talibani și ai *Al Qaeda*. Apoi, ca urmare a noilor imperative politice, la începutul lui 2003, circa 200 de comandouri au fost concentrate din Afganistan spre Irak, ele fiind reunite spre sfârșitul anului sub comandamentul *Task Force 121* din Bagdad. Rezidența CIA din Bagdad, cu un personal de 300 de oameni, a devenit cea mai puternică din străinătate după cea din Saigonul anilor '60. De asemenea, unul dintre cele mai usturătoare eșecuri ale serviciilor secrete americane a fost, pe lângă incapacitatea de a prefigura amploarea viitoarei insurgențe irakiene post-conflict, denaturarea potrivit comandamentelor politice a acuzațiilor privind deținerea de către Irak a armelor de nimicire în masă. Vor mai trece ani buni până la momentul în care va putea fi evaluat corect și fără patimi politice sau emoționale raportul dintre efortul investit și rezultatele obținute de americani pe frontul secret antiterorist din Afganistan și Irak. Până atunci tot ceea ce se poate spune este că dacă, oficial, a putut fi proclamată victoria militară atât în Afganistan, cât și în Irak, munții și grotile de la frontiera afgano-pakistaneză colcăie încă de elemente talibane și *Al Qaeda*, tot așa cum insurgența irakiană își continuă implacabil distrugătoarele atacuri cotidiene. Controlul deplin al terenului de către multiseclarul infanterist, acționând în mijlocul populației locale, continuă să rămână condiția primordială a oricărei victorii militare autentice. În aceeași măsură, doar dacă o putere dispune de o rețea de spioni bine infiltrată și poziționată în tabăra adversă, ea poate spune că dispune de un *intelligence* cu adevărat performant și eficient.

Sigur că tehnologia SIGINT și IMINT de astăzi a soluționat multe crize și a salvat multe vieți prin simpla activare a unor sateliți sau calculatoare. Sigur că simpla existență a unei tehnologii militare și de comunicații superioare celei adverse reprezintă un important factor de descurajare în declanșarea unor conflicte armate deschise. Sigur că această tehnologie militară ce a permis lovituri, comunicații și dislocări strategice rapide de trupe au adus americanilor victorii militare care altădată nu ar fi fost posibile fără un număr mult mai mare de pierderi umane și într-un timp mult mai îndelungat. Important însă pentru mentalitatea și spiritul celor ce conduc și iau decizii în lumea de astăzi este că, într-o mult mai mică măsură decât se crede, un conflict sau o criză poate fi rezolvat sau soluționat în condițiile „igienice” și „chirurgicale” asigurate de serviciile secrete și tehnologia modernă. Astfel de situații sunt posibile doar în scenariile cu James Bond, dar acestea sunt doar filme... nu-i așa?

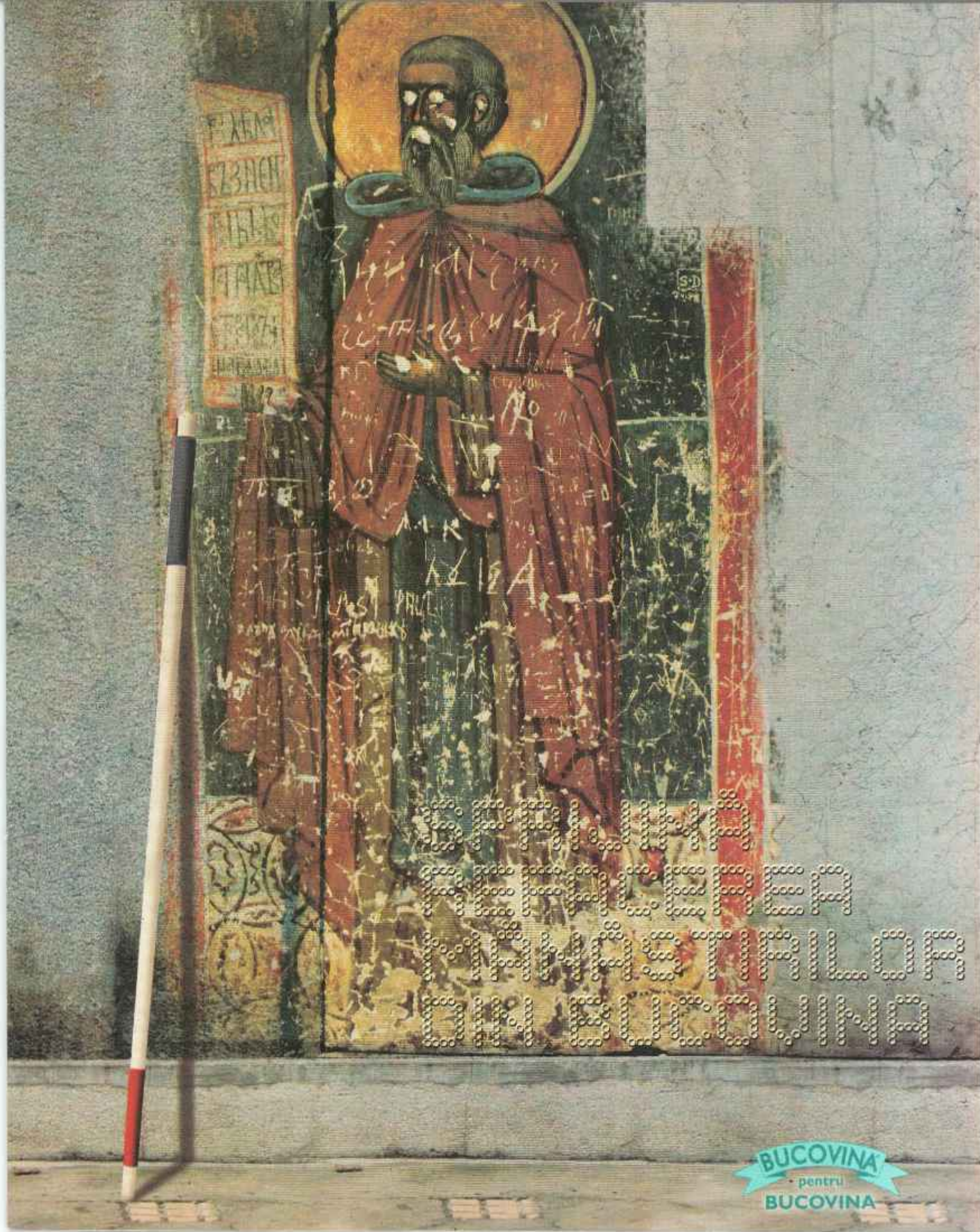
Intel. Călin Hentea

Generalii lui Saddam au livrat Irakul pe bucăți

cărui viață sau familie nu pot fi amenințate sau sacrificate pentru o idee sau cauză. Această reconversie nu poate fi imediată, deoarece recrutarea, pregătirea și mai ales infiltrarea unor astfel de spioni durează ani de zile și o strategie adecvată. În sfârșit, tocmai datorită ubicuității performanțelor tehnologiei SIGINT și IMINT, nici mari secrete nu mai pot fi păstrate fără a fi „mirosite” de cei interesați. Ceea ce rămâne însă un secret impenetrabil prin mijloace tehnice este mîntea omenească cu intențiile, planurile și jocurile ascunse ale liderilor politici și militari. Așa cum s-a creat, mai ales în rândul oamenilor politici de nivel înalt, un mit al atotputerniciei serviciilor secrete în a ști și în a evalua totul (mit invalidat de exemplele anterior menționate), tot la fel de iluzoriu este și mitul supremației tehnologice în domeniul militar privind adjudecarea finală a unui conflict armat. Statele Unite – de departe țara dispunând de cel mai perfecționat și mai puternic sistem militar, singurul capabil de o susținere logistică și strategică oriunde pe glob sunt, paradoxal, furnizorii exemplelor contra onnipotenței tehnologiei militare. Primul exemplu provine din războiul din Vietnam, atunci

succes deplin al noii generații de „arme chirurgicale”, dat fiind numeroasele „daune colaterale” produse de acestea și, mai ales, capacitatea de rezistență îndelungată la efectele acestora dovedită de sârbi. În ciuda desfășurării unor foarte puternice tehnologii de IMINT, după încheierea campaniei aeriene împotriva Iugoslaviei, trupele NATO au găsit pe solul kosovar urmele a foarte puține ținte reale distruse (tancuri, transportoare blindate, piese de artilerie aparținând armatei federale iugoslave etc.) față de ceea ce se estimase inițial, ceea ce dovedește că relativ primitivele mijloace de înșelare (*military deception*) confecționate din lemn și carton de sârbi au fost mai eficiente decât sofisticata tehnologie occidentală. În fine, atât războiul din Afganistan, în care rachete în valoare de milioane de dolari au fost aruncate împotriva unor colibe talibane din chirpici, cât și cel din Irak, nu au convins că acela ce deține cele mai perfecționate arme *high-tech* are automat asigurată victoria și supremația politico-militară. La începutul lui 2002, Statele Unite au aruncat în luptă la frontiera muntoasă afgano-pakistaneză și afgano-iraniană circa 150 de comandouri pentru misiuni speciale din componența ultra-

SPALAT
RECTOR
PARASTILOR
DIN BUCOVINA

Anticamera m

„Marli criminali de război” și-au petrecut la Jilava ultimele zile dinaintea execuției, într-o clădire situată în aripa din unde se aflau trei încăperi care nu aveau uși între ele. În ultima cameră s-au instalat mareșalul Ion Antonescu și p era ocupată de Radu Leca, Eugen Cristescu și gen. Pantazi, iar camera din față era ocupată de Mihai A. Prezentăm în continuare **fragmente din jurnalul lui Gheorghe Petrescu, Șeful Batalionului care asigura p**

Precedent cu urmări grave

Încăperile erau curate, cu paturi din fier, pe care erau saltele și perne umplute de curând cu paie proaspete, iar cearșafurile și păturile erau noi. În camera din mijloc se afla o masă lungă, lângă care erau așezate mai multe bănci, de o parte și de cealaltă a ei. Aici serveau masa cei șapte condamnați și tot aici se strâneau uneori, seara, ca să stea de vorbă. Am remarcat că mareșalul îi domina pe toți și că, în general, toți îi purtau un deosebit respect.

Trebuia să fim foarte precauți în ceea ce privește asigurarea secretului corespondenței, fiindcă a existat un precedent foarte neplăcut: în timpul procesului său, mareșalul încredințase câteva file din apărarea sa avocatului Baranga, pentru a fi bătute la mașină, dar acestea au ajuns, nu se știe cum, pe mâna unei edituri, care le-a tipărit în mii de exemplare, după care le-a dat drumul să circule prin București. Am auzit că pentru acest motiv avocatul Baranga a fost arestat, mareșalul arătându-se foarte afectat la aflarea acestei vesti. Ulterior am aflat că ei doi erau rude prin alianță, datorită faptului că mama lui Ion Antonescu era căsătorită, la acea dată, cu un colonel, Baranga.

Supărat pe presă

Îmi amintesc că, într-o zi, în mâna mareșalului a căzut un ziar în care se afla un reportaj despre cum o duc la Jilava cei șapte condamnați la moarte. Cred și acum că gazeta respectivă a fost adusă de unul dintre angajați și lăsată special ca să cadă în mâna mareșalului. Articolul era scris mizerabil, de către cineva care nu cunoștea absolut deloc situația de la Jilava. Autorul făcea ironii de calitate îndoielnică, de genul „...zăngănitul lanțurilor deținuților de drept comun îl enervează pe Ică Antonescu...” Mareșalul a fost foarte revoltat când l-a citit, după care a exclamat, furios: „Ce murdărie! Cum le permite să publice asemenea porcării?! Eu n-am permis niciodată ca deținuții politici să fie ironizați în presă!”

Hitler — un „domn” post-mortem

Eu am conștiința împăcată că am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să le ușurez ultimele clipe. Încă de la aducerea la Jilava a celor șapte condamnați am ordonat jandarmilor pe care îi aveam în subordine să le acorde onoruri militare, să le vorbească respectuos și să-i ajute la gospodărirea încăperilor pe care le ocupau. Și mareșalul era, la rândul lui, foarte binevoitor și sincer în discuțiile pe care le aveam cu el. Fiindcă observasem că, în timpul procesului, atunci când relata ceva despre Hitler spunea „Dl. Hitler”, iar când vorbea despre URSS spunea „inamicul”, l-am întrebat dacă știe că Hitler nu mai trăiește. „Da, am auzit că este mort, însă oamenilor mari li se spune *Domnule* și după moarte.

Conspirație la Palat

Un bun prieten mi-a povestit că în ziua de 23 august 1944 era programată o întâlnire, la Palatul Regal, cu șefii partidelor istorice (Iuliu Maniu, Dinu Brătianu și George Brătianu). Aceștia tre-

buiau să semneze o scrisoare prin care arătau că, în cazul în care nemții nu vor admite ieșirea noastră din război și vor începe ostilitățile, ei sunt de acord să întoarcă armele împotriva armatei germane.

Întâlnirea cu șefii partidelor istorice nu a mai avut loc, iar mareșalul împreună cu cei care-l însoțeau au fost arestați din ordinul regelui, ținuți în seiful din subsolul Palatului Regal de pe Calea Victoriei și apoi predați unui grup de civili condusi de Emil Bodnăraș, care se prezenta „inginerul Ceaușu”.

După ce au fost ținuți câteva zile într-o casă conspirativă din București, au fost predați de către Emil Bodnăraș unor reprezentanți ai Armatei Roșii, care i-au dus undeva pe lângă Moscova, în fostul castel de vânătoare al unui prinț al cărui nume îmi scapă momentan.

Tratați regește de sovietici

Etajul castelului era ocupat de guvernul bulgar, în frunte cu prințul regent. Tratamentul prizonierilor români a fost foarte bun. Au fost întrebați de comandantul pazei dacă au vreo dorință specială, pentru a le fi îndeplinită. Generalul Piki Vasiliu a avut trei: să viziteze mausoleul lui Lenin, să se plimbe cu metroul și să fie primit în audiență de către Stalin. La câteva zile a fost înștiințat că două dintre cele trei dorințe îi vor fi îndeplinite și chiar așa s-a și întâmplat: a fost condus în Piața Roșie, unde a vizitat mausoleul lui Lenin și s-a plimbat cu metroul prin toată Moscova.

Din cauză că hainele în care fuseseră arestați se cam uzaseră, li s-a dat fiecăruia câte un costum nou și — poate că o să vi se pară incredibil! — „gazdele” chiar și-au cerut scuze, la modul extrem de politicos, că nu pot procura haine militare pentru mareșal și pentru generali Vasiliu și Pantazi.

Refuzul trădării

Se povestea că mareșalul ar fi fost chemat de către un reprezentant de frunte al conducerii sovietice, care i-ar fi cerut să semneze o declarație

Fortii

dreapta a redutului din fortul nr. 13, profesorul Alexeianu, camera din mijloc Antonescu și gen. Piki Vasiliu. Mareașalul a refuzat categoric să semneze o asemenea declarație. În după-amiaza aceleiași zile a încercat să se sinucidă, spânzurându-se, în baie, cu un cearșaf. A fost însă observat, prin fereastră, de o santinelă care a dat imediat alarma. A fost salvat cu mare greutate, deoarece intrase într-o comă profundă.

prin care să arate că renunță la orice pretenție asupra teritoriilor Basarabiei și Bucovinei. I se promitea, în schimb, eliberarea, înapoierea în țară și formarea noului guvern.

Mareașalul a refuzat categoric să semneze o asemenea declarație. În după-amiaza aceleiași zile a încercat să se sinucidă, spânzurându-se, în baie, cu un cearșaf. A fost însă observat, prin fereastră, de o santinelă care a dat imediat alarma. A fost salvat cu mare greutate, deoarece intrase într-o comă profundă.

Imediat după întâmplarea cu mareașalul, au fost ridicați cu toții și duși la închisoarea *Liublianka*, din Moscova, unde au fost ținuti în celule separate, până în ziua când au fost aduși la București. La *Liublianka* regimul a fost, desigur, mult mai sever.

Presimțiri sumbre

Cu câteva zile înainte de execuție am observat că profesorul Alexeianu avea haina ruptă sub braț. L-am rugat să o dezbrace, ca s-o trimitem la croitor, pentru cusut. Replica lui a fost: „Nu este nevoie să o mai dăm la reparat, d-le locotenent, că tot au să mi-o ciuruiască ăștia cu gloante!”

I-am răspuns că sunt încredințat că regele are să-i grațieze. De fapt, știam că toți șapte făcuseră cereri de grație, atât către Palat, cât și către patriarhul Nicodim. Mareașalul și Ion Antonescu înaintaseră cererile în ultimul moment, lăsându-se convinși cu multă greutate să facă acest gest, fiindcă erau siguri că nu vor fi grațiați și, deci, n-avea nici un rost să scrie niste hârtii inutile...

Continuând discuția cu haina, profesorul Alexeianu mi-a spus: „Au să ne împuste în mod sigur, d-le locotenent! Cu puțin timp înainte de a fi adus în România, am fost chemat în audiență de Abokumov, ministrul de interne al URSS și, în același timp, șeful NKVD-ului, care mi-a spus, la finalul discuției: «Noi nu vă facem nimic, vă trimitem înapoi în România, însă acolo au să vă împuste ai voștri!»”

„Bietul mareașal e puțin cam naiv – a adăugat el – dacă speră că va fi grațiat. El s-a purtat rău cu regele, îi vorbea urât, îl repezea. Eram de față odată când i-a spus: «Mă' băiatule, bagă-ți

Antonescu și Goering

mințile în cap și nu mai umbra cu mașina ca un nebun, cu viteză și cu femei înăuntru, că ai să intri într-un șant și rămâne fără fără rege!”

Vorbe de incurajare

La intrarea în redut se afla improvisat un altar, despre care se spune că ar fi fost ridicat de legionari. Aici venea un preot din comuna Jilava și ținea slujbă în fiecare duminică. La una dintre ele au asistat mareașalul și vreo câțiva alți condamnați.

„Să nu aveți grijă, d-le mareașal, toată țara este alături de dumneavoastră... Nu mă feresc să spun asta față de dl locotenent, pe care-l știu un om de suflet...” – i-a spus preotul. Probabil că a vrut să-l încurajeze pe Ion Antonescu fiindcă, sunt sigur, nici el nu credea că mareașalul ar mai putea fi salvat din fața plutonului de execuție.

Detenție-n regim lejer

În timpul zilei și, uneori, după-amiaza, când era soare, cei șapte deținuți stăteau pe-afară și se plimbau într-un fel de țarc amenajat în partea stângă a redutului. Aveau voie să fie vizitați de rudele apropiate, dacă acestea obțineau o aprobare de la Ministerul de Interne. În ziua execuției aprobările s-au dat cu foarte mare larghețe, de către Parchetul Tribunalului Ilfov.

Li se servea o mâncare foarte bună. La fiecare masă primeau și câte un pahar cu vin (care fusese trimis de soția lui Eugen Cristescu). Aceeași mâncare mi s-a servit și mie, pe toată perioada în care am fost detașat la Jilava. Trebuie să menționez că și în timpul procesului ofițerii care făceau parte din detașamentul de pază serveau aceeași masă cu areștații. Comisarul Tănăsescu, cel care era însărcinat cu asigurarea hranei – ulterior am aflat că se afla sub ordinea inspectorului Nicolschi – ne aducea mâncarea cu mașinile, direct de la București

„Bun-rămas, mamă!”

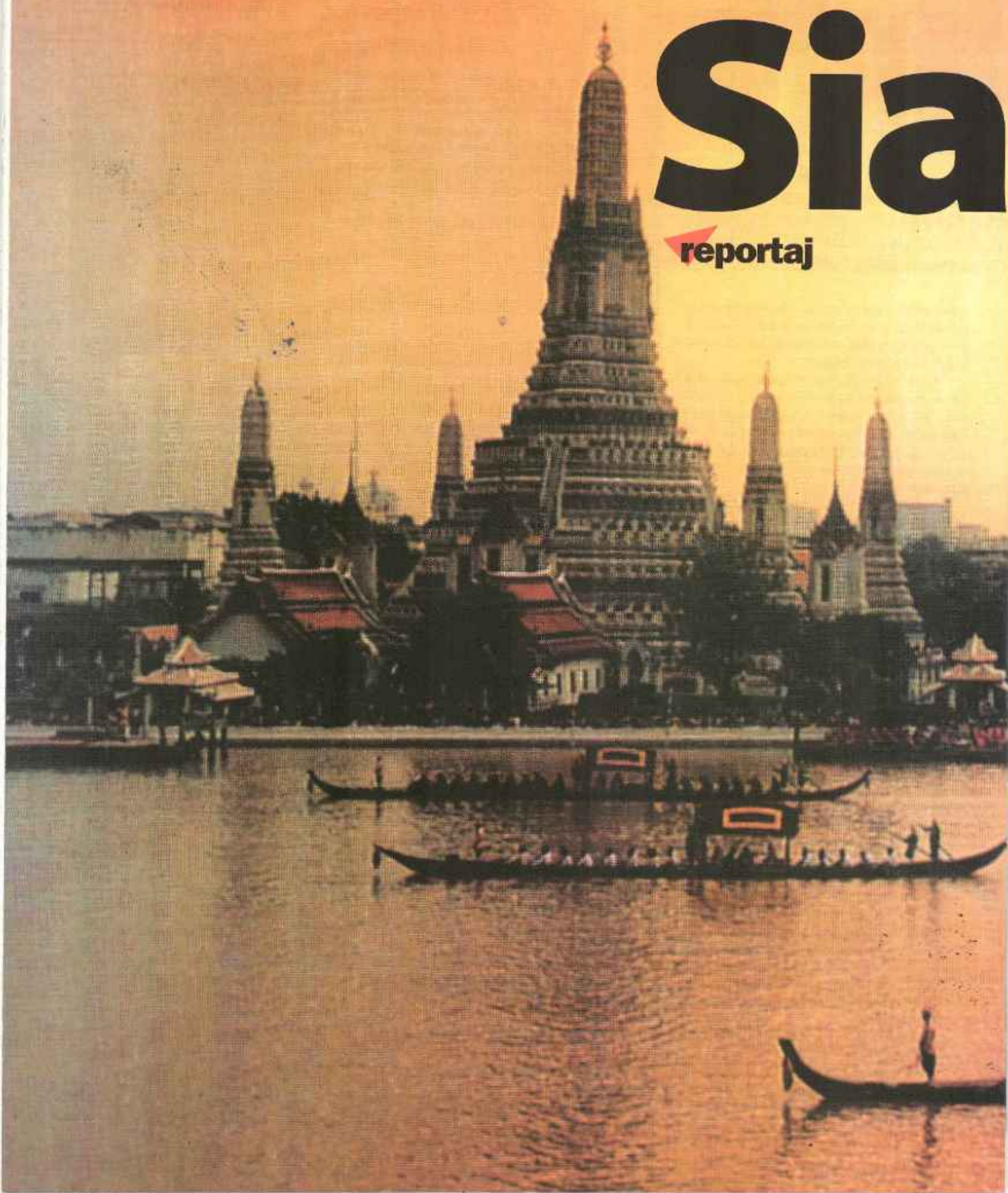
Mareașalul a fost vizitat de mama sa și, conform uzanțelor, am fost obligat să asist la întrevederea lor, așa cum, de altfel, a trebuit să asist la vorbitorul tuturor celor șapte condamnați. Încăperea respectivă era situată în afara redutului, într-o încăpere din apropierea corpului de gardă, în interiorul fortului nr. 13. Întrevederea dintre mareașal și mama sa nu m-a impresionat în mod deosebit. Doamna Baranga era o femeie în vârstă, cred că avea cam 80 de ani. Când a văzut-o, mareașalul a întrebat-o: „Ce mai faci, Lito? Cum o mai duci cu pocherasele?” Ion Antonescu a tratat-o cu oarecare răceală și au discutat mai mult banalități. Ea îi adusese niste plante medicinale ca să-și facă ceai. Mareașalul, la insistențele ei, le-a luat, însă nu a apucat să le mai folosească. Nu au discutat absolut nimic despre eventuala moarte a mareașalului. La un moment dat, ea a spus: „Așa sunt mamele, obligate să sufere pentru copiii lor!” La despărțire, mareașalul i-a urât multă sănătate și viață îndelungată. Aceleași urări i-a făcut și mama sa.

Incidentul rău-prevestitor

În timp ce o conduceam pe mama mareașalului, tocmai când treceam pe lângă postul de gardă, am auzit un puternic foc de armă. Am alergat să văd ce s-a întâmplat și am constatat că un ostaș din gardă a scăpat, din greșală, un foc de armă care, din fericire, n-a făcut nici o victimă. Când m-am înapoiat, am găsit-o pe mama mareașalului foarte speriată. M-a întrebat, cu voce tremurândă: „Ce s-a întâmplat? L-au împușcat pe fiul meu?” Am asigurat-o că nu i s-a întâmplat nimic mareașalului și a plecat liniștită. La întoarcerea în redut am găsit pe mareașal foarte îngrijorat, deoarece auzise focul de armă în apropierea mamei sale și credea că i s-a întâmplat ceva. I-am povestit cele petrecute și a rămas foarte impresionat de reacția mamei sale... ■

Sia

reportaj

Sunt născută în zodia Săgetătorului și se pare că este semnul aventurierilor, al călătorilor. Am umblat mult, dar cel mai mult mi-a plăcut în *The Land of Smiles – Tărâmul Zâmbetelor*, așa cum este denumită Thailanda. Am fost acolo înainte de tsunami care a provocat atâtea pagube, inclusiv întregii țări, din punct de vedere economic. Am locuit în Keung Thep – *Orașul Îngerilor*.

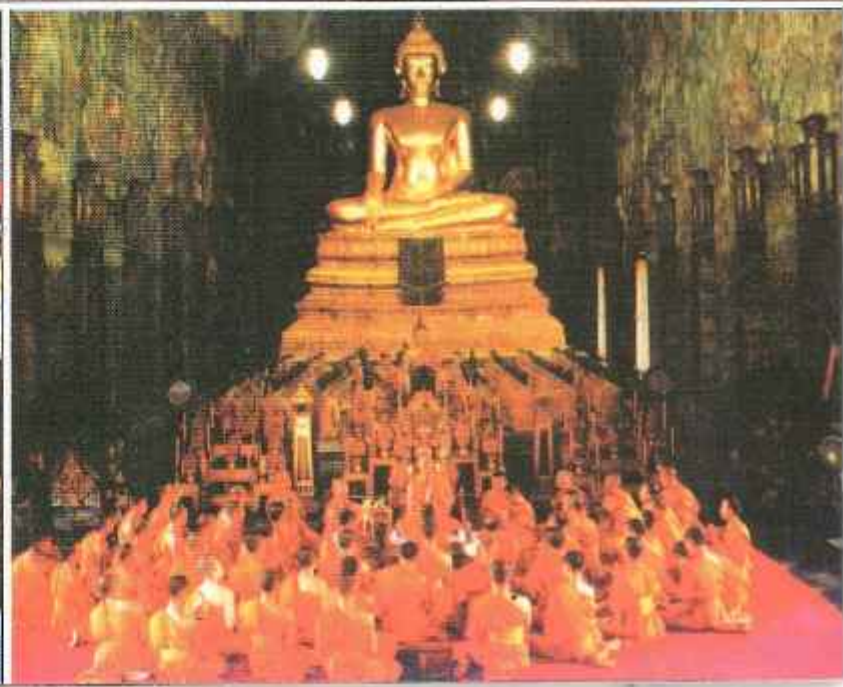
Cum am ajuns acolo, Mike, cel care fusese desemnat de firmă pentru a-mi arăta orașul, mi-a oferit o marijuana. De atunci încolo, regim: două *joint-uri* pe zi. Îmi permiteam: un gram de *ganja* – cum o numesc localnicii – costă 22 de baht (1 USD = 25 baht). În afară de întâlnirea cu marijuana, un alt rendez-vous de gradul trei a fost cel cu dima Bangkokului.

m, Sea, Sex & Sun

Cum am ieșit din terminalul aeroportului internațional *Don Muang*, am intrat parcă într-o saună. Umed, poluare și, în sezonul cald și cel ploios, de multe ori peste 40 de grade. Mi-am aprins țigara și aroma ei era atât de plăcută. Era inversul aromei țigării pe care o aprinsesem odată la cota 2.000.

Siamul este o
sărbătoare a
voluptății: nisipă de
fructe exotice, imagini
viu colorate și plăceri
carnale

Pussy Show

Firma m-a cazat la un hotel de 5 stele, Dusit Thani, la numai câțiva metri de cea mai renumită stradă din Bangkok: Phat Pong. Dar aici este teritoriul nopții și era deocamdată ziua în Orașul Îngerilor.

M-am dus cu Mike într-o vizită turistică sine-qua-non: Wat Phra Kaew – Templul lui Buddha de Smarald, un complex de temple de fapt, cu un muzeu și palatul regal, construit în 1782 de regele Rama I (actualul este Rama al IX-lea). Templele sub formă de pagode, imensele stupe aurii (o stupă este o construcție religioasă buddhistă reprezentând elementele primordiale, de la pământ la cer) ne amălesc. Credincioșii depun lotuși, trandafiri și iasomie de-o parte și de alta a numeroaselor statuete înfățișându-l pe Buddha. Buddhism exotic. Ce altă modalitate mai bună de a intra în inima regatului?

La câteva zeci de metri mai încolo se află Wat Po, Templul lui Buddha în Repaus. Statuia aurită a iluminatului care moțâie pe o parte, sprijinindu-se în cot, se întinde pe aproximativ zece metri în incinta sa. Câtă liniște și pace. Nici un turist aici. Deja parcă visezi.

Și, la alte câteva zeci de metri mai încolo, se află Piața Florilor. Orhideele costă câțiva cenți, iar trandafirii, iasomia, crăițele și nenumăratele flori tropicale ale căror nume sunt intraductibile se îngheșuie de-o parte și de alta și ne asaltează cu parfumul lor.

– Ce-ai vrea să mai vezi?, întreabă Mike.

Am văzut mai demult un film, Emmanuelle, și acolo protagoniste se aflau într-o barcă în Piața Plutitoare.

– Aaa... Damern Saduak.

Papay pok pok

Am luat o barcă de la un ambarcader de pe râul Chao Praya și am mers de-a lungul său. Mai încolo, în dreapta noastră, fermecătorul Templu al Zorilor – Wat Arun Chaumret. Am ajuns în sfârșit la Damern Saduak. Flori, mănecare thailandeză, la preturi de nimic, de găsit în bărci, pe apă. Am oprit în fața unei bărci-bucătării și am comandat o supă cu creveți, ardei iute, roșii și usturoi (Tom Yam Kung) și papay pok pok (bucăți mici și subțiri de papaya verde, amestecate cu rondele de lămâi verzi, roșii, cireșe și ardei iute). Mike și-a comandat o lakna mu – paste cu carne de porc, pe care nu le-a garnisit deloc cu praf de ardei iute. Spunea că numai thailandezii pot mânca ce mâncăm eu.

– Welcome home! Welcome to the Land of Smiles.

Soarele apunea și era timpul să ne în-

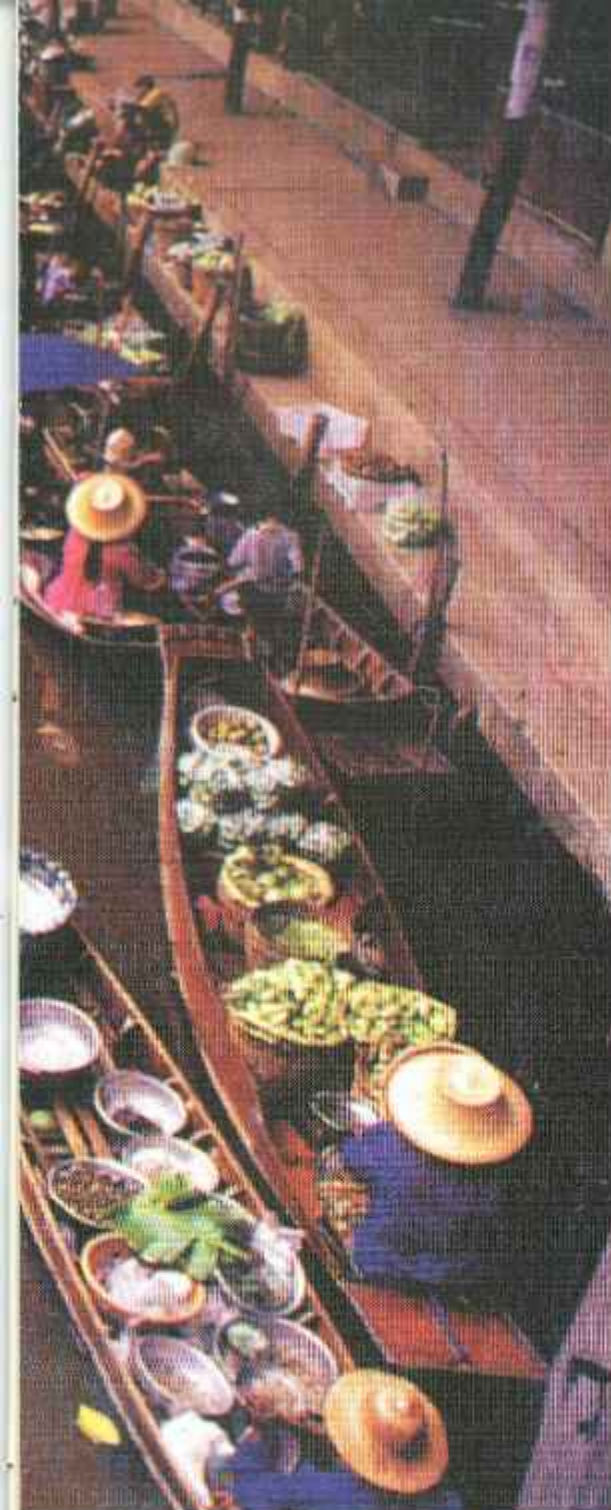
toarcem spre hotel. Și, de acolo, spre Phat Pong. Sabai sabai este o expresie tipic thailandeză. S-ar putea traduce cu Festina lente, s-o luăm mai moale... Thailanda e Tărâmul lui Dolce Far Niente. Parțial, cel puțin. În timpul războiului din Vietnam, Statul Major American a desemnat Bangkokul drept centrul de recreere al militarilor americani. De cum au debarcat în Orașul Îngerilor, ei s-au dus fix la un bordel – unul singur – pe o străduță lăturalnică – Phat Pong – și și-au lăsat acolo mare parte din simbrie. A doua zi, s-au ridicat pe aceeași stradă zeci de astfel de localuri. Străzile lăturalnice s-au alăturat și ele în competiție. Întregul cartier se numește acum Phat Pong. Există aici femei pentru bărbați, bărbați pentru femei, bărbați pentru bărbați și femei pentru femei. Oferta este bogată. Gurile rele spun că în turismul sexual se găsește cheia miracolului economic thailandez. După americani, japonezii s-au avântat și ei cu know-how și zgârie-nori. Kung-Thep-ul a început să se grăbească, deși atmosfera idilică de sabai – sabai nu a dispărut. Tuk-tuk-urile – motocicletele taxiuri – circulă încă nestingherite pe șoselele suspendate.

Un paradis sexual înainte de tsunami

Dar suntem în Pat Phong. It's show time. De-o parte și de alta a străzii sunt numai localuri crazy, iar spre cele de la etaj, înăuntrul cărora nu se poate vedea din stradă, ne invită băieții care ne bagă sub nas „meniuri” intitulate Pussy Show – Pussy needle, Pussy baloon shot, Pussy razor, Pussy egg, Pussy candle... Urcăm la Lipstick. O dansatoare goală dansează sumar și suflă, printr-un tub lung, spre flacăra lumânărilor de pe scenă pe care le stinge. O alta vine apoi și își extrage din vagin o ață înnodată cu lame de ras. Marijuana, Pussy Show – Bangkokul o să facă din mine o stricăță. Trebuie să mă îndrept spre plajele paradisiace: Koh Samui, Koh Samut, Koh Chang... Cocotieri, nisip fin, soare, apă caldă.

Krabi, Roh Phi Phi – Ah, ce paradis tropical înainte de tsunami. Sy Phuket. Mai ales Phuket. Aceasta este cea mai mare insulă a Thailandei. Un oraș internațional totodată. Distracția nocturnă era pe măsură. Tsunami-ul a măturat cele mai luxoase hoteluri de pe plajă.

Am să mă mai duc în Thailanda dar undeva mai la adăpost, tot la Marea Andaman, dar mai spre nord, la numai vreo 80 km de Bangkok. Mă așteaptă Rose și madraga (coșmeliei!) noastră.

Red Cat

Există Central și South Pattaya. Plajele de vis și majoritatea hotelurilor sunt în South Pattaya. Am stat la *Lek Jontien*. Avea camere decente, cu aer condiționat, micul dejun era inclus și costa numai 12 dolari pe noapte. La două minute de plajă. Of, din păcate, pe străzi, prea mulți șobolani, inclusiv pe plajă.

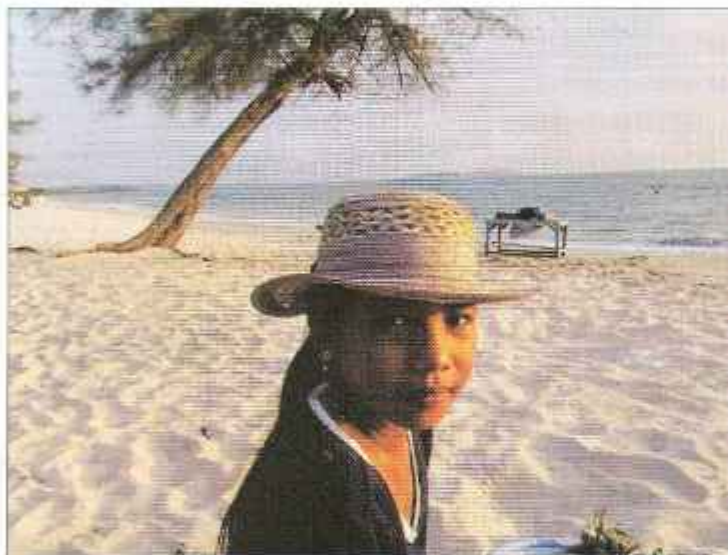
Îmi trec printre picioare când îmi beau cuminte berea pe plajă în apus de soare. Fuck! Iau o camionetă-autobuz spre Central Pattaya. Ajung la Walkia Street. Aici e locul. Iau masa la un restaurant japonez: supă *miso*, *California rolls* și *sushi*. Ies. Intru în Pigalle. Nimic prea dezbrăcat. Dansatoarele poartă rochii negre. Sunt totuși prostituate. Când un client le șeamă, ele prestează. Pe mine însă mă interesează numai estetica nudului feminin și mișcățile erotice ale acestuia. Sunt mai inspirată de data aceasta. *Hooty's Sexy Girls*. Intru și merg de-a lungul unui

coridor lung, cu nuduri întrepătrunse în diverse poziții sexuale. Ajung în barul propriu-zis. Slab luminat. Scena este în mijloc. Fetele dansează aproape goale ținându-se de bare. *Ring bell. Buy girls on stage* anunță literele luminate de deasupra intrării.

O săpuneală antologică

În fața mea este un geam mare care dă spre ceea ce reprezintă o sală de clasă puternic luminată. Fete foarte tinere, îmbrăcate în uniforme cu bluze albe scrobite, cravate și fuste mini bleumarin plisate stau în bănci și citesc. Au picioarele depărtate și nu poartă lenjerie pe dedesubt. Asist la show. Începe cu o săpuneală cu frișcă între două fete care se ling una pe alta. *Too soft for me*. Ies. O iau la dreapta de pe Wilkins' Street pe o străduță prost luminată. La capăt, niște scări care

Chiar și atunci când vorbește despre o experiență erotică și exotică în același timp, Claudia Golea, fost șef de promoție la facultatea pe care a absolvit-o, cea de limbi orientale, are o precizie și o răceală chirurgicală. Femeilor întâlnite le face un portret admirabil, în timp ce pe ea o interesează nu senzații ieftine, ci aventura faptului trăit.

urcă spre un bar: *Super Lion*. Urc scările și intru. Mă așez la o masă și comand o bere de 1.300 de baht. Pret special de club. Este un confoar în mijlocul sălii și scena se află în mijloc. Mai mulți bărbați stau la teighea și admiră pubisurile. Pe zidul din fața mea, oblic, un geam care dă spre o încăpăre de duș. O asiatică superbă se săpunește cu mișcări de Afrodita și stropii din care ies aburi îi mângâie corpul. Cel mai mult este impresio-

nată audiența însă de truciul cu ceară. O dansatoare lasă să i se scurgă pe tot trupul, inclusiv pe sâni și între picioare, ceara fierbinte de la o lumânare aprinsă.

Turismul sexual, la el acasă

Ies. Intru vizavi, la *Red Cat*. Este un local mai mic și scena este în stil de sală de teatru, în față. Tocmai când intru o fată suflă spre flacăra lumânărilor. Își termină numărul și intră o alta. Fata care a stins lumânările mi se așază alături.

- Bună, sunt Rose. Îmi dai o *Coca-Cola*?

Îi comand o *Coca-Cola*. 1.000 de baht.

Consumația.

Rose este plinută.

- Câți ani ai?, întreb eu.

- 25. Tu?

- 34.

- Nu s-ar zice. Credeam că ai 28.

Rose se întinde cu dezinvoltură spre pachetul meu, îmi ia bricheta și își aprinde o țigară. Am citit diverse reportaje despre turismul sexual în Thailanda. Încerc să fac pe reporterița.

- Bărbații din ce țară îți plac cel mai mult?

- Nu-mi plac bărbații. Îmi plac femeile.

Mâna lui Rose alunecă pe coapsa mea. Îmi face apoi un masaj la mâini. Degetele ei îmi alunecă în sus pe brațe. Îmi zâmbeste. Este frumoasă.

- Ce piele fină și albă ai!

- Și mie îmi place pielea ta bronzată!

- Mă iei la tine acasă? Nu vreau bani. Decât să iau masa în oraș și să-mi cumperi un cartuș de țigări de care fumezi tu. *Capri*. Îmi plac.

Femeile nu mai aveau nici o obligație vizavi de local, așa cum aveau bărbații, așa că pe-aici ți-e drumul. M-am întors cu Rose la restaurantul japonez unde a înfulecat ca hapiea. Apoi am luat-o spre hotelul meu de pe marginea plajei.

- Ai mai făcut vreodată dragoste cu o femeie?

- Nu, dar mi-am dorit întotdeauna.

Rose mă sărută pe gât și mă dezbracă cu mișcări lente. Îmi mângâie sfărcurile. Le sărută apoi. Și pe urmă un masaj erotic. Este mare maestră. Un preludiv ca la carte. Ne mângâiem. Avem senzația plăcută că degetele celeilalte ne ating tot corpul, dându-ne fiori afrodisiace. Dau drumul la radio. Ah, ce coincidență: *The Pognes*:

When it's summer in Siam

And the moon is full of rainbows...

Știu atunci că este vorba de destin și nu m-am înșelat.

- *I love you!*, mi-a spus ea.

N-am putut decât s-o îngân:

- *Chang rak khun*.

„Deschideți un ghid turistic. Dar lexicul va trata întotdeauna despre lucruri inutile și plictisitoare: vama, poșta, hotelul, frizerul... Și totuși, ce înseamnă să călătorești? Să întâlnești. Singurul lexic important este acela al întâlnirii”. (Roland Barthes: *Imperiul semnelor*)

text și foto: **Claudia Golea**

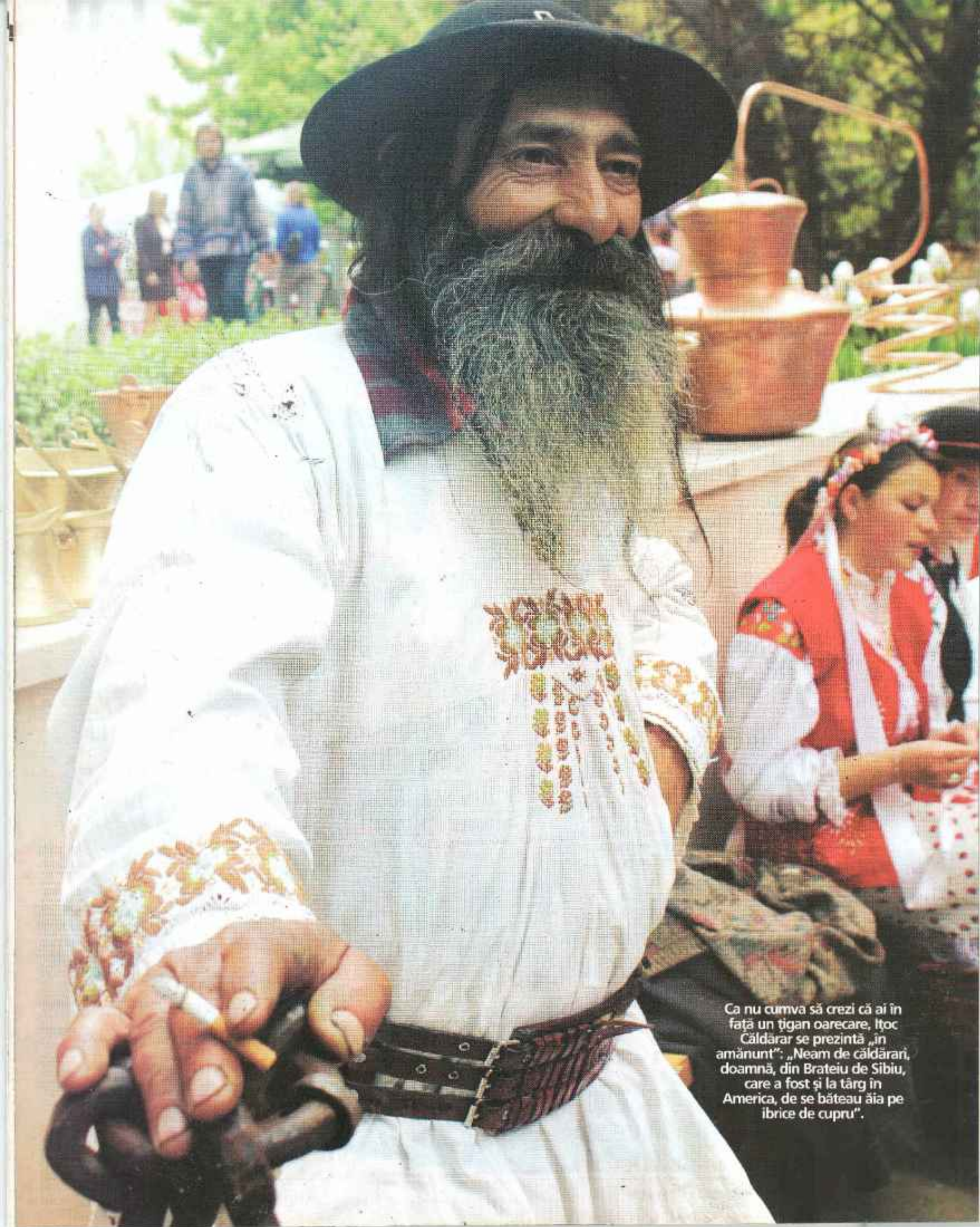

PLAJELE EUROPEI LA PICIOARELE TALE

Antalya de la 335 €
Kusadasi de la 345 €
Bodrum de la 325 €
Marmaris de la 299 €
Creta de la 335 €
Rodos de la 278 €
Mallorca de la 349 €
Costa del Sol de la 430 €

Str. George Enescu, nr. 31
(Janga Mag. EVA), sect.1 BUCURESTI
Tel: 212 56 18; 312 60 95; 212 81 59; 212 78-41/42; Fax: 312 25 55
office@prestigetours.ro www.prestigetours.ro

Ca nu cumva să crezi că ai în
față un țigan oarecare, Ițoc
Căldărar se prezintă „în
amănunt”: „Neam de căldărari,
doamnă, din Brateiu de Sibiu,
care a fost și la târg în
America, de se băteau ăia pe
ibrice de cupru”.

Miracolul diversității

Bijuterii și cazane de țuică. Plăcinte cu praz, dicționare, râuri de borangic. Unduiri de lemn sau ceramică, ziare și reviste într-o groază de limbi. Printre hore și cântece „den bătrâni”. 19 feluri de a fi într-o singură țară. Adu-nate de Muzeul Țăranului Român, la târgul minorităților naționale. Numit, simplu și la obiect, *Miracolul diversității*.

Tradițiile evreiești au fost aduse la târg de atelierul Rococo. O afacere de familie, în care rusticul și modernul se potrivesc până la artă. Anca Friedman ne împie cu bijuterii purtătoare de noroc, „pentru că sunt cu motive evreiești, peștele și rodia, de pildă, știți doar că se spune atâta noroc să ai câte oase are peștele și câtă sâmbântă rodia”. Sora ei, Raluca, ne sfătuiește să ne apărăm de rele cu *hamsa*, o amuleta împotriva deochiului, și *mezusa*, un fel de cutiuță din lemn, pictată manual, în care evreii își pun *Șema Israel*, cea mai importantă rugăciune a lor, scrisă pe un pergament special, binecuvântat de rabin.

Cea mai „gustoasă” etnie a fost, de departe, cea macedoneană. Câteva țărânci din Băilești, județul Dolj, au ispitit asistența cu păpuși de ștevie, banițe și raci, respectiv ardel roșii, uscați din toamnă, umpluți cu orez și ceapă și prăjiți pe un pat de varză murată. Liana Dumitrescu, deputat al minorității în cauză, și-ar dori să se restabilească „adevărul istoric” în legătură cu prazul. Planta cu pricina cică nu este invenția oltenilor, ci a fost adusă de macedonenii stabiliți pe la noi.

Noutăți foarte vechi

Toate cele 19 etnii recunoscute oficial în România și reprezentate în Parlament au fost „expuse” la târgul minorităților naționale. Într-o încercare de-a recupera, măcar simbolic, parfumul unei lumi aproape apuse. Ca și în viața de zi cu zi, cea mai spectaculoasă prezentă au avut-o românii. De data aceasta, însă, și-au etalat doar zestrea lor de frumos. Apreciată și aplaudată, la scenă deschisă, de cei peste 16 mii de vizitatori. Mai mult, obiectele din

alamă și cupru, meșteșugite de țigani, conduc detașat în topul vânzărilor. Fapt care i-a surprins până și pe organizatori: „N-aș fi crezut niciodată că în București există cumpărători pentru un alambic, respectiv un cazan de țuică, la prețul de 30 de milioane de lei. Și totuși, chiar din prima zi a festivalului, s-au vândut toate”, susține Liliana Ionescu, coordonator de programe la Muzeul Țăranului Român.

Ediția din luna mai 2005 a târgului etniilor și-a surprins vizitatorii și prin „noutăți foarte vechi”. Din pământ, din iarbă verde, organizatorii au găsit niște meșteri evrei și greci, adevărate rarități în România, care și-au prezentat migălele lor tradiționale. Ridicate la rang de artă.

text Liliana Petruș
foto Octavian Tîbăr

Comunitatea polonezilor din Cacica, județul Suceava, a strălucit prin broderii și cusături cu motive tradiționale. Fețele de masă, prosoapele și carpetele au fost „asezonate” și cu oareșce bîmătăți: bigus, respectiv un fel de tocăniță din carne, costiță, varză acră și dulce, și sârnîc, o prăjitură cu brînză de vaci, învelită într-un aluat de cacao.

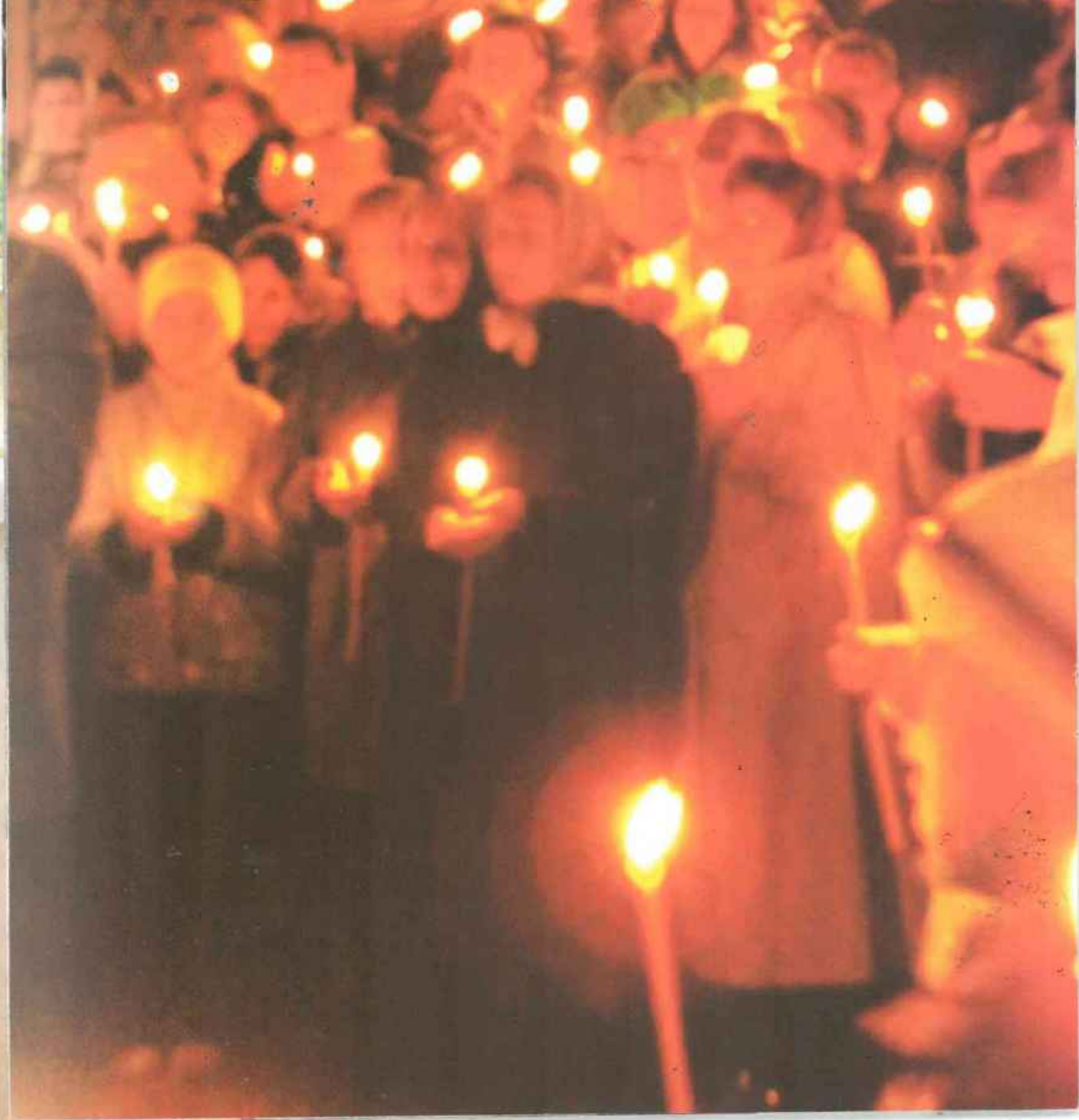

Din Dobrogea, unde trăiesc peste 48 de mii de tătari turco-musulmani, au venit la tîrg valurile de borangic, dantele în fir de mătase, și, evident, baclavaele.

La numai 23 de ani, Iulian Pavlos Spiridopoulos este un maestru al lemnului. În mîinile lui, cireșul, nucul sau plopal se transformă în obiecte artizanale și de cult. Ca reprezentant al comunității elene din Fălticeni, meșterul își dorește să ducă mai departe „tradiția greacă a lucrului bine pigulit, până cînd se vede poezia din el”.

Pastele în Buc

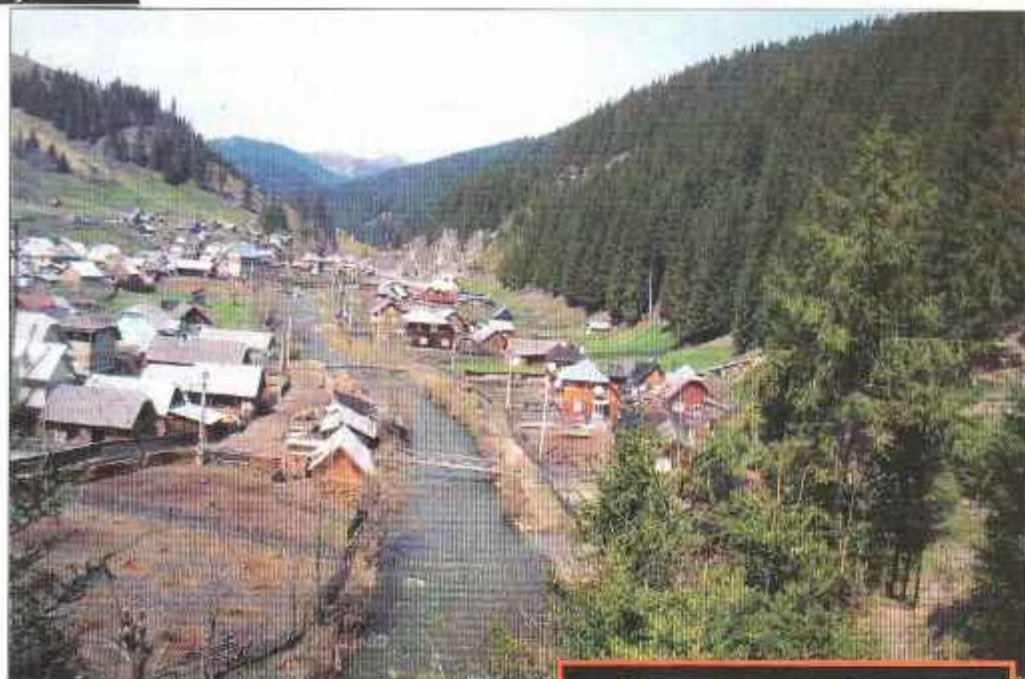

Bucovina

Frumusețea Bucovinei a fost deseori comparată cu aceea a Elveției deși eu, care, în copilărie, i-am bătut aproape toți munții și pădurile cu piciorul, iar acolo unde nu am reușit, am ajuns măcar cu pașii gândului, cred sincer că „Țara Fagilor” – așa cum se traduce numele său în limba dorului românesc – este inegalabilă și incomparabilă cu oricare alte locuri de sub soare. La fel și spiritualitatea sa, pentru că – fără a cădea în păcatul mândriei – trebuie să vă spun că aici oamenii s-au simțit din totdeauna mai aproape de Creator și de cer. Poate tocmai de aceea au și păstrat cu sfințenie obiceiuri ancestrale, care le înfrumusețează trecerea prin lume și dau un farmec deosebit sărbătorilor din crugul vremii.

Situată în pasul Prislop, la granița a trei județe (Suceava, Maramureș și Bistrița-Năsăud), Cărlibaba – o comună frumoasă, al cărei nume vine din negura unor timpuri înzăpezite în legendă – ne-a întâmpinat în Vinerea Patimilor înveșmântată în strale primăvăratice, chiar dacă «străjerii» ei milenari, Munții Rodnei, erau încărunțiți de omăt. Știam de vreo 40 de ani că aici febra pregătirii pentru sărbătoarea de Paște începe cu mult timp înainte. Iar străvechiul obicei al încondeiatului ouălor – adus, de meșteri populari, la rang de artă autentică – debutează, întotdeauna, odată cu Postul Mare

Spiritul sărbătorii

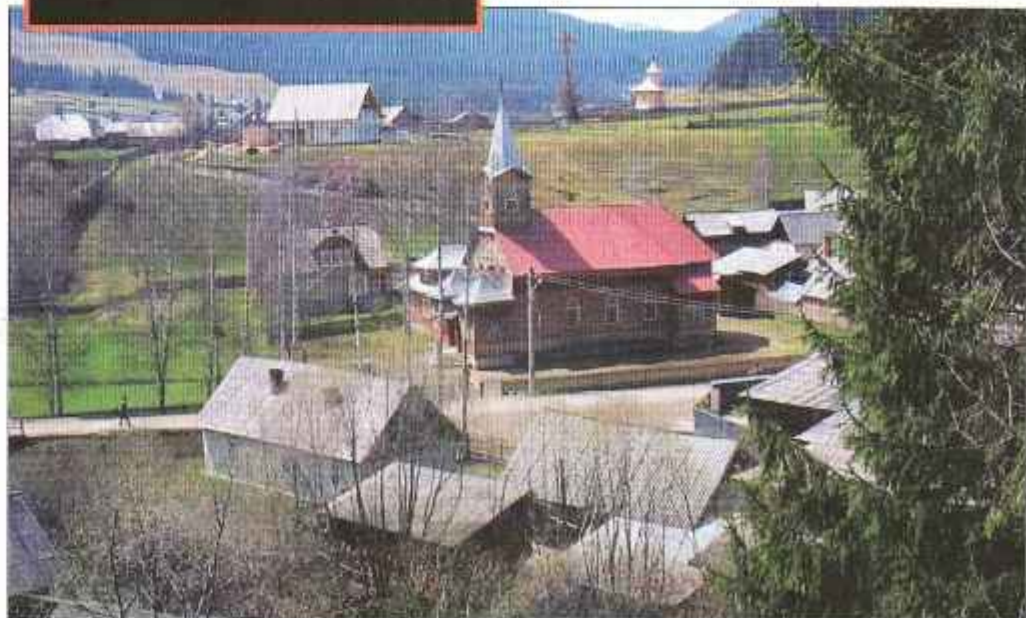
În *Vinerea scumpă* timpul capătă noi dimensiuni, fiind dominat de spiritul luminoasei sărbători ce va să vie. Cu cât se apropie momentul Învierii, cu atât femeile grăbesc pregătirile pentru duminica Paștei. Aceasta va fi o zi cu totul specială, în care toată familia, aflată în jurul mesei îndestulate și după ce a postit cu evlavie cele șapte săptămâni, va gusta alesele bucate. Ca în fiecare an, la loc de cinste se vor afla tradiționalele bunătăți, în care gospodinele muntene sunt de neîntrecut: cozonacul, pâinea, plăcintele, nelipsita pască și, bineînțeles, colacii.

Amintirea din copilărie

Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri (deși ceea ce vă povestesc acum se petrecea cu aproape o jumătate de secol în urmă) cu câtă migală pregătea bunica mea copturile sărbătorii. Pasca, la fel ca și colacul, era împletită în șase și avea ca semn distinct Sfânta Cruce. Înainte de a le introduce în cuptor, ea ungea toate aluaturile cu gălbenuș, cu ajutorul unui pământ din pene de gâscă... Iar mirosul tradiționalelor plăcinte *poale în brâu* îmi stăruie și acum în nări. Gata rumenite, răspândind un miros îmbietor, le revăd cu ochii minții, puse pe vatră, la răcorit, spre încântarea noastră, a copiilor, care abia așteptam un moment de neatenție ca să șterpelim vreo câteva...

În așteptarea luminii

Seara am mers la una dintre bisericile din localitate pentru a asista la slujba Prohodului Domnului, dar mai interesant mi se pare a vă povesti câte ceva despre Sâmbăta Mare, ziua în care, în așezările Bucovinei, totul decurge într-o adâncă pace sufletească, toți cei ai casei având grijă ca spre seară toate treburile să fie încheiate. Întotdeauna, ultimul lucru care rămâne de făcut este pregătirea coșului cu care femeile se vor duce

„la sfîșit”. Acesta va cuprinde câte ceva din bucatele ce vor sta a doua zi pe masa familiei: cozonac, pască, ouă roșii, drob de miel, cârnaț de casă, mere, vin etc... Iar seara, înainte de începerea Slujbei de Înviere, îmbrăcați în haine de sărbătoare, toți credincioșii se vor îndrepta spre Biserică, iar la miezul nopții fiecare va da ascultare îndemnului preotului: „**Veniți de luați lumină!**”

Pelerinaj în crucea nopții

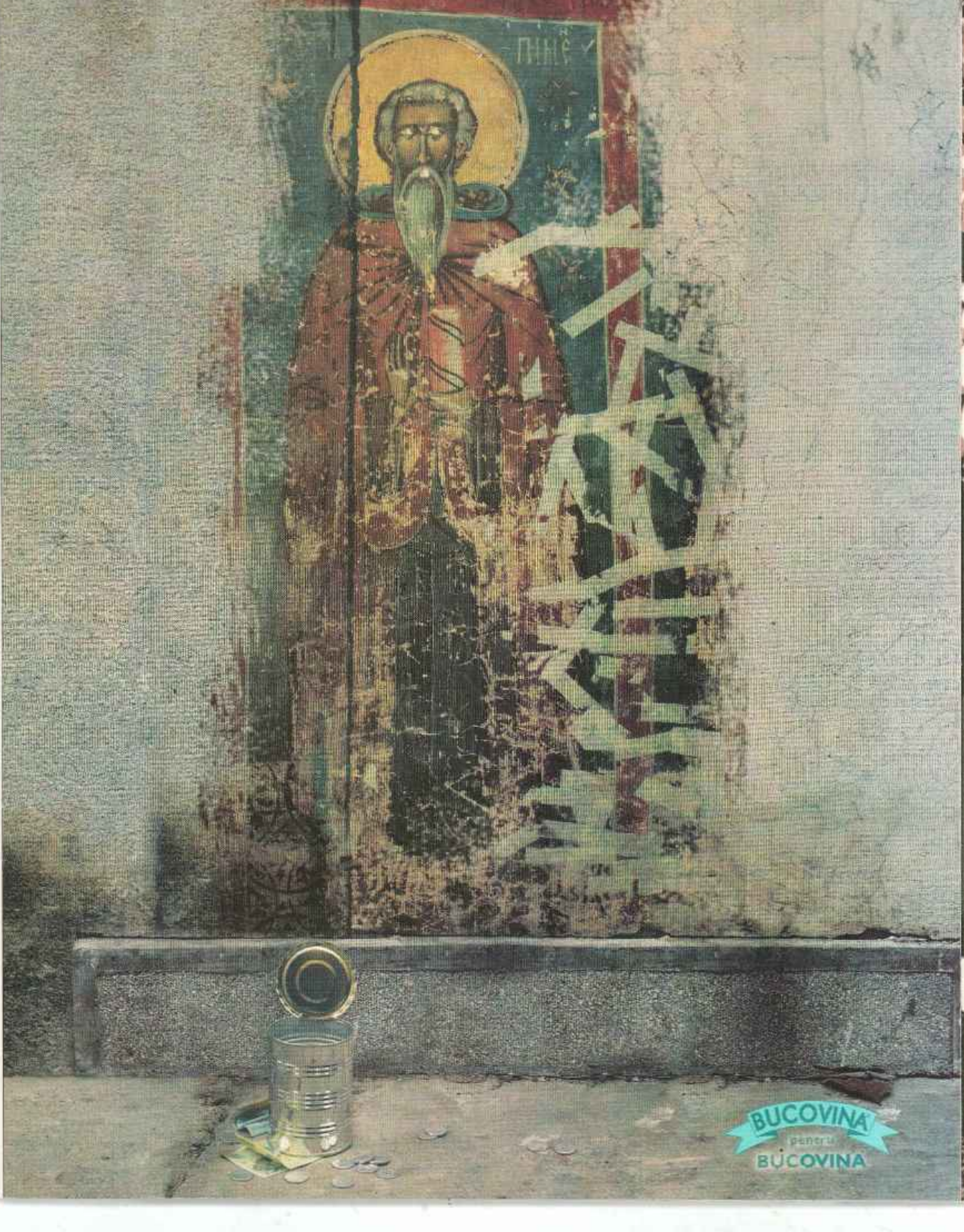
Toate aceste ritualuri se petrec la fel de vreo două mii de ani. De când sămânța învățăturii creștine a apostolului Andrei a început să rodească și pe aceste meleaguri. Chiar și acum, în zorii mileniului III, se respectă cutuma care spune că „Datinile rămân, numai oamenii vin și pleacă”. O dovedește și faptul că, imediat ce primesc Sfânta Lumină, în semn de omagiu adus moșilor și strămoșilor petrecuți întru Vesnicie, sătenii, cu mic cu mare, pornesc într-o procesiune tăcută spre dealul pe care se află cimitirul, pentru a le aduce întâi lor Lumina cea fără de moarte. După aceea se întorc la Biserică, iar dimineața, după ce le-au fost sfințite bucatele, se îndreaptă spre casele lor, pentru a celebra în pace praznicul Învierii Mântuitorului.

La bună revedere

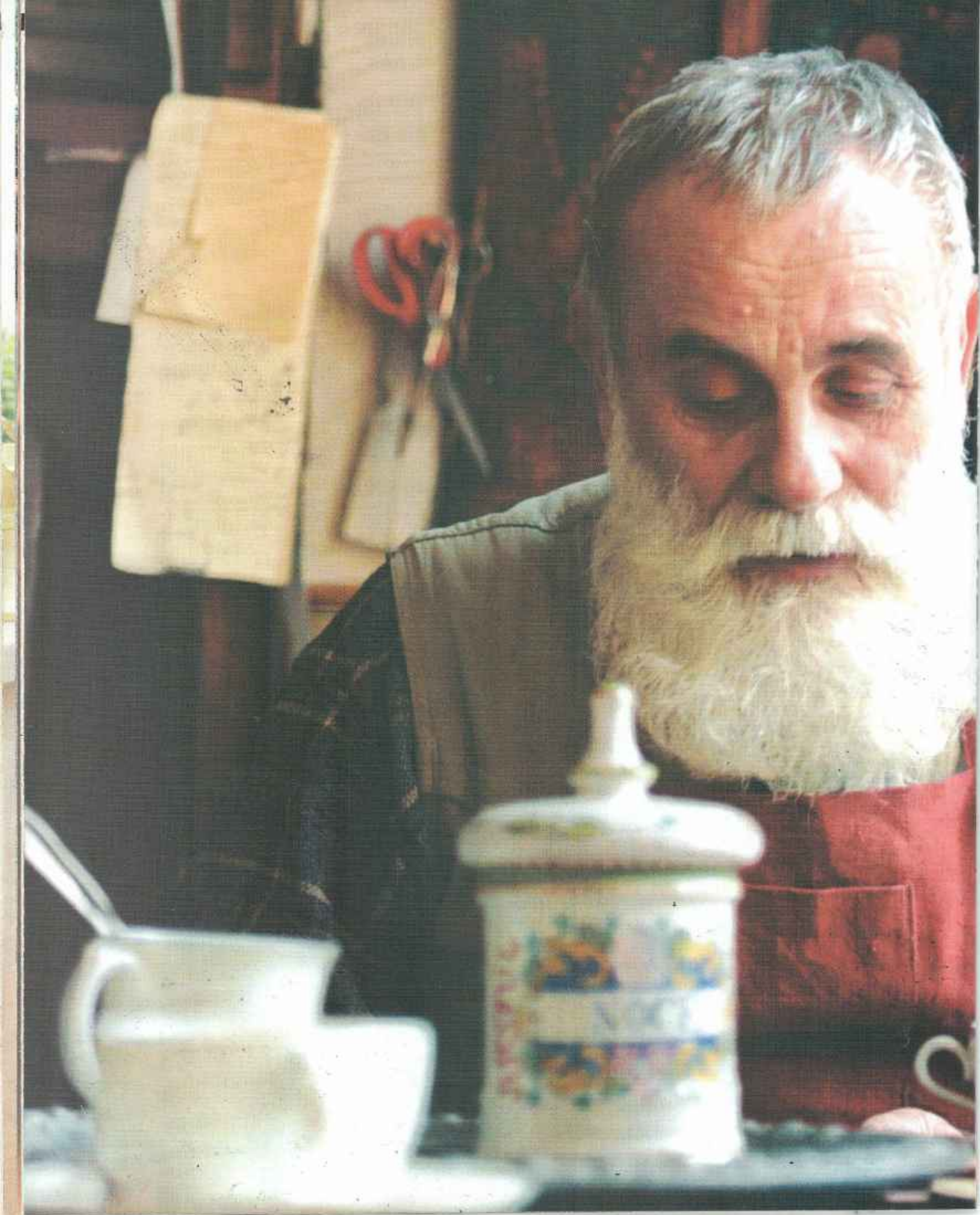
La plecare am mai privit o dată jur-împrejur, înainte de a-mi lua rămas-bun de la acest colț de raian Bucovinei. Multe dintre momentele trăite aici în numai trei zile se vor transforma, probabil, în amintiri durabile. Sunt sigur că fiecare dintre dumneavoastră poartă în suflet propria sa Bucovină, chiar dacă aceasta nu se numește așa și nu se află în nordul țării, ci în sud, la est, în centru ori la vest. Cu toții avem un loc special, unde ne simțim cu adevărat acasă. Iar atâta timp cât nu ne vom uita rădăcinile, existența noastră își va găsi mereu rostul și împlinirea deplină.

Text **Victor M. Ionescu**

Foto **Victor M. Ionescu, Nicolae Stoleriu**

BUCOVINA
panetru
BUCOVINA

ARGAT *la* ARTĂ

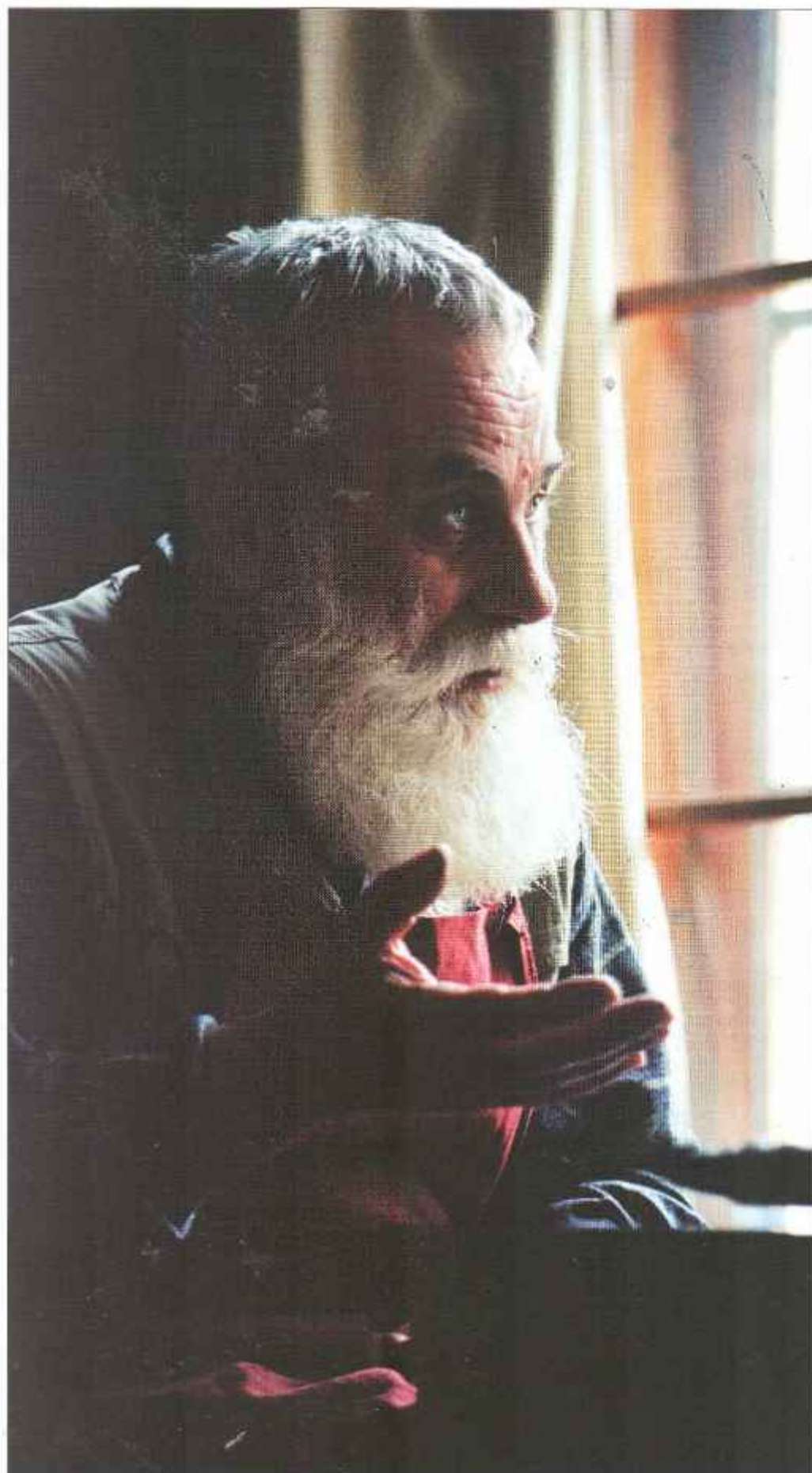
▼ Ce înseamnă să fii creștin?

– Unul dintre lucrurile pe care nu le-am făcut așa cum trebuia a fost mergea la biserică. Părinți mei mă duceau duminica la slujbe, dar pe lângă a venit școala... lucrurile s-au mai schimbat. De câțiva ani, am reușit să îmi pot spune mie și prietenilor mei că duminica dimineață nu am timp merge la biserică. Șansa e că merg la Stavropoleos, unde se întâmplă lucruri foarte frumoase. Duminica vin tineri cu copiii lor care nu numai că stau cuminți, dar și îi vedeți cum se bucură de ceea ce se întâmplă acolo! Trăim în orgoliile noastre de mari artiști, de mari politicieni și, o dată pe săptămână, putem să descoperim că decât noi sunt mai buni cei de lângă noi. Deodată se creează o stare de normalitate. Creștinismul este un lucru extraordinar. Și, dacă poți să-l gusti în viața reală, abia atunci ai sentimentul real de libertate.

▼ Interviu cu pictorul Ștefan Câlția

Ștefan Câlția: „N-am scăpat încă de prieten

▼ Poate pictorul să trăiască din arta lui?

– Unii da, unii nu. Pentru noi, în clipa de față, cultura este un lucru la fel de necesar ca și aerul. Ne e frică de lumea mare, de globalizare, unde ni se pare că toți oamenii sunt la fel. Pentru că o privim greșit. Vor fi la fel doar cei care oricând sunt dispuși să fie la fel. Cum sunt mâncătorii de la McDonald's. Dar, la un moment dat, chiar din clasa aceea de copii, care acum, stupid, se duc să-și serbeze ziua la McDonald's, se vor găsi o parte care să fie altfel. Dacă vom intra neajutați, ca niște rătăciți, în această lume, și nu ocrotiți de un sistem, va trece foarte mult timp până când vom demonstra de ce suntem în stare. Artistul care este supraviețuitor, supraviețuiește. Să ne imaginăm că Europa e o mașinărie cu roți dințate: între cele două războaie mondiale eram perfect cuplați. Mai mult decât atât, Pallady pleca vara în sudul Franței și toate lucrările pe care le făcea acolo le vindea la București. Piața de artă era mai bună aici, la Paris era saturată. Pallady era coleg cu Matisse. România trăia în același ritm cu Europa, acum suntem în alt timp.

– Cum poate fi ajutat artistul?

– Ne trebuie o legislație care să-l ocrotească pe cel care investește în artă. Nu mai trebuie susținut direct artistul. Ne-am învățat cu un fel de ajutor social. Țăsta a fost sistemul comunist. Pentru că tu, stat, îl făceai dependent de tine. I-ai luat caii, i-ai luat căruța țărânului, și el a devenit sluga ta. Nu cred că se poate continua pe ideea neproductivă că trebuie să-i facem achiziții artistului. Ne trebuie proiecte culturale naționale. Absolventul de artă care vrea să-și continue activitatea în zona creației trebuie să aibă posibilitatea de a câștiga burse ale orașului, ale statului, ale firmelor, astfel încât, timp de patru-cinci ani, problemele lui materiale să fie rezolvate. Dar nu pentru că îi dai ca unui milog. El participă la un concurs și câștigă. Achizițiile statului ar trebui să se facă nu ca un ajutor social, ci ca o recunoaștere, în momentul în care ai ajuns un nume, și la adevărata valoare a operei tale. Mândria europeanului nu este câte șuruburi se produc, ci câți oameni de cultură are în urbea lui. Bucureștiul este singura capitală din Europa în care Primăria nu are o sală de expoziție decentă. Toate micile primării din lume au rezolvat problema spațiului folosind clădirile unor foste fabrici sau depozite cărora le-au dat destinația de centru cultural. Tot acolo vin și colegii lor de la teatru și dau spectacole. Dacă s-ar aplica și la noi, te-ai trezi că apar centre culturale vii în Drumul Taberei. Eu, cu un prieten, am avut o galerie în mijlocul Nûmbergului și când am spus că vrem spațiul pentru artă, chiria a fost

enul nostru, prim-secretarul de partid"

mai nimic! Dacă vroia cineva să deschidă o parfumerie, ar fi dat câteva mii de mărci pe lună și noi plăteam doar o sută. În România sunt tineri care au deschis galerii, pe ei cum i-a ajutat autoritatea statului?! Orașul are nevoie de un sistem de galerii. Pe de altă parte, cărțile despre artiști apar prin eforturi proprii sau ale societății civile. Societate civilă despre care se spune că nu ar exista, dar eu mă trezesc că grupuri mici, nevinovate, fac cele mai mari eforturi pentru a rezolva problemele culturii.

- Dacă artiștii se zbat singuri să-și găsească un drum, mai folosește la ceva Uniunea?

- Curios e cum o instituție liberală, care a rezistat, într-o perioadă foarte ciudată, ca aproape singura instituție cu proprietăți, în libertate să nu-și mai poată regăsi modalitatea de a-și rezolva propriile probleme. Breasla trebuie să fie o instituție vie și ea se va schimba odată cu noi. Da, e necesară Uniunea, chiar dacă ar rămâne numai micul orgoliu de care avem nevoie; acela de a face parte dintr-o asociație profesională, de a simți că ești lângă marii maeștri, că faci parte dintr-un grup, dintr-o elită. Lumea tot leagă drama artistului de neputința Uniunii de a se reaseza - nu are nici o legătură. Drama noastră este că, după 15 ani, nu am reușit să ne creăm angrenajul, mașinăria care să se cupleze la mașinăria universală a culturii. Vin specialiști, recunosc că ești bun, dar arta ta nu circulă.

- Cine este de vină?

- Eu cred că există o neputință a oamenilor politici. Să nu uităm că din '90 până de curând puterea a fost deținută, de fapt, de aceleași persoane. Cum poate să gândească despre cultură un prim-secretar de partid altfel decât un secretar de partid?!

- Nu credeți că e o problemă de bani?

- La cât se pierde și se fură, nu e o problemă de bani. Noi am trăit o mică dramă, care constituie un bun exemplu: *Madame Pogany*, o mică sculptură a lui Brâncuși, după ce fost oferită de trei ori spre vânzare statului român pentru două milioane de dolari și autoritățile nu au fost în stare să plătescă, scoasă din țară pe căl nu chiar serioase, a fost evaluată la 16 milioane de dolari. Desigur, proprietarii aveau drepturile lor, dar statul român a pierdut 14 milioane de dolari.

- Ați simțit de la început chemarea, pasiunea...?

- N-am simțit nimic. Viața unui om e în așa fel rânduită de Cel de sus, încât nu întotdeauna individul e cel care ia decizii sau face lucrurile în cunoștință de cauză. Eu am vrut să mă fac preot, dar am căzut la proba de muzică! Eram muncitor pe un șantier și făceam liceul la seară. Cineva mi-a spus că la Timișoara e o școală de artă și m-am dus acolo.

- Ce fel de copilărie ați avut?

- O copilărie fantastică. Până la 14 ani am făcut numai ce am vrut, spre exasperarea orașului și spre tristețea părinților mei, oameni modești și cu frica lui Dumnezeu. Furam armamentul militar, călătoream pe Olt, nu veneam acasă cu săptămânile, dar nu am

mos parcă ți se umple inima. În plus, fiindcă sunt zgârciobi și nepricepuți, nu au lăsat loc de stradă. E o porțiune mică, unde nu poate încăpea decât câte o mașină. Mergi printre ziduri înalte, ca într-un ghetou, te apucă spaima dacă îți lese un câine în față, n-ai unde să fugi, decât așa, în nesfârșit. E un cartier în care s-ar putea turna filme în care să se amestece burlescul cu groaza. Mă bucur că s-a construit acolo, căci imaginați-vă că toți și-ar fi construit case prin centru, încât stricau orașul! Încă mai sunt mulți gata să construiască, dar sper să le mai dea Primăria niște câmpuri pe lângă București... Eu aștept vremea când bucureștenii vor conștientiza că locuiesc în orașul în care au fost și poate au

mai rămas cele mai frumoase garduri de fier forjat. Și că ele au fost făcute așa pentru că bucureșteanului îi plăcea să iasă în curte, să-și bea cafeleuța și să-și salute vecinul. Dorința de a vedea și de a fi văzut, dorința de a comunica, aparține acestui oraș. Cât timp ne mai punem tablă în biete de garduri forjate, n-am scăpat încă de prietenul nostru prim-secretar de partid. Comuniștii au fost primii care au bătut tablă în garduri, pentru că aveau mereu ceva de ascuns.

- E drept că în ultimii 15 ani am trăit cu prim-secretarul de partid, dar vedeți pe undeva și

vreun politician adevărat?

- Da. S-ar putea să fie, dar nu vreau să dau nume, pentru că ei țin de zone total diferite. Peste tot, în afară de PPRM, există politicieni adevărați. De la comportamentul civilizat și elevat al celor maghiari, până la mica aroganță de dandy a celor din PD. De la niște buni și abili mânători de electorat în PSD, până la creștin-democrații de care aparțin ca structură și care sper să devină o grupare politică importantă. Social-democrații țin ocupată zona aceasta, dar ei nu pot răspunde cu adevărat de ea, pentru că sunt odraslele comuniștilor și vor scăpa foarte târziu de deprinderile părinților.

- Aveți tradiții politice în familie?

- Nu. Vin dintr-o familie modestă. Tata era muncitor, mama casnică. Eram copii de țărani dintr-un sat în care toată lumea știa carte, într-o lume așezată. Țărani care, în cincizeci de ani, au fost transformați în niște șobolani.

- Ce înseamnă să fii unul dintre primii artiști ai României de azi?

- E o amăgire, dar o folosesc. Împreună cu grupul din jurul *Fundației Negru Vodă*, cu

spart nici un geam și nu m-am bătut niciodată. Luam toți copiii din școală și îi duceam în excursii, totuși știam ce-i bine și ce-i rău.

- Înseamnă că părinții au răsuflat ușurați când v-ați dus la școala de artă...

- Au răsuflat ușurați ceilalți. Părinții mei au stat într-o încordare totală și, spre sfârșitul anului I, au venit amândoi acolo. Când au ajuns la poartă și au spus pe cine caută, portăreasa i-a dus imediat la director. Tata (mi-a povestit mai târziu) tremura tot gândindu-se: „Iar la director!” Directorul, când i-a văzut, a început să îl laude: „Vai, ce copil aveți!”, încât lui tata nu-i venea să creadă. Și, uite așa, din anul acela am devenit premiant până la sfârșitul facultății.

- Bucureștiul de azi cum vi se pare?

- Nouă ne lipsește orașul normal, strada pe care să mergem liniștiți. Dar cea mai mare bucurie a mea este că aceia care își fac case urâte s-au gândit să și le facă într-un cartier și stau între ei, ca într-o ciorbă stricată. Când te duci la Băneasa, vezi case de carton și ciocolată și când zărești câte o bucătărică de zid fru-

Florentin Olteanu, un profesor extraordinar de viu și de domc de a face ceva, ne luptăm să renovăm și să scoatem la lumină *Cetatea Făgărașului*, al doilea castel medieval, ca mărime, din țară. Pentru că eu sunt unul dintre pictorii importanți ai acestei țări, deschid ușa mai repede la orice minister și cerșim pentru ca lumea să facă o faptă bună. În rest, cred că știu unde e locul meu și nu mă amăgesc.

– Cât efort se ascunde în spatele a ceea ce sunteți?

– Și aici lucrurile sunt foarte simple pentru mine. Eu am învățat din școala de artă că ziua ți-o dedici meseriei. Nu-mi place să vorbesc despre lucrul ăsta, sigur că e un efort. Stai douăsprezece ore pe zi în picioare, vorba profesorului: „Noi și frizerii avem aceeași boală”. Tratez lucrul meu ca pe o profesiune. Îmi place să cred că sunt un meșteșugar, partea cu arta e o altă poveste, care nu prea îmi place să fie povestită.

– E un har...

– Toți avem câte unul. Eu cred că Dumnezeu dă fiecăruia câte ceva. Nu suntem unii mai speciali, mai necesari pe pământul ăsta, ci fiecare e la fel de important. Totul e să se împlinească ceea ce a fost dat de împlinit.

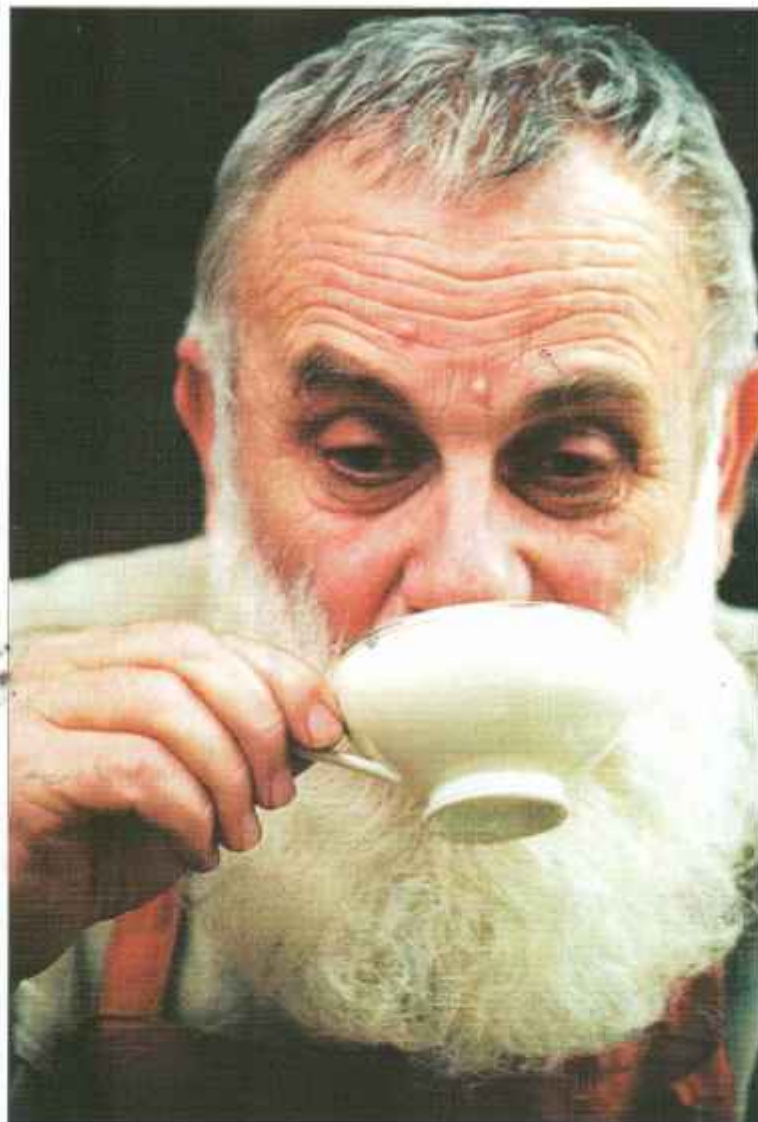
– Dar, până la urmă, domnule

Ștefan Căltia, dumneavoastră cum v-ați găsit rostul?

– Nu a fost un moment. Am construit încet, încet. Singurul lucru pe care l-am știut, și asta tot din educația primită în școală, a fost să nu mă preocup de ceea ce m-ar face pe mine mai special decât pe ceilalți. Am învățat și de acasă, și de la școală, că Dumnezeu ne-a făcut ca persoane unice și atâta timp cât te păstrezi în măsura ta, te grijești să nu te rătăcești, ești altcineva decât oricine, și nu trebuie să cauți deosebiri.

– Boema v-a plăcut, frecvența localurilor vremii?

– Nu am avut vreme, doamnă, și nici nu cred în așa ceva. Familia mea, toată strada mea, era o lume de oameni gospodari, așezați, care duminică mergeau cu pălăriile în mână la biserică. În oraș, aveam și noi doi năstrusnici, dar niciodată nu mi-am pus problema că ar trebui să fiu ca ăia. La Timișoara am întâlnit o lume pusă pe lucru, pe treburi. Iar când am ajuns în București, la facultate, eram probabil și prea sărac ca să mă gândesc la lucruri din acestea, dar nici nu m-au atras. De la cincisprezece ani mi-am câștigat banii singur, părinților nu puteam să le cer. Eram șase copii. Din contră, când mergeam

acasă, duceam cadouri și ceva bani. Orice vacanță pentru mine însemna doar două sau trei săptămâni libere, restul munceam. În condițiile astea, nu-ți mai arde de boemă. Asta nu înseamnă că nu am avut o studenție foarte plăcută. Extraordinară, chiar. Organizam cele mai frumoase baluri la facultate, vroiam să fac Clubul artelor. Am fost o persoană foarte implicată social, acum încerc să mă retrag. Ceea ce pare nefiresc e cum, din acel copil în stare de orice până la paisprezece ani, am devenit acest personaj.

– Care ar putea fi secretul unei schimbări atât de spectaculoase?

– Am învățat în liceu că fără o hârtie în mână lumea nu te bagă în seamă. Trebuia să obțin o hârtie. Și dacă pe hârtie erau și niște note mari, cu atât mai bine. Mi-am dat seama că ai nevoie și de acte ca să demonstrezi cine ești și ai făcut tot efortul să le obțin.

– Fabulosul din pânzele dumneavoastră înseamnă o întoarcere spre fantasticul copilăriei?

– Credeți că am ieșit din copilărie? Viața e o curgere firească și eu nu cred că ajungi vreodată în acel moment când nu mai ai în traistă tot ceea ce ai parcurs până atunci. Desigur, sunt foarte legat de modul de a povesti și de a vedea lumea de atunci. Când stau și mă

gândesc, mă minunez cât de limpezi îmi erau lucrurile. Legat de zona în care îmi place să-mi desfășor lumea mea, probabil se întâmplă așa pentru că sunt și am fost un fel de povestitor, iar pentru mine fantasticul e o lume reală. Vreau să-l aduc pe privitor într-o atmosferă, într-o anumită stare, în care să converseze cu sine, nu cu altcineva. Să nu mai conteze poveștile mele, lucrurile mele, doar meditațiile lui. Dacă reușesc să-l fac să gândească asupra lui, plecând de la un lucru de al meu, cred că mi-am îndeplinit misiunea.

– Care e locul dv. special?

– La mine acasă. Lumea e frumoasă. E creația lui Dumnezeu și nu poți să spui că un loc e mai frumos decât altul. Sunt spectacole, cum sunt fiordurile din Norvegia, unde simți spiritele cum umblă prin aburul de pe stânci, în Grecia vezi lumina, limpezimea, claritatea, în Italia sunt zidurile, apa și pietrele prețioase, toate locurile sunt fantastice. Nu poți să nu le iubești și să nu te minunezi în fața lor. Deși nu îți propui să faci o comparație cu locul tău, deosebirea e că aici, de câte ori îmi place un loc, zici: uite, aici mi-aș face o casă. Acolo nu mi-aș face o casă, parcă nici nu e de locuit. E numai de văzut. Aici te duci pe o vale, te duci pe o colină și zici: și

aici mi-aș face o casă.

– Aveți vreun hobby?

– Când intri argat la o meserie ca asta nu mai ai timp de altceva. Cred că e valabil pentru orice profesie.

– Un copac preferat?

– Sunt iubitor de pădure. Tot ce pictez, pictez fără model sau schiță și știu să fac un pâr, un stejar, un măr, un tei. Le știu rosturile. Mi-au plăcut întotdeauna ierburile și buruienile, cum mi-a spus amuzat un coleg mai tânăr. *Flora României*, a lui Simionescu, a fost una dintre primele cărți pe care le-am citit. Ce însemna limpezimea marilor savanți! Am avut șansa să-l am profesor pe I.D. Ștefănescu la cursurile de pictură bisericească. Un medievalist extraordinar, predase la Sorbona, discursul lui era de o limpezime și de o claritate deosebite. Când l-am apreciat această calitate, mi-a răspuns că asta e condiția unui om de carte: „să poată vorbi încât oricine să înțeleagă suprafața, în adânc se duce cine poate”. Luați orice discurs al Regelui Mihai și veți vedea cât de clară și limpede e ideea și exprimarea – și ce ne mai amestecăm noi limbile, ceilalți, când începem să ne dăm mari și rotunzi!

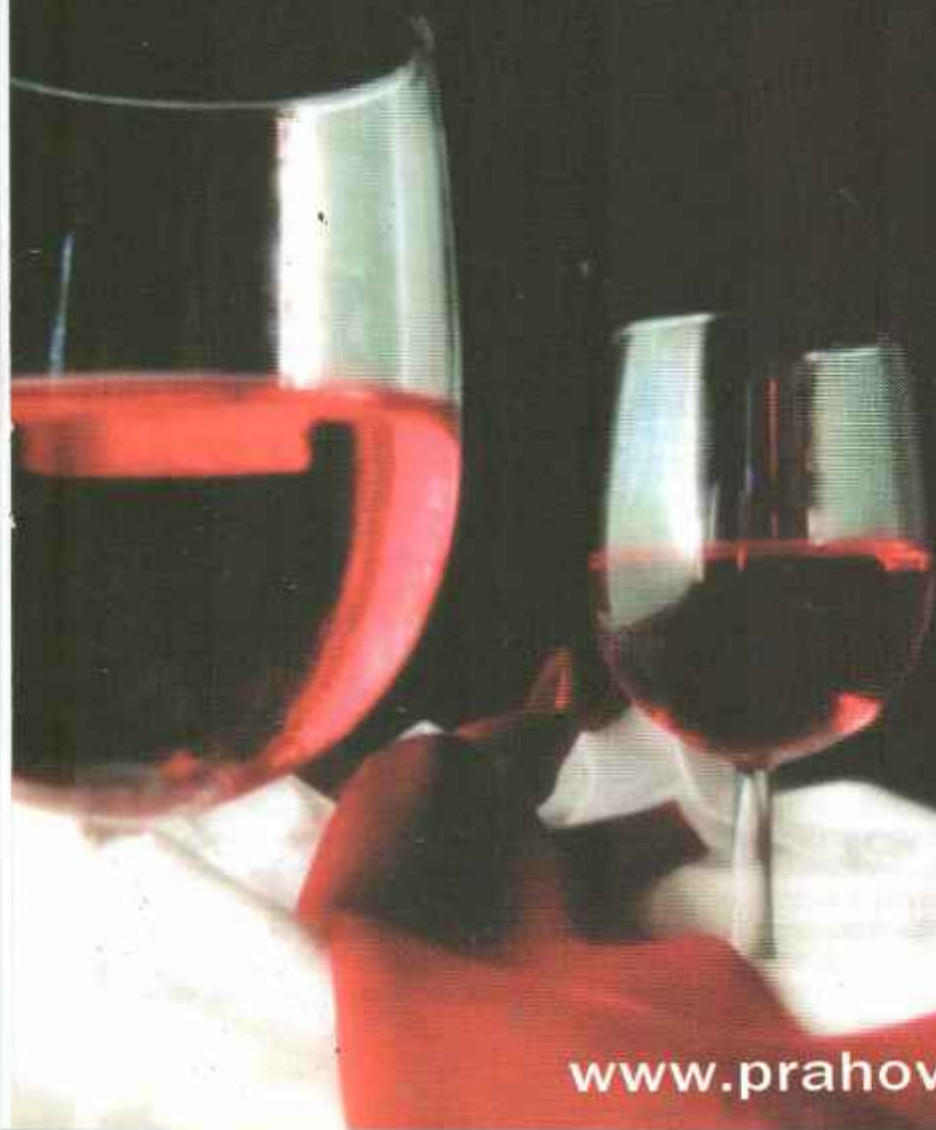
Interviu de Dana Zoroianu

foto Robert Hancianec

PRAHOVA VALLEY

VINURI FINE

PRAHOVA
VALLEY

RESERVE
PINOT NOIR
1999

DEALUL MARE REGION, ROMANIA

www.prahova-wine.ro

Reașezări geopolitice în Est

Deși „noua Rusie” dorea să adauge câteva tonuri de roz imaginii ei externe cam cenușii, parada pompoasă din Piața Roșie, steagurile roșii, cu secera și ciocanul, emblema Armatei Roșii, pasul de gâscă al militarilor ce participau la momentele ceremoniale, mausoleul lui Lenin ca decor – și loc central – al festivităților, toate acestea, inclusiv discursul președintelui Putin, nu au făcut decât să sugereze continuitatea noii Rusii cu regimul sovietic – chiar cu perioada cea mai neagră a acestuia, căci în zilele mari aniversări, în două orașe siberiene, Krasnoiarsk și Mîmî (Iakutia) erau dezvelite... statui ale lui I.V. Stalin! „Țarul Vladimir” a ratat astfel și el, ca și „Țarul Boris” în deceniul trecut, o șansă reală de a reconcilia Rusia cu lumea exterioară, asumându-și în întregime istoria ei. Țările baltice ceruseră condamnarea pactului Ribbentrop-Molotov și scuze oficiale „pentru ocupația și opresiunea comunistă”, Polonia cere de mulți ani recunoașterea masacrelor comise în 1940 de Armata Roșie, cărora i-au căzut victime 22.000 de ofițeri polonezi. Marea festivitate de la 9 mai ar fi constituit cel mai bun prilej pentru asumarea responsabilității acestor realități indiscutabile.

Exemple existau și puteau fi urmate. Cancelarul german Gerhard Schroeder tocmai ceruse textual iertare (nu, simplu, scuze) „poporului rus și altor popoare pentru suferințele provocate de germani sau în numele germanilor”, iar președintele Bush declarase, la Riga, că „americani nu vor uita niciodată ocupația și represiunea comunistă în țările baltice”. Nimic din toate acestea în discursul lui Vladimir Putin, care s-a rezumat la elogierea „eroismului fără seamăn” al Armatei Roșii și a contribuției ei la „eliberarea” Europei de sub nazism, doleanța sa cea mai fierbinte fiind aceea de „a nu se mai permite repetarea unui război rece” (și a războaielor în general). Bla-bla

sentimental și lipsit de substanță. Punctele pe i le-au pus subordonații liderului de la Kremlin, pentru ca acesta să apară într-o lumină mai favorabilă. Belea a căzut pe capul șefului diplomației ruse, Serghei Lavrov, și al colegului său de la Ministerul Apărării, Serghei Ivanov, care făceau, la unison, declarații de un cinism demn de faimosul creator al Gulagului. Chipurile, „inclusiv” țărilor baltice în URSS nu ar fi reprezentat o ocupație, astfel că Rusia nu are pentru ce să-și ceară scuze.

În fața acestui reafirmat tupeu, șefii de stat

remarcabilă la victoria care se sărbătorea, contribuție materializată în scurtarea cu circa șase luni a celui de-al doilea război mondial. Apoi, pentru că rușii au avut, în sfârșit, deferența de a invita la această aniversare, pe lângă președintele Traian Băsescu, și pe Regele Mihai, singurul șef de stat în viață al statelor direct implicate în al doilea război mondial. Meritul său excepțional în întoarcerea armelor și trecerea României în tabăra Forțelor Aliate a fost recompensat cu înalte ordine atât de Statele Unite, cât și de Uniunea Sovietică,

Regele Mihai fiind una dintre cele patru-cinci personalități străine distinse cu Ordinul sovietic Victoria. Desigur, Vladimir Putin nu putea scăpa ocazia de a-l decora din nou și a se prezenta astfel cu o superbă floare la buzonieră. Cu atât mai puțin, România, pentru care, la Moscova, Regele Mihai a fost proba vie a participării sale la coaliția antihitleristă. Neonorată, din păcate, prin recunoașterea statutului de cobeligerant, România s-a văzut aruncată în tabăra învinșilor. Mai bine zis, în tabăra nefericită a statelor europene „eliberate” de Armata Roșie, tabără în care învinși și învingători, deopotrivă, au fost condamnați să suporte, timp de 45

Fast, forță și grandoare: 9 mai 2005, capitala Rusiei. „Moscova nu crede în lacrimi”, titra, inspirat, un cotidian. Pregătite minuțios timp de luni de zile, festivitățile consacrate celei de-a 60-a aniversări a victoriei, la care Moscova a invitat peste 60 de șefi de state și guverne, au trezit în sufletele europenilor, îndeosebi celor din Est, amintiri mai degrabă neplăcute.

din Estonia și Lituania au refuzat invitația lui Putin, iar letona Vaira Vike-Freiberga s-a dus totuși, dar numai „pentru a reaminti că jumătate din Europa nu a fost eliberată în 1945”. Nu s-a dus (felicități pentru curaj!) nici Vladimir Voronin, iar pe belarusul Lukașenko, oala neagră a Occidentului, Putin însuși l-a întors din drum, în mod sigur pentru că, altfel, ar fi făcut cale întoarsă mai mulți lideri vestici, îngroziți de perspectiva de a-i strânge mâna dictatorului comunist de la Minsk, de care nu mai vor să audă. România a acceptat invitația – și bine a făcut. Mai întâi, pentru că, potrivit estimărilor unor reputați experți militari și istorici occidentali, țara noastră a avut o contribuție

de ani, opresiunea comunistă. Și asta pentru că Stalin declarase, lalta în sus, lalta în jos, că după război „învingătorul își va impune sistemul politic”. Or, în teritoriile „eliberate” de Armata Roșie, ordinele lui Stalin erau lege de fier. Și lege a rămas până în 1989, mult după dispariția celui mai sinistru dictator bolșevic. Mai trist este faptul că Rusia anului de grație 2005 are dificultăți aparent insurmontabile în a înțelege de ce, la 9 mai, țările intrate în 1945, împotriva voinței lor, în sfera ei de influență, îl comemorează nu numai pe cei care și-au pierdut viața pe front, ci și pe cei decedați în gulag, în lagărele de concentrare și muncă forțată, pe șantierele morții și în închisorile comuniste,

doar pentru că nu aveau la „nobilele idealuri ale comunismului”. Aceste dificultăți semnificative nu atât o lipsă de sensibilitate și înțelegere pentru urmările tragice ale victoriei de la 9 mai 1945 în partea răsăriteană a Europei (căderea dintr-un totalitarism în altul), cât regresul de ordin mai general al democrației în Rusia ultimilor ani, semnalat frecvent de presa mondială. Estimările istoricilor și politologilor privind numărul total al victimelor comunismului la nivel global oscilează în jurul cifrei de 100 milioane. Cu alte cuvinte, comunismul a provocat cam de două ori mai multe victime decât cele două războaie mondiale luate la un loc. Istoricii ruși au calculat că represiunile staliniste au provocat cel puțin la fel de multe pierderi de vieți omenești ca și cel de-al doilea război mondial, adică peste 27 de milioane. Păstrând proporțiile, prăpădul comunist a fost la fel de cumplit și în România. În fața unor asemenea cifre, reticenta conducerea Rusiei în a-și asuma trecutul, singularizând doar nazismul ca „rău absolut”, devine suspectă.

Nu este deci de mirare că lumea înconjurătoare, mai ales cea de la Moscova numește „vecinătatea apropiată”, adoptă poziții de contestare a politicii Rusiei și se gândește la măsuri asigurătorii. Îngrijorate de intervenția Moscovei în treburile lor, cu imense mijloace financiare, politice, mediatice și subversive, menită să le mențină ostile, o parte dintre republicile ex-sovietice, care n-au avut încă șansa aderării la NATO și UE, au început să se distanțeze de Moscova și în cadrul CSI, asocierii mai dezlănțită gândită ca formulă de refacere, cândva, a imperiului sovietic. Unele au primit deja trupe americane pe teritoriul lor, sprijinind astfel campania SUA în Afganistan, altele au constituit o grupare proprie, GUUAM (după inițialele numelor lor), antamând o cooperare prin care doresc să-și poată apăra mai eficient interesele în relația cu Rusia. În fine, unele dintre ele, Georgia și Ucraina, au efectuat cu succes „revoluția portocalie”, iar altele, ca Republica Moldova, au reușit măcar să schimbe orientarea politicii externe, dinspre Rusia spre Uniunea Europeană. Ultima provocare la adresa politicii neoimperiale a Moscovei este propunerea unei noi lalte, lansată de președintele Georgiei, Mihail Saakașvili, la 22 aprilie, la întâlnirea GUUAM de la Chișinău, la care a fost invitat să asiste și președintele României,

Traian Băsescu, un declarat susținător al acestei idei, care rimează perfect cu propria sa politică vizând întărirea securității și democrației în zona Mării Negre, declarată public drept orientare prioritară. Cu prilejul vizitei președintelui Bush în Georgia, la 10 mai, imediat după festivitățile de la Moscova, Saakașvili care, în mod semnificativ, a absentat de la această manifestare, și-a detaliat pe larg, într-un articol publicat în influentul cotidian american *Washington Post*, viziunea sa asupra noii lalte. În acest articol, Saakașvili arată că „după discuțiile recente” cu președinții României și Ucrainei, consideră că „a sosit timpul pentru o nouă Conferință de la Ialta”. Această conferință ar urma să aibă trei scopuri: consolidarea democrației în țările GUUAM, extinderea libertății în zona Mării

toate statele”, a spus liderul american, formularea având însă o singură adresă: Rusia. Nu departe (cca 50 de metri) de tribuna la care vorbea George W. Bush a fost descoperită de serviciile georgiene de securitate o grenadă neamorsată, aparent de producție sovietică. Cineva urmărea probabil (ghici, ciupercă, cine) anularea discursului liderului de la Casa Albă. Putin are deja alergie la revoluțiile portocalii din „vecinătatea apropiată” a Rusiei, iar perspectiva revenirii Statelor Unite la politica de „îndiguire” (*containment*) de la începutul războiului rece (prin care se urmărea stoparea extinderii comunismului) se poate presupune că îl infurie. Dovadă anunțul făcut, trei zile după vizita lui Bush la Tbilisi, de șeful FSB (ex-KGB), Nikolai Patrușev, cum că va înainta Dumei un proiect de lege privind limitarea activității orga-

nizațiilor nonguvernamentale, prin intermediul cărora ar fi întreprinse, vezi Doamne, acțiuni de spionaj. Este însă puțin probabil că „spionita redivivă” poate constitui o ripostă adecvată la marea provocare pe care o reprezintă, pentru tentațiile neoimperiale ale Kremlinului, combinația dintre revoluția portocalie de sorginte georgiană și aceea nouă variantă a politicii americane de *containment* care pare să câștige teren la Washington. Un lucru e cert. Când i-a sosit timpul, dorința de libertate devine o forță irezistibilă, cu sau fără ajutor din afară. Adevăr demonstrat și răsdemonstrat fie și numai de răsturnările spectaculoase ale regimurilor totalitare din ultimii 16 ani. În lipsa unei reconsiderări de ansamblu, revoluția portocalie poate atinge chiar Rusia.

Ideea unei a doua conferințe de la Ialta neliniștește vizibil Moscova, trezind vechiul sindrom sovietic al încercării și reflexul de a o preîntâmpina prin crearea unui cordón de state tampon care să-i servească, la nevoie, drept *glacis* militar. Pe de altă parte, privind lucrurile mai lucid, a avea relații corecte cu niște state vecine cu adevărat democratice, stabile politic și cu economii prospere constituie cea mai solidă garanție de securitate externă. Rusia poate menține actuala orientare, generatoare de adversități, după cum poate opta pentru soluția mai generoasă urmărită de proiectul Ialta II. Alegerea aparține liderilor de la Kremlin.

Text: **Bazil Ștefan**
Foto: **AP Rompres**

Unii au dificultăți cu umbrela, alții par să nu aibă nevoie de ea...

Negre și către Europa (cu referiri speciale la regimurile din Transnistria și Belarus) și „extinderea frontierelor libertății cu mult dincolo de Marea Neagră”, o formulare ce pare să includă Asia Centrală, Orientul Mijlociu, poate și Rusia însăși, deoarece, scrie Saakașvili, „aripile libertății care au fluturat de-a lungul Mării Negre către Ucraina zboară acum de-a lungul stepelor asiatice și ating codrii Libanului”.

Deloc surprinzător, în fața celor 100.000 de georgieni veniți să-l salute în Piața Păcii (fostă Piața Lenin) din Tbilisi, președintele Bush a declarat că SUA sunt gata să ajute Georgia în soluționarea conflictelor din regiunile separatiste (Abhazia și Osetia de Sud), în realizarea reformelor necesare. „Integritatea teritorială a Georgiei trebuie respectată de

Viața **second-hand**

doar că e de furat!* (în paranteză fie spus, **nu** era bun). În vremea din urmă, Bucureștiul s-a umplut de indivizi care vând, toți, același model de cameră foto digitală. Am întrebat de preț. „O sută de euro, dar discutăm”. N-a fost nevoie de discuții: interpretând greșit tăcerea mea, omul a coborât brusc la un milion de lei. O reducere instantanee de trei sute la sută! Cum continuam să tac, tuciurul m-a liniștit: „E marfă, numai că e de ciordit!”

În sensul lărgit al sintagmei *Second-hand*, plaiul străbun este guvernat nu doar de produse, ci și de servicii la mâna a doua. Căci ce altceva îți asigură instalatorii, electricienii sau mecanicii auto „de ocazie” la care apelăm pe baza telefonului fără fir, ocolind – din motive de preț, evident – atelierele autorizate? Ieftin și prost, aceasta

pare să fie devisa națională.

Și încă! Românii sunt fideli sistemului *Second-hand* și în materie de muzică sau film, cumpărând casete, CD-uri și DVD-uri piratate sau descărcând melodii și filme gratuite de pe Internet.

Trecând peste răutățile celor care susțin că, în general,

Ce caută un ciung, prima oară, când ajunge într-un oraș? Un magazin *Second-hand*.

Conform acestui banc cîinic, o bună parte dintre români sunt ciungi. Într-un fel, chiar sunt: alergând mereu pentru mâna de bani care le lipsește. Nu e de mirare că a înflorit în asemenea hal comerțul cu produse la mâna a doua, inclusiv prin halucinantă apariție a magazinelor care vând... haine la kilogram!

Dar nu numai haine, și nu numai în spații comerciale. Pe tarabele din piețe, pe o foale de ziar întinsă pe trotuar (iată un rol nesperat al pre-

De la sârme, burhie și pălpii până la mașini în stare mai bună ori mai rea, românul vinde și cumpără orice. De preferință din stradă. Că e mai ieftin.

sei!), pe tăblițe de marchitan, din portbagajul mașinii ori pur și simplu din mână, ni se oferă aproape orice. Mult mai ieftin decât în magazinele de profil, doar că puțin uzat. Refolosit. La mâna a doua. Românii cumpără la mâna a doua haine, electrocasnice, camere foto sau video, televizoare, calculatoare, autoturisme, anvelope și piese de schimb pentru acestea. Slavă Domnului că încă nu se cumpără mâncare la mâna a doua!

Second-hand nu înseamnă, însă, doar refolosit. Un fenomen la fel de răspândit este cel al produselor noi oferite spre vânzare pe stradă sau prin sediile firmelor. Ca să nu fie loc de îndoieli, femeia care-ți întinde pe stradă un șampon îți spune: „E bun,

am avea o cultură de mâna a doua, merită să poposim puțin în teritoriul politicii *Second-hand*. La peste 15 ani după o revoluție anticomunistă, „președintele fondator” al principalului partid de opoziție – și, până nu de mult, primul om în stat, vreme de peste un deceniu – este un comunist puțin reșapat, care nici măcar nu încearcă să-și ascundă nostalgia etatiste, centraliste și anti-burghezo-moșierești. Secondat cu brio de Octav Cozmăncă, fost șef de cabinet al unui premier comunist, dar și de alți „rînoceri”, Ion Iliescu este o adevărată relictă a Epocii de Aur. E drept, a trăit surpriza de a i se sufla șefia efectivă a partidului, care însă rămâne populat, inclusiv la vârf, de personaje revoluate.

vorbește bine: „Păi, pe mineri i-a adus cripto-neo-vecchio-comunisto-bolșevico” ăsta de Iliescu! ăsta a pierdut alegerile din cauza întrebării pe care i-a pus-o Constantinescu. Păi, cine nu crede în Dumnezeu nu există *Nihil sine deo*, nu? Io i-aș da 25 de ani de închisoare, da’ cu suspendare, să nu zică că-i vendeta!”

După accidentul rutier din Italia s-a ales cu 40 de milioane de lire de la asigurarea șoferului, dar și cu un pivot metalic în piciorul drept, „din ăla, cum îi zice?” „Titan”, îmi dau cu presupusul, la care el mă corectează savant: „Titanul”. De altfel, e foarte acasă și cu istoria, și cu geografia, și cu politica, și cu italiana. Dacă alți tarabagii ne-au huiuit când le-am propus să le tragem în poză marfa, Nea Mitică ne-a oprit la el de nu mai puteam scăpa, mai ales după ce ne-a

Dar fotbalul? Nu este fotbalul românesc unul de mână a doua?

Dar programele TV, copleșite de re-re-releuările de filme și de penibile emisiuni de divertisment?

Dar industria de divertisment, în general, dominată de manele și umor de prost-gust?

Dar felul în care își petrec timpul liber și concediile cei mai mulți dintre români? Distracții *Second-hand*!

Dar relația cu instituțiile statului? Dar aceea cu medicii, policlinicile și spitalele? Dar educația, agricultura, industria, transporturile, drumurile, construcțiile edilitate, aspectul orașelor?

Dar felul în care sindicatele se „luptă” pentru drepturile salariaților?

Dar, mai ales, nivelul mediu de trai, uniformizanta și alienanta viață la bloc, sărăcia, dezolarea, lipsa de energie și de inițiativă, convingerea că nu se poate face nimic?

Cu greu poți găsi aspecte ale vieții românului de rând, și ale societății în ansamblu, care să nu fie de mână a doua.

Nea Mitică și-o teighe mică

Incursiunea în lumea talciocurilor tranzitiei e o sursă de aur nu doar pentru articole de presă, ci și pentru romane mustind de viață. Ce nu se găsește pe tarabele pe care românii își etalează sărăcia? Păi, n-am găsit locomotive – în rest cam orice, de la cuile ruginite și ciorapi de proveniență dubioasă până la rulmenți, scoabe, ligheane, sculpturi, veioze, tablouri,

Nea Mitică (foto sus) are câte un comentariu sarcastic despre orice, inclusiv despre sine. Statueta din imagine ne-a prezentat-o ca fiind „nevasta lui Funar”.

icoane, ordine și medalii, becuri, chei, jucării.

Nea Mitică este un personaj cu totul special. A fost instalator, a lucrat cam peste tot, și-a „luat”-o de la mineri, în iunie '90, din cauză că era îmbrăcat mai curățel, a petrecut cinci ani în Italia („în primul am umblat năuc, în al doilea am stat în spital, după un groaznic accident, iar în restul timpului mi-am căutat de lucru”), iar acum deșartă zilnic, pe o tarabă, cele trei „fime”: „Prima se numește *Cu foamea-n gât*, a doua *Sărăcie lucie* și ultima, pe care azi am inaugurat-o, *S-auzim de bine!*” Vorbește într-un torent de vorbe – și

tratat și cu țigări. În mod vizibil, se cam plictisea. Cum merge vânzarea? Ei, Doamne, nu merge, „stau și eu aici să nu zică nevastă-mea că n-am serviciu!”

Ne-am despărțit cu destule regrete (și cu greu) de bătrânul care reușea, în mod miraculos, să se distreze pe seama ocupației sale, și am traversat zecile de rânduri formate din sute de teighele etalând obiectele necăjite pe care românii necăjiți sperau să obțină câțiva lei necăjiți. Dar noi, dacă se poate!

Text: **Tudor Călin Zorojanu**

Foto: **Octavian Tîbăr**

Radu Moraru: Aș vrea să fiu nașul Andreei Marin

El e **Nașul**, cel de care are nevoie toată lumea, cel care știe cum să rezolve toate problemele și, mai ales, care se pricepe foarte bine să facă televiziune. Noua sa „pasiune” este Andreea Marin, asta după ce Cicciolina l-a îndemnat să îi pună mâna pe sâni. Ați ghicit, e Radu Moraru, cu care am discutat sau am glumit despre câtă experiență de viață are nevoie o vedetă tv, cum trebuie să mănânce biscuiți, ce fițe i se potrivesc și cum trebuie să își țină buzele ca să aibă *rating* ridicat. La modul cel mai serios am vorbit despre televiziune și despre familie, căreia realizatorul de la **B1 TV** îi acordă cea mai mare parte a timpului său liber. Iar la plecare ne-a făcut o promisiune fermă: „Voi mai face emisiunea asta încă 20 de ani.”

„Nașul angajează lăutarii, numără banii, vede puța finii”

▼ Este mare agitație aici în redacție. Lucrați în fiecare zi în ritmul ăsta?

– Noi lucrăm ca într-o uzină cu flux continuu. Începem la nouă dimineața și terminăm la unu noaptea. Așa se întâmplă luni, marți, miercuri și joi, în rest sunt zile pe jumătate.

– Ce vedem noi pe ecran este rezultatul muncii unei echipe?

– Rezultatul unei echipe și a mulți ani de experiență de viață și de presă. Nu mai știu câți suntem în echipă exact, de obicei eu îi pun la socoteală și pe șoferi. Ceea ce îmi place este că toți tragem. Când e de lucru suntem în stare să muncim non stop.

– Dumneavoastră sunteți „căpitanul”?

– Ah, nu îmi mai place acum termenul ăsta. La folosit Gigi Becali prea mult. Trebuie să găsec altceva că nu pot să zic nici urs, nici iepure. Eu sunt Moraru. Radu Moraru.

– Sună ca Bond. James Bond.

– Chiar îmi place asemănarea.

– Radu Moraru muncește cot la cot cu ceilalți până seara?

– Da, sunt mereu alături de ei, nu sunt vedetă. Numai vedetele vin ca niște primadone, se așază pe scaunul moale din platon, după care spun: „Vai ce am obosit! Ce m-am săturat de biscuiți pe care i-am mâncat! Vai ce mult trudes eu pentru binele națiunii!”

– Și totuși oamenii vă conferă acest statut?

– Da, dar eu ziceam de plângăcioșii care muncesc două ore pe zi și după, se plâng. La noi vedetele nu prea pun osul la treabă.

– De ce „Nașul”? Se pot aștepta cei care vin la emisiune să fie bombardați cu întrebări incisive și în felul ăsta să își găsească nașul?

– Poate să fie și asta. Ne-a plăcut nouă imaginea unui naș. E ca în viața de zi cu zi. Toți oamenii vor un naș adevărat. Toți oamenii au nevoie de un naș pentru că el angajează lăutarii, știe cât se consumă la nuntă, numără banii, vede puța finii, ridică darul și la sfârșit aleargă după chelneri spunându-le: „Băieți, lipsește din gestiune atât...” De la naș aștepti foarte multe, când au probleme oamenii se duc la naș și îl întreabă ce să facă. Nașul e un personaj aproape central în țara asta, fără el nu se poate. Asta am vrut și noi să facem pe piața media, să se spună: „Fără noi nu se poate!”

– Imaginea de pe carton este imaginea nașului?

– E doar un carton rămas de la o petrecere. Când mai lipsim din birou, mai reușesc unii să intre și când deschid ușa se mai sperie.

– Și Sorin Roșca Stănescu își spune „Nașul”. Ce-i cu atâtia nași în presa română?

– Sorin Roșca Stănescu a fost un naș glorios, dar acum a obosit. Nu mai e atât de prezent, s-a burghezit. E baron de presă. Nu mai e atât de activ ca mine. Mai era un naș, Mircea Sandu. Eu sunt încă proaspăt, ei au cam obosit.

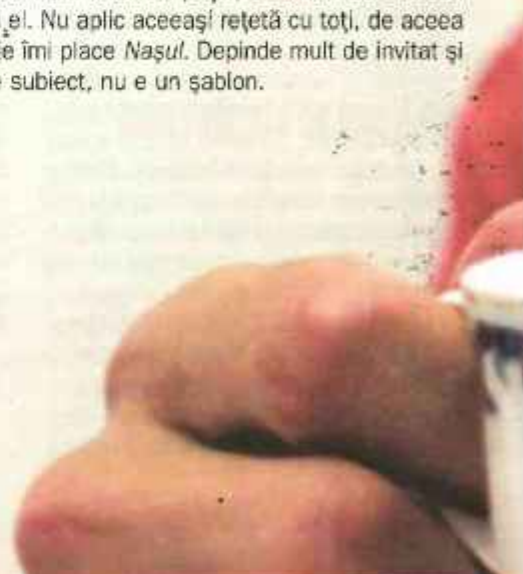
– Formatul acesta e o concepție proprie?

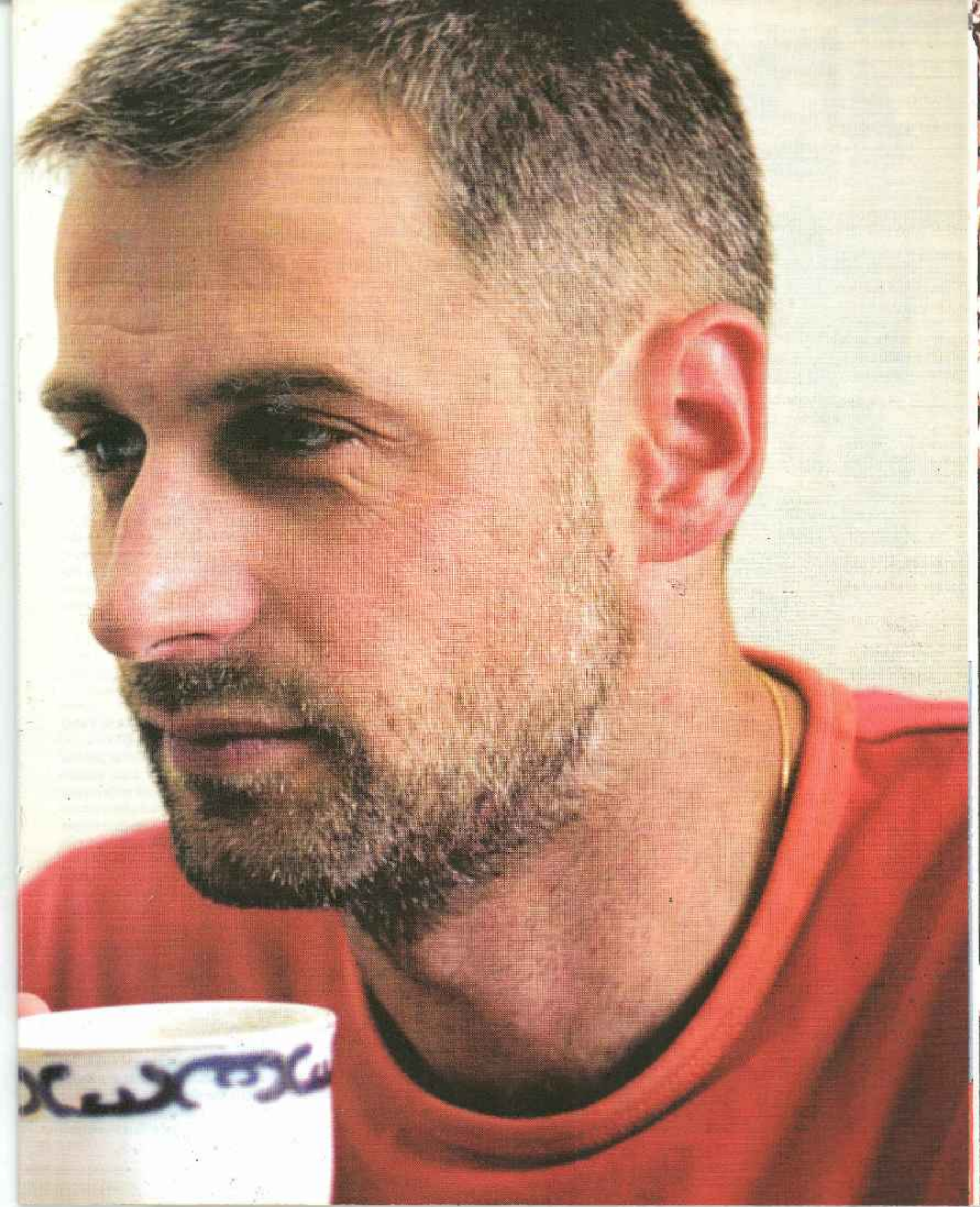
– În momentul acesta e o concepție în devenire. La început aveam niște idei, din ele am mai tăiat, am mai adăugat până am ajuns la o formulă care din când în când se mai

înnolește, se mai schimbă. Ultima noastră emisiune va fi formula definitivă.

– Care e tipul de moderator al nașului? El este cel care conduce discuția sau cel care la început îi antrenează la discuție pe invitați, după care îi lasă să se „încaiere”?

– Formula ideală pe care o văd eu și care, uneori, îmi iese, e cea în care la sfârșitul a două ore de emisiune oamenii spun: „Aha, deci ăsta îmi e cutărică! Aha, deci asta a ascuns X! Aha, deci a furat până la urmă sau a spus adevărul Y!” Cred că asta e formula ideală. Nu contează că a fost scandal, că a fost măcel. Contează rezultatul, contează foarte mult, de exemplu, când chemi un gentleman și la un moment dat începe să injure și să fie un adevărat porc. Mi se pare un rezultat de senzație. Omul zice: „Băi, dacă nu venea la Nașul, nu îl ghiceam pe tipul ăsta că e așa. La noi în emisiune s-a văzut că oameni imaculați aparent, mințeau. Nu poți să îl faci pe un om să se devoaleze dacă nu îl stărnești, dacă nu îl enervezi puțin, dacă nu faci bancuri cu el. Nu aplic aceeași rețetă cu toți, de aceea mie îmi place Nașul. Depinde mult de invitat și de subiect, nu e un șablon.

Nu poți să compari *Flacăra* cu *Libertatea*. Eu sunt mare fan *Flacăra*"

▼ Astăzi sunteți îmbrăcat sport, iar la emisiune sunteți mereu în costum. Cum e să îl întrupezi în fiecare seară pe naș?

– Nașul trebuie să fie elegant, e un naș pe Calea Victoriei, nu e naș de margine de oraș. Trebuie să aibă o prestanță. În plus, în fața oamenilor trebuie să apară bine îmbrăcat. Eu mă simt bine să îl întrupez pe naș, nu e mare diferență între mine și el.

– În viața reală ați fost naș?

– Da, am botezat câțiva copii, am cununat trei sau patru cupluri. Ce palmares am! Acum am luat o mică pauză.

– Dar veți recidiva?

– Nu știu. Prefer să mă ocup cum trebuie de ei. Le iau cadouri, îmi place să am o legătură.

– Cum vă alegeți invitații la emisiune?

– Împreună cu producătorii. Eu cred că deja am sânge să știu cam ce invitat ar vrea românii să vadă seara. De câțiva ani îl tot nimerim, pe cine invităm se pare că invităm bine. Probabil

că luăm și subiectul bun. A doua zi te controlezi. Te uști pe cifre și dacă ele sunt bune, atunci e bine.

– Care a fost emisiunea cu cel mai mare rating din ultimele trei luni?

– Cea cu Dinescu și Cristian Tudor Popescu. Noi nu participăm la concursuri, de genul *APTR*. Nu ne băgăm pentru că noi luăm în fiecare seară premiu. Cel care face analize și clasamente de rating sunt habamiști.

– A propoz de invitați, am văzut că vin foarte des Ion Cristoiu și George Pruteanu. De ce?

– Adevărul e că oamenii care pot face audiență pe anumite subiecte sunt puțini. Oamenii specializați. Nu poți să îl inviți pe Cristoiu să vorbească despre balerine. Când îl chemi pe el pentru niște chestiuni precise la care știi că se pricepe, face audiență. Ai nevoie de asemenea personaje, pentru că ei fac deliciul publicului, ei fac show-ul și astfel îi determini pe oameni să se uite la emisiune. Noi nu ne-am mai centrat foarte mult pe invitați, ci pe alăturarea subiect-invitat. De exemplu, Cozmin Gușă nu face audiență așa mare ca Vadim, dar dacă știi cum să-l „impachetezi”, știi când să îl inviți, atunci face audiență. Toată lumea „lovește” în

rating. E o prostie. Aia care spune că nu aieargă după oameni care să se uite la emisiunea lui, e un prost. De aia faci televiziune, ca să se uite lumea la tine. E o știință și asta.

– Există o presiune a ratingului?

– Nu, dar simți așa o dezamăgire când te aștepti la o lovitură mare și a doua zi vezi că nu a fost chiar așa. Noi nu mai simțim presiunea ratingului, că facem asta de atâția ani. Mulți ne-au acuzat că încercăm să ghicim ce vor românii să vadă, că umblăm după senzational. Noi nu dăm băbuțe violate. Noi doar încercăm să ieșim din amorțeală, din plictiseala asta care ne înconjoară, să găsim niște chestii interesante, să nu fim temi, suntem acuzați că umblăm după senzational. De multe ori, cei care ar trebui să se priceapă să facă analize de piață, nu știu. Doar cei din publicitate sunt meseriași. De exemplu, nu poți să compari *Flacăra* cu *Libertatea*. Eu sunt mare fan *Flacăra*.

– De când o citiți?

– Demult. Mie mi-a plăcut mereu de Arion. A avut un har de a face revista asta, s-a descurcat și ca manager și în materie de subiecte. Regretul meu este că acum nu mai am timp să citesc nimic.

– Și acum?

– Acum m-am întors către cărți, că m-am gândit că îmbătrânesc și... Ca să fiu foarte sincer, citesc Kant, Kirkegaard și Schopenhauer, ca să fiu prețios. Mor de ciudă când văd ce elucubrații rostesc vedetutele astea de pe la noi! Eu și Mutu citim de-astea grele. Nu citesc nimic acum, sincer.

„Pe Nina Iliescu aș fi vrut să o aduc în emisiune”

– A fost un invitat pe care v-ați dorit să îl aveți la emisiune și nu ați putut să îl aduceți?

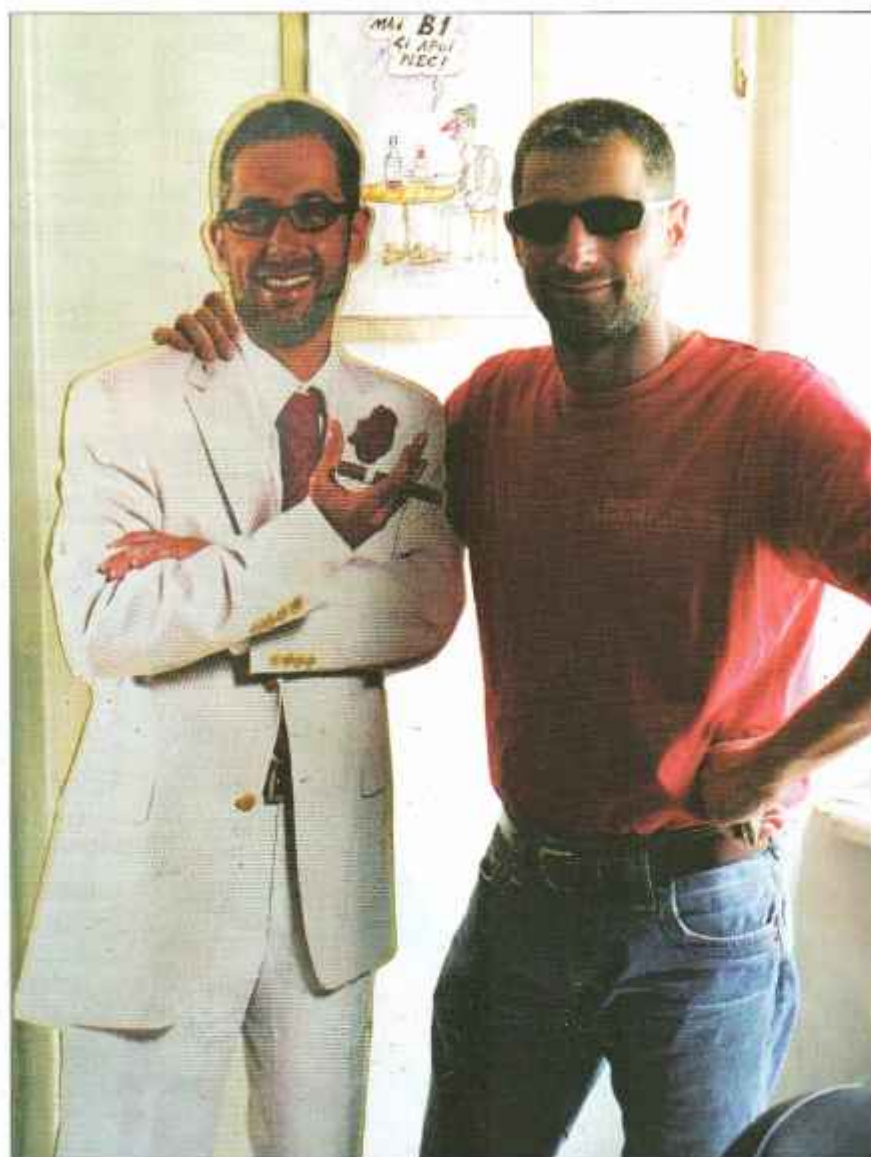
– Unul singur a mai rămas pe acest pământ românesc: Ion Iliescu. I-a fost frică, teamă, scârbă, habar n-am, dar niciodată nu a vrut să vină în studio. Îi e frică de mine, îl simt. Nu controlează situația, nu am văzut niciodată un om atât de speriat. Mereu m-a amânat. Din surse apropiate lui, am aflat că doamna Nina nu l-ar fi lăsat. Ea e un alt personaj fabulos, de ceva timp ea mă interesează mai mult. Pe ea aș fi vrut să o aduc la emisiune.

– Dar invitatul cu care v-a fost cel mai greu să intrați în dialog?

– Emil Constantinescu. El vârise chilit să spună niște vorbe, era genul de om care dacă l-aș fi lăsat singur în studio, ar fi vorbit patru ore singur. Părea un om frustrat, care nu a spus tot cât a fost președinte și vroia să recupereze.

– Până acum politicianul, mondenul și sportul au fost zonele din care ați abordat cele mai multe subiecte. Sunt cele mai ofertante?

– Păi, ce s-a întâmplat în baie? Ce s-a întâmplat la Academia Română?

Ca orice naș, mai ales ca unul de pe Calea Victoriei, Radu Moraru apare foarte elegant la emisiune, în primul rând, din respect pentru public. Dar la birou vine îmbrăcat sport, ca să fie în ton cu echipa alături de care muncește cot la cot în fiecare zi.

- Pe Mutu când îl invitați?

- Deocamdată are o situație foarte dificilă. Tot ce spune într-o emisiune, poate fi folosit împotriva lui. Cert e că va veni, mi-a promis asta.

- De cine vă e mai teamă, de Andreea Marin sau de Ion Țiriac?

- Mie nu mi-e teamă decât de Dumnezeu. La emisiune a vrut să glumească. Nu are tupeul să amenințe un ziarist. Dacă eu simțeam că mă amenință, îl făceam zob. El e hătru, a vrut să facă o poantă și i-a ieșit prost, toată lumea l-a taxat după. Andreea Marin, mie, îmi place.

- V-a spus că trebuie să mai învățați să faceți televiziune.

- Asta e! Toată viața învățăm. Eu trebuie să învăț mult mai multe, de exemplu cum să îmi țin buzele ținute, asta vreau să învăț neapărat. Apoi, cum să mănânc numai biscuiți la Casa di David și cum să fac rost de o mașină de lux de la un mustăcios. Dar Andreea Marin e o vedetă și va rămâne o vedetă.

- V-ați gândit să le fiți și lor naș?

- Sigur că da. Dacă îmi propun, n-aș ezita nici o secundă. Aș vrea să fiu nașul Andreei Marin.

- Ce cadou le-ați face la nuntă?

- Aș găsi o soluție inedită, le-aș face un cadou adevărat. Chiar dacă uneori sunt ironic, îmi place Andreea Marin. E o femeie interesantă, știe să se descurce în viață. Are foarte multe calități. Sigur, are și mici răutăți, auzi, să mai învăț eu televiziune!

- Ce alte vedete feminine vă mai plac?

- Teo, mult de tot. Mihaela Rădulescu, Monica Bărlădeanu, Sharon Stone, Kim Basinger. Chiar dacă a cam îmbătrânit.

- Care a fost cea mai sexy invitată de la emisiune?

- Sexy brut, ca să zic așa, a fost Cicciolina. Cu ea am avut discuții foarte interesante și înainte de emisiune și în timpul emisiunii și după. Și-a dezvelit sânii în direct și mi-a și arătat că sunt de silicon. M-a îndemnat să pun mâna. La 53 de ani arăta foarte bine și am întrebat-o dacă sunt cu silicon. Mi-a zis că dacă vreau să văd, să pun mâna.

- Ați mai pus mâna și în alte părți sau numai pe sâni?

- Ce întrebare! Îmi place. Eu nu comentez, însă ea a avut o tentativă să vadă dacă am vreo extensie...

- Ce ați mai vorbit?

- Alea sunt discuții private, nu pot să deconspir.

- Ați putea să faceți o paralelă între ea și Laura Andreșan?

- Nu. Mi-e simpatică și Laura Andreșan, dar e o distanță mare între ele. Cicciolina a fost actriță porno, a ajuns om politic, e o legendă vie care încă arată bine. E mare diferența dintre ele, fără a jigni pe vreuna dintre ele.

- Cum a fost experiența transmiterii unei emisiuni din Africa?

- Noi ne-am dus acolo la marea plesneală. Am crezut că dacă mergem, plătim o taxă și gata. A fost mult mai greu decât ne-am imaginat vreodată. A fost un fel de revoluție. Producătorii mei au pus stăpânire pe singura televiziune de acolo. Transmisii live nu s-au făcut vreodată. Până și rallyul Paris-Dakar se transmite prin videotelefon. La sfârșit, oamenii de acolo îmbrăcați în veșmintele lor lungi, albe se bucurau că a reușit o emisiune undeva în România.

- Știau ceva de România?

- Știau, știau. Mai ales de fotbal. Am vrut să ieșim în evidență în ziua alegerilor, să nu transmitem de la secția de votare. A fost o performanță pentru toată lumea. Mulți nu au crezut. Africa a fost un eveniment frumos, inedit de povestit. Până nu te duci acolo nu îți dai seama cât de greu e. Poți să ratezi cu lunile. La ei liniile aeriene se numesc *Peut Être Airlines*. Acolo poți să vrei să pleci cu avionul și să stai cu bagajele câteva zile pe aeroport că nu mai vine avionul, da' nu știi de ce, poate l-au ciuruit, poate a căzut sau nu au avut kerosen, nu știi, dar aștepti. Dar noi am stabilit ceva de aici și ne-am ținut de cuvânt.

- Cum vă situați față de concurență?

- Au cam murit toți. Tucă a murit ultimul. Dar în același timp ne-a și obligat foarte mult în fiecare seară să venim cu ceva tare. Îi „batem” pe toți, chiar și pe Dan Diaconescu sau Emil Hurezeanu. Noi am luat un segment de public și vom muri cu ei de gât. Aș fi vrut și eu să fiu o zână a surprizelor, dar nu pot, nu mă lasă mușchii feței, nu mă ajută ochii, buzele, privirea. Uneori mă oripitez și spun: „Măi băiete, n-ai putut tu, în 20 de ani, să faci tu un efort să vii din America să o vezi pe maică-ta? Nu ți-e rușine? Pac, pac, două șuturi în fund și gata!” Uneori așa sunt. Asta e Nașul. O emisiune nu poate să rezolve tot, dar parcă eu n-aș vrea să îi văd pe ăștia rezolvați. Ce băiat e ăla care nu a putut în 20 de ani să vină să-și vadă mama? În acel moment, am zis că nu o să mă mai uit la emisiunea ăia.

- Deci nu vă uitați la Surprize, surprize?

- Nu, dar îmi place Andreea Marin.

- Nu sunteți un monden. De ce?

- Nu, nu îmi place și nu am timp.

- Care e atmosfera la hotelul Nașul și prietenii săi în week-end?

- Frumoasă. Acolo e o spălătorie de creiere în week-end-uri, mai ales când e toată gașca de prieteni. Mai mergem cu echipa de acolo. De multe ori a fost așa de bine încât ne-am apucat să și cântăm.

- Timp pentru familie aveți?

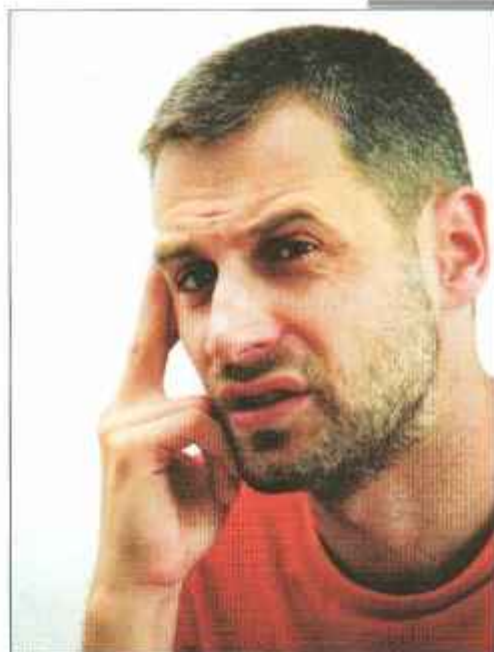
- Da, toate week-end-urile. Plimb copilul, înotăm. E adevărat că îi place mai mult cu maică-sa, fiindcă știe că eu sunt cam rău și o mai bag să la full contact cu apa.

- Vă mai doriți copil?

- Da! Dar să mai vedem.

interviul de **Raluca Șeinoiu**

foto **Robert Hancuș**

Dan Cristian Turturică:

„Voi scoate un ziar serios, așa cum nu există pe piața românească”

La 36 de ani, jurnalistul Dan Cristian Turturică a adunat o experiență bogată: săptămânalul *Expres*, patru ani în SUA, *Ultimul cuvânt* și mai ales *Evenimentul zilei*, unde a avut șansa, printre altele, să fie parte din compania *Grünner und Jahr*, una dintre cele mai prestigioase edituri și *publisheri de ziare* din lume, dar nu și-a spus, cu adevărat, ultimul cuvânt în ceea ce privește prezentul presei românești. „Am un loc de muncă oarecum flotant. Colaborez la *Realitatea TV*, am o emisiune și mă pregătesc să lansez o nouă publicație, al cărei titlu încă nu este definitivat. Sunt mai multe variante, *Prezent* este unul dintre ele. Am depus cerere pentru mai multe mărci, nu fiindcă am dorit să nu lăsăm nici un titlu colegilor noștri din presă, ci pentru că procedura de acordare a unei mărci este atât de complicată. Noi am depus cerere de acordare pentru mai multe mărci, iar după ce ni se vor acorda una sau mai multe, apelând și la focus grupuri, vom selecta titlul potrivit”, precizează D.C. Turturică.

Plecat din *Evenimentul zilei*, în urma neînțelegerilor cu patronii de la *Ringier*, urmat de o echipă de aproape 30 de oameni din fosta redacție, Turturică și ai săi coeditori au întărit *Realitatea TV*, contribuind atât la buletinele de știri cât și la restul emisiunilor postului. „Motivul pentru care am plecat de la *Evenimentul zilei* au ținut în primul rând de modul în care patronatul a

„Presarii”, oamenii care fac și desfac ziare, ridică imperii media sau le coboară. „Presarii”, oameni care caută în presa scrisă știrea perfectă pentru a o comenta la televizor. „Presarii”, mereu la pândă, fiindcă ziaristul este câinele de pază al societății. Știu totuși fiindcă citesc totul, din săptămânale, lunare, dar mai ales cotidiene. Dan Cristian Turturică este unul dintre aceștia și aruncă în *Arena media*, talk-show-ul său de la *Realitatea TV*, ingredientele perfecte – ziaristul față în față cu subiectul anchetei sale.

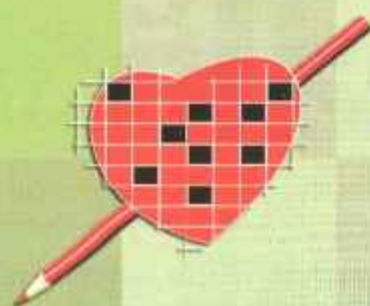
înțeles să se amestece în treburile redacției și mai ales în atitudinea față de reflectarea vieții politice. În principal, ne-am despărțit deoarece aveam o altă viziune asupra relației dintre presă și putere. Relație care este în continuare una problematică. Uitați-vă cum scriu aproape toate zărele despre putere. Pe vremea guvernării PSD, aproape toate publicațiile treceau cu lejeritate peste gafele și afacerile necurate ale liderilor săi. Acum, însă, când acest partid nu se mai află la guvernare, jurnaliștii au primit liber de la șefii lor. În ianuarie, s-a deschis sezonul la vânat pesediști. Și nu pentru că nu o merită. Cred că sunt printre cei mai în măsură să spun că există mii de subiecte care justifică aceste atacuri. Dar de ce au tăcut până acum? De ce *RAFO* a devenit subiect de campanie pentru toată presa de-abia după ce PSD nu a mai fost la putere? Până în alegeri doar pentru *Evenimentul zilei* existase acest subiect, la adevărata sa dimensiune. Or,

proportionile jafului de la această rafinare, peste un miliard de euro, ar fi obligat toată mass-media la o reacție pe măsură. Cei mai mulți însă au tăcut. Din complicitate sau din lașitate. Astăzi, din păcate, situația nu este mai fericită. Pur și simplu nu se înțelege că menirea fundamentală a mass-media este să fie cu ochii pe putere, indiferent că este vorba despre PSD, de PD sau PNL – suntem câinii de pază ai societății”, explică tânărul gazetar. Despre anunțatul ziar, însă, Turturică ține să păstreze totul sub cheie. De aceea se mărginește la a oferi doar informații în mare despre acesta. „Va fi un ziar serios, așa cum nu este nici unul pe piața presei din România și cum poate va fi și foarte greu altcuiva să-l facă, întrucât cere mai mult decât un *layout* scrobbit. Sigur, nu poți să reinventezi roata, dar structura aceea pe care o regăsești, cel puțin în linii mari, în toate zărele care se doresc serioase din România, dacă nu o umpli cu

materiale care să aibă un anumit spirit, o anumită scriitură, care se regăsesc din ce în ce mai puțin în presa românească de calitate, atunci o să ai formă fără conținut. Speranța mea este că oamenii care vor lucra alături de mine vor face mai mult decât alții. Suntem niște profesioniști care vor să-și facă meseria la un alt nivel”, accentuează Turturică. Având un *business plan* foarte bine stabilit, ziaristul susține că nu va accepta fonduri pentru finanțare de la cei care au fost subiectul unor anchete în *Evenimentul zilei* sau altundeva, deși se pare că aceștia s-au grăbit să-i facă oferte. „În nici un caz nu vom accepta figuri controversate ale *business*-ului autohton. Acesta este și motivul pentru care am întârziat apariția zărilor, nu am vrut să mergem să batem la ușa unor oameni de al căror nume să ne rușinăm”, conchide Dan Cristian Turturică. Prețul noului ziar, a cărei dată de apariție este încă incertă, va fi unul acceptabil, dar conținutul se va adresa clasei de mijloc a societății românești fiindcă: „O bună parte de timp presa în România s-a aflat în avangarda societății, dar în ultimii cinci-șase ani lucrurile au început să se schimbe. O anumită pătură a societății românești, care a evoluat foarte mult din punct de vedere social, economic și cultural, a început să se uite cam de sus la scrierile jurnaliștilor disponibile pe piață. Reprezentanții acestei clase sociale de mijloc, care crește pe zi ce trece, își doresc mai mult. Marea provocare este cum să creștem nivelul informației pe care o furnizăm pentru a atinge standardele de calitate pe care și le dorește acest segment al populației, din ce în ce mai pretentios, mai sofisticat, și care îi interesează în ultimă instanță pe *advertiseri*. Dacă nu câștigi acest segment al populației nu te vei putea susține nici economic. Așadar, nu numai că este vorba despre o opțiune editorială să satisfaci cerințele acestei clase, dar este și un imperativ economic”, crede realizatorul *Arenei media*.

foto Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

CONCURS

DESCHIDE-ȚI INIMA

DESCHIDE-ȚI MINTEA

Rebus te trimite în vacanță!

În plus, te premiază toată vara.

Cumpărând revista Rebus nr. 6 și 7,
puteți câștiga în fiecare lună câte:

1 cameră foto digitală

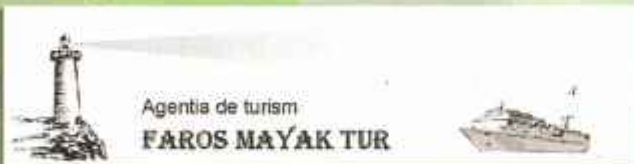
1 telefon mobil

30 de aparate electrocasnice marca **SCARLETT**
oferite de: **Genco**

50 almanahuri Rebus Estival 2005
210 alte premii

și
Marele Premiu: 1 sejur în Grecia
pentru 2 persoane, 7 nopți, cazare
4 stele, transport cu avionul
oferit de:

Fideli **Rebus** & **Flacăra**

Continuă concursul de fidelizare a cititorilor de
Rebus, inițiat de *Publicațiile Flacăra*!

Campania se află la a doua lună de parcurs și se
va derula și în lună următoare. Extragerea se va
face în fiecare lună. Premiile se anunță substan-
țiale: o cameră foto de o valoare mare, un telefon
mobil, tricouri inscripționate cu **REBUS**, 150
ALMANAHURI REBUS ESTIVAL, în plus, 50 de
abonamente la revista **FLACĂRA** pe trei luni, dar și
alte 50 de abonamente pe trei luni la alte
publicații ale grupului nostru de presă,

REBUS BIS, REBUSACHE, REBUS DE BUZUNAR.

În continuare, câteva cuvinte care să descrie me-
canica promoției: tichetele necâștigătoare la
extragerile pentru aceste premii participă la
extragerea **FINALĂ**, pentru un mare premiu: o
excursie în Grecia, sejur clasic, adică șapte nopți,
la un hotel (atenție!) de patru stele, transport cu
avionul, adică un confort asigurat.

Campania actuală vine ca o prelungire firească la
campania anterioară, finalizată în luna martie,

unde s-au acordat drept premii televizoare color,
excursii la munte, carduri bancare, telefoane
mobile și, **Marele Premiu**, un autoturism.

Obiectivul nostru, pe care acum îl dezvăluim, este
ca toți cititorii de **REBUS** să beneficieze în fiecare
lună de astfel de promoții. El se adaugă celorlalte
beneficii pe care revista noastră le oferă, **REBUS**
fiind singura revistă de cultură și divertisment cu o
mare audiență.

O revistă care te formează, nu te deformează!

Hernia inghinală

se tratează numai chirurgical

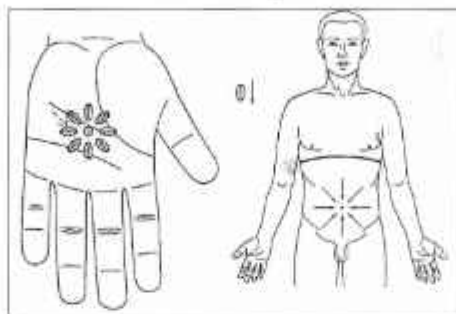
Hernia inghinală este o afecțiune care apare cu precădere la băieți și bărbați, dar nici populația feminină nu este scutită. De obicei, la băieți, dacă la pliul din partea de sus a coapsei și partea de jos a abdomenului, în dreapta sau în stânga organelor genitale, apare o bulă care adesea intră în punga testiculară (scrot) este indicat să apelezi la medic. În astfel de cazuri se recurge la intervenție chirurgicală. Medicul Liviu Crăiescu, medic primar chirurg, specialitatea Chirurgie generală și cardiovasculară de la Clinica Esculap Surgery 2000 ne-a oferit lămuriri privind acest gen de hernie.

Hernia are determinare genetică

„Hernia inghinală, asemenea varicelor, platfusului, obezității și diabetului, are, în primul rând, un determinism genetic. Mai exact, este vorba despre rezistența collagenului și structurilor musculare din peretele abdominal la presiunile determinate de contracțiile musculare ale abdomenului; coborârea diafragmei în situații de efort fizic crescut, tulburări de dinamică a evacuării urinei și a materiilor fecale care presupun o obstrucție pe calea urinară – de pildă, adenomul de prostată – sau din tractul intestinal – cazul constipațiilor cronice la vârstnici. Hernia inghinală apare mai des în familiile în care s-au confruntat cu această suferință bunicul, tatăl, fiul sau fiica, cu frecvență mai mare decât la alte persoane care nu au încărcare genetică, iar hernia apare doar ca urmare a efortului exagerat de eliminare a urinei/fecalelor”, explică medicul Liviu Crăiescu.

Manifestări și remedii

În cazul băieților, în primul rând, mama observă, când micuțul plânge frecvent, apariția unei umflături în zona testiculului care are tendințe de dilatare în ritm cu plânsul și care umflătură se retrage după ce bebelușul încetează să mai plângă. Umflătura reprezintă urmarea pătrunderii intesti-

Pe lângă cauzele genetice ale herniei există și factori favorizanți ai acesteia: efort fizic excesiv (muncitorii din construcții, practicanții unor sporturi precum lupte, haltere, aruncarea discului sunt mai expuși acestei afecțiuni), obezitatea, astmul, bronșita cronică, boli cronice ale tractului urinar sau digestiv. Medicii vorbesc despre hernii congenitale (la copii) și hernii la adulți.

evoluează este insidioasă, lentă. Pentru început este aproape neobservabilă, apare o durere pe linia mediană sau pe linia zonei inghinale/femorale fiind legată de efortul depus de către pacienți (ridicarea ori împingerea unei greutăți, umare a unei răceli). Persoana simte apariția unei formațiuni bombate în zona respectivă. De-a lungul lunilor sau chiar anilor, formațiunea devine evidentă și fără efort depus, se retrage la simpla apăsare cu degetul sau când se așază în pat, pe orizontală. Fazele mai avansate presupun creșterea în volum a formațiunii ajungând să se distingă prin îmbrăcăminte. Uneori, umflătura depășește nivelul scrotului și împreună cu el ajunge până la genunchi, situație în care pacientul este invalidat, iar calitatea vieții sale este puternic afectată.

Potrivit medicului Liviu Crăiescu rezolvarea cazurilor de hernie se face pe cale chirurgicală. „Încă din Antichitate s-a încercat prin metode de contenție (brăuri, manșoane, centuri de

nului pe tralecul inghinal până în scrot, iar în ritm cu plânsul se dilată sau se contractă și când plânsul a încetat, aceasta se retrage. La adulți

conținție) să se împiedice extinderea și mărirea formațiunii herniale, ținând viscerele la limita pielii, în contact strâns cu musculatura, dar nu se rezolva problema de fond. Ideea centurii a fost salutară la timpul ei. Astăzi se mai folosește în cazul pacienților care au contraindicații de anestezie și intervenții chirurgicale. De o sută de ani încoace se încearcă prin tehnici anatomice să se repare orificiul hernial. Primele reușite au aparținut chirurgului italian Bassini și germanului Hans von Ackeren, dar s-a constatat că tehnica lor crea tensiuni în țesuturi, iar procentul de recidivă era foarte mare. Pe baza studiilor profesorilor americani Lotheissen și McVay, canadianul Shouldice a venit cu o nouă tehnică. El a inventat firul subțire oțelit cu care se cos diversele straturi abdominale, au apărut așa-numitele *mashes* – plase chirurgicale foarte uzitate, inclusiv în România de către chirurghi, mai ales în situațiile *herniilor recidivante*.

Intervenția poate fi endoscopică sau prin incizie clasică, iar acest gen de plase reprezintă ultimul procedeu apărut în chirurgia herniilor dând rezultate foarte bune. Decizia privind procedeele chirurgicale care se aplică aparține chirurgului, de multe ori la fața locului, după deschiderea canalului inghinal. O astfel de plasă costă între 200 și 300 de euro.

Text: Alice-Claudia Gherman

Așa cum v-am anunțat în numărul anterior al publicației noastre, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Ginseng* reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitatea sistemului nervos central. Ca Mg Zn este un produs folosit în deficiențele de calciu, magneziu și zinc precum și în diferite boli nutriționale. *Vitamina C* se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar *Coenzima Q10* întârzie procesele naturale ale îmbătrânirii.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.06.2005

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Linea Vita Calciu Magneziu Zinc Laropharm	Linea Vita coenzima Q₁₀ Laropharm	Linea Sana ginkgo biloba Laropharm
Linea Vita vitamina C Laropharm	Linea Sana ginseng Laropharm	Linea Sana spirulina Laropharm

90 60 90

Un ziar model.

Claudiu Victor Gheorghiu: „Icoanele nu se

*Icoana este mai mult decât artă, reprezintă o rugă către Divinitate. Artistul iconar adevărat se
Claudiu Victor Gheorghiu este licențiat în Istorie Antică, dar a simțit că se poa
să realizeze artă și să dea curs un*

„Noi, iconarii, suntem considerați
ucenici Sfântului Evanghelist Luca.
Când ajungem să credem despre
noi că suntem mai mult de atât,
atunci este dar – intervine orgoliul
în breasla noastră
nu există cotă de piață.” –
Claudiu Gheorghiu

Atelierul lui Claudiu Gheorghiu este o cămăruță, dintr-un bloc de la Barajul Dunării. Într-un spațiu restrâns stau la un loc: acuarele, foile de *slahmetal*, pensule, cataloage de pictură, schițe, fotografii și pliante de la numeroasele expoziții de artă din Italia, la care pictorul a fost prezent, la multe dintre acestea Gheorghiu obținând premii. Născut într-o familie 100% bucureștenă (șapte generații de bucureșteni), având rude preoți, Claudiu Gheorghiu a dorit încă din adolescență să se îndrepte către pictură, dar familia l-a „abătut” pașii spre un liceu de matematică-fizică. În cele din urmă a revenit la pasiunea sa dintâi, și a urmat și o școală de artă, pe lângă cursurile Universității București, secția istorie. După o serie de acumulări de date, căutări și frământări, Claudiu Gheorghiu a realizat prima icoană profesionistă în 1994, sub îndrumarea Lidiei-Mihaela Zamfirescu, restaurator principal la Muzeul Național de Artă – București. Gheorghiu pictează numai pe lemn și aplicând metodele clasice ale picturii bizantine (tempera cu ou, nu în ulei). „Cel mai bun lemn e teiul, însă e foarte scump. Cel mai utilizat lemn, și mai la îndemână, e bradul. Lucrez și cu patină, ceea ce, zic eu,

Realizări: 2001, participare la ediția a XXVI-a a Expoziției Internaționale La Telcica d'oro, secțiunea Artă sacră, lucrarea Nașterea Domnului, selecționată în faza finală; Premio Pisa 2003, lucrare selecționată în finală (10 finaliști dintre 550 de participanți) la secțiunea pictură; 2003, selecționat la secțiunea pictură a premiului Remo Gardeschi, Montevarchi, Arezzo; finalist din 300 de participanți la secțiunea premiului Orazio Gentileschi, Pisa etc.

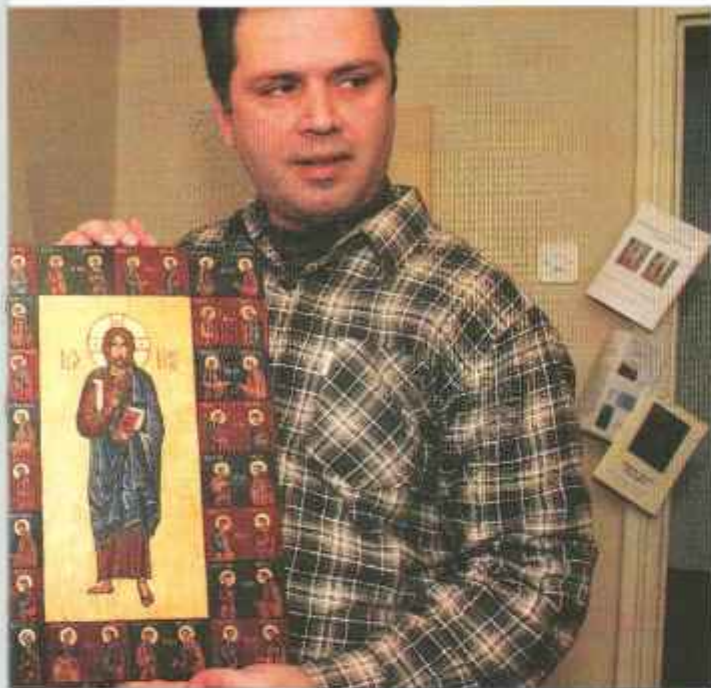
înnobilează foila de aur/foila de *slahmetal* pe care o folosesc”, susține Claudiu Gheorghiu. Fiind bucureștean din tată în flu este de înțeles de ce o mare parte dintre lucrările lui Gheorghiu se află în bisericile din Capitală: la Slobozia Veche (icoana Sf. Mare Mucenic Dimitrie Izvoditorul de Mir), la Mavrogheni (icoana Pogorârea Sfântului Duh), la biserica Podeanu (icoana Sf. Simon Zilotul) ș.a.

„Nu se poate pictură religioasă fără credință”

„Nu poți realiza pictură religioasă autentică fără a avea credință. Asta constituie condiția de bază. Sunt mulți cei care fac numai *kitsch*, lucrări comerciale, fără nici o legătură cu tehnicile de lucru după canoane. Ba, mai mult, găsești icoane la mercurie, în locații unde nu ți-ar trece prin cap să găsești așa ceva”, este de părere artistul, în vârstă de 37 de ani. Sunt puțini aceia dintre noi care în clipa când își cumpără o icoană se întreabă cât de „ortodoxă” este respectiva lucrare. „Au fost șapte sinoade ecumenice recunoscute atât de către biserica orientală cât și de cea din Occident, după care,

fac după ureche, ci după canoane"

roagă întotdeauna înainte de a-și începe opera, sperând ca Dumnezeu să-i călăuzească penelul. Te apropia de Cel (Prea) Înalt prin pictură. A reușit astfel o dublă performanță: ei nevoi interioare de Dumnezeu.

A expus pentru prima dată, la Pompei, Italia, în 1999, la cea de a XII-a ediție a târgului de artă *Mostra dell'Artigianato Religioso*, iar italienii au rămas extrem de încântați, votând standul românesc pe locul trei dintre cele 250 de standuri de artă religioasă. Lucrări personale a avut expuse și în 2002 la *Mostra Mercato di Pisa*, organizată de „La Spina” Art Gallery din Pisa, iar în anul următor Claudiu Gheorghiu era invitatul de onoare la expoziția de ziua patronului Pisei, Sf. Ranieri, tot în „La Spina” Art Gallery.

Pentru că, în momentul în care te gândești doar să vinzi mult și să câștigi bani și nu intervine rugăciunea, nu e corect. Eu, de exemplu, rostesc o rugăciune, înainte de a începe o icoană. E o diferență unașă între artiștii iconari și cei laici. Se spun rugăciunile zilnice plus acatistul sfântului reprezentat în icoană. De exemplu, la icoana Sf. Gheorghe am rostit Acatistul Sf. Gheorghe de la condacul I la al XIII-lea. Nu pot lucra tot timpul, este necesară o stare interioară, dar lucrez și noaptea și ziua”, explică Gheorghiu.

Text Alice-Claudia Gherman

Imagin Octavian Tîbăr

ușor-ușor, a început să se producă schisma, au apărut alte rigori în ceea ce privește redarea chipului sfinților în icoane. Spre exemplu, pe Maica Domnului mulți o îmbracă în toate culorile curcubeului. Există niște reglementări clare în Erminia picturii bizantine care îți spun exact cum poate fi îmbrăcată Sfânta Maria: *hitonul* (veșmântul de dedesubt) este albastru/albastru-verzui, *imation* (veșmântul de deasupra) trebuie realizat cu un roșu englez/roșu spre vișiniu, nu verde, orange, galben cum este înfățișată în așa de multe icoane. La fel, Sfântul Pavel trebuie să aibă *hitonul* verde, iar *imationul* roșu. Diferența între pictura bizantină și cea catolică este că, la noi, în primul rând, transpare sufletul, totul e transcendental. Sunt veșminte cu un anumit tipic. Fiecare împărat bizantin, începând cu cel de la anul 325 (Sinodul de la Niceea) și până la ultimul împărat, anul 787 d.Hr., trebuie îmbrăcat potrivit timpului său (în straie romane pentru împărații din perioada de început, apoi în haine bizantine pentru următorii împărați”, explică pictorul. Pe lângă respectarea cu strictețe a canoanelor, se mai adaugă har și credință. „Tehnic, multe lucrări pot fi perfecte, diferența o face dragostea față de Dumnezeu.

În ziua când l-am vizitat pe Gheorghiu în atelierul său, acesta lucra la un triptic – Izvorul Tămăduirii în centru, iar pe porți, Sfinții Apostoli Petru și Pavel – pentru o biserică nouă din județul Alba, care va fi cea mai mare lucrare a pictorului (1,60 m lățime, 1,20 m înălțime). A doua zi după întâlnirea noastră, Claudiu Gheorghiu a participat la expoziția de icoane din cadrul Muzeului Țăranului Român. Printre lucrările expuse a fost și aceea cu Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron, pe care o văzusem cu o zi în urmă în atelierul artistului. Din păcate, printre vizitatorii expoziției au fost unii care, profitând de aglomerație, au jefuit icoana Sfântului Tiron.

Tărâmul vechilor cav

Malta. O destinație prea puțin cunoscută românilor. O insulă pe cât de exotică, pe atât de misterioasă. Parfumul medieval se împletește la tot pasul cu aerul cosmopolit al hotelurilor. E un loc de care te îndrăgostești cu fiecare pas pe care-l pui pe tărâmul seducătorilor Cavaleri Ioaniți.

Pentru cei care preferă exotismul țămurilor stâncoase de care se izbește valurile unei mări limpezi, de turcoaz, Malta este locul ideal. Cel mai sudic punct al Europei se remarcă prin lux și prin parfumul său cosmopolit. Aici vin să-și petreacă vacanțele sau să filmeze pelicule de mare audiență multe stele ale Hollywood-ului. Fără decorul natural oferit de țămurile malteze, multe filme nu s-ar mai fi bucurat, probabil, de un succes atât de mare. Printre ele se numără: *Gladiatorul*, *Popeye marinarul*, *Contele de Monte Cristo*, *Troia*. Dar Malta de astăzi nu este numai plajă, soare și vedete. Ea poartă din plin moștenirea culturală a trecutului său glorios. Despre bărbații maltezi, bravi urmași ai eroilor din cruciade, se spune că sunt șamanți și focosi. Iar femeile, prea puțin avantajate de aspectul fizic, se remarcă prin feminitate și stii. De pe apă se observă cel mai bine vechi oraș precum La Valletta, Birgu, Cospicua și Senglea. Forturile, palatele și bisericile întâlnite în cale ne dezvăluiau, etapă cu etapă, fabuloasa istorie a Cavalerilor Ioaniți. Cu adevărat fascinat însă am fost de Fortul St. Elmo, din care cavalerii au irvins pe turci în timpul Marelui Asediu din 1565.

La Valetta, capitala țării, își trage numele de la fondatorul ei, Marele Maestru din Ordinul Cavalerilor Ioaniți, Jean Parisot de la Valette. Orașul s-a născut datorită inamicului numărul unu din acea vreme a cavalerilor: sultanul Suleiman Magnificul. Impresionantul oraș-fortăreață a fost înălțat pe peninsula stâncoasă Sceberras, care este mărginită de două porturi naturale: Marsamxett și Grand Harbour. Începută în anul 1566, La Valletta a fost terminată, cu bastioane, forturi și catedrală, într-un timp uimitor de scurt: 15 ani. Între zicurile vechii fortărețe am descoperit Grădinile Barraka. Frumosele

valeri

platouri de vegetație aproape suspendată au fost construite de către Cavalerii Italiani, ca loc de antrenament. După ce au venit britanicii, au fost transformate în grădini publice. Numele provine din italianul *barraka*, ceea ce înseamnă casă în paragină. Privită din port, grădina dă impresia că se prăbușește peste fortificații. În apropiere se află Palatul Pariso, unde a stat și Napoleon Bonaparte. Dintre toate obiectivele Maltei, însă, cel mai cunoscut este Catedrala St. John. Ea este considerată cel mai reprezentativ monument al stilului baroc. Aici este adăpostit tabloul *Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul*, pictat de Caravaggio.

La Valletta, ca și celelalte orașe malteze, arată precum un muzeu în aer liber. Obiectivele turistice sunt foarte aproape unele de altele și urbea trebuie descoperită la pas. Lipsa spațiului a creat și o densitate mare de locuințe, ceea ce a generat fenomenul de „aglomerare urbană”. Dar acest lucru l-a apropiat pe oameni și i-a făcut extrem de comunicativi. Pe vremuri, maltezii aveau un trai foarte ieftin și liniștit, însă avântul luat de industria turismului a urcat prețurile și a împulsionat în mare măsură viața oamenilor de aici. Acum ei au unul dintre cele mai mari venituri pe cap de

locuitor din Europa, dar și plătesc mai mult pentru toate serviciile oferite. Acest lucru însă nu împiedică să se bucure în continuare de vechile lor plăceri. Turistii care vin aici obișnuiesc să comande pește și fructe de mare. Maltezii au obiceiuri atipice pentru niște europeni sadea și acest lucru este un motiv de mândrie națională. La prânz le place să mănânce „englezește”: ouă prajite, fasole cu cămăciori și *bacon* din belșug. Seara preferă *fenek*, adică un preparat din carne de iepure, sau *bragjoli* (rușouri din mușchi de vită cu condimente). Toate acestea sunt stropite cu vinurile albe demiseci, băute la carafă, care aici sunt de calitate foarte bună. Băutura lor preferată este berea. *Cisk*, pentru cei care preferă berea lejeră, sau *Hopleaf*, pentru degustătorii de bere mai înțepătoare. A, încă ceva! Turistii care vor să-și impresioneze iubita se „rătăcesc” de grup preț de trei sferturi de oră și pornesc pe una dintre străduțele înguste ce traversează centrul orașului. Apoi degustă o cafea și comandă un lichior din fructe de cactus. E o băutură rozalie, care poate părea la început ciudată, dar care are un rafinat gust dulce-amărui. În final, toți obțin ceea ce și doresc de la persoana iubită.

Text: Ciprian Eneo

Infoagenții

Malta Travel

(www.malta.ro): 050.305.3/210.72.46

Vacanță în Malta – 188 euro – sejur 7 zile

Servicii incluse: 6 nopți cazare apartamente 2*, bilet avion cursă charter (Air Malta) – Boeing 737 sau Airbus A319, transfer aeroport-hotel-aeroport, asistență turistică, excursie gratuită – Harbour Cruise, pentru rezervări făcute cu 3 săptămâni înainte

Vacanță în Malta – 338 euro – sejur 7 zile

Servicii incluse: 6 nopți cazare hotel 4*, bilet avion

cursă charter (Air Malta) – Boeing 737 sau Airbus A319, transfer aeroport-hotel-aeroport, asistență turistică, excursie gratuită – Harbour Cruise, pentru rezervări făcute cu 3 săptămâni înainte

Olimp Turism

(www.olimp-turism.ro): 0232.21.55.24

Plajă în Malta – 494 euro – sejur 7 zile

Servicii incluse: 6 nopți cazare cu mic dejun, hotel 5*, transport cu avionul, transfer aeroport și retur, asistență turistică

Concurs Europa Travel

Europa Travel este agenția de turism respectiv tur operatorul care organizează circuite în: Italia (Formula 1 Imola, Circuitul Italiei, Lignano, Rimini, Sicilia), Turcia (Kusadasi, Antalia, Marmaris), Egipt (Cairo-Hurghada, Croazieră pe Nil, Sharm El Sheikh), Spania (Palma de Mallorca, Costa Brava, Costa Daurada, Ibiza), Grecia (Thassos, Paralia, Creta) ș.a. Adresa agenției **Europa Travel** este: str. Berzei nr. 16, București, sector 1. Detalii puteți afla la numerele de telefon: 0040-21-312.70.21, 0040-21-402.55.86-87, mobil: 0040-722-507.657 sau 0040-788-245.579.216/217, site: www.europatravel.ro.

Insula grecească Thassos, supranumită și **Insula de smarald**, cea mai nordică insulă a Mării Egee, este situată într-un mediu natural de o frumusețe rară fiind înconjurată de 93 de km de litoral.

Răspunde corect la următoarele întrebări și vei putea merge și tu în Paradis, pe Insula de smarald:

1. Ce destinații grecești vă oferă Europa Travel?
2. Care este adresa agenției de turism Europa Travel?

Insula de smarald

Premiul: O excursie pentru două persoane în Thassos (prin tragere la sorți).

Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 20.06.2005

Concurs
EUROPA TRAVEL

Leul greu, o marfă cu preț variabil

Vine leul greu! Merită să ne bucurăm sau trebuie să fim sceptici? Ce ne facem cu investițiile, unde este indicat să ne îndreptăm atenția și mai ales banii? Românul, de 16 ani încoace, a avut parte numai de schimbări care i-au dat peste cap planurile financiare și i-au bulversat, amărât de-a binelea. Uite leul greu! Îl vezi, dar dacă nu-i așa de greu? Și totuși euro a dat înapoi în fața fiarei. Leul și-a arătat colții de departe, ca în redamă, și moneda europeană s-a făcut mică. Măcar să nu fie o biată pisică jigărită, fiindcă, uneori, pisica se vede în oglindă leu.

Introducerea leului greu nu înseamnă Apocalipsa

România vrea să pună punct unei monede naționale lovită de inflație și desputată de credibilitate în ochii europenilor dar și ai românilor, fie ei oameni simpli, fie bancheri. Leul se leapădă de cele patru zerouri că de Satana, iar românul se întreabă cum să reacționeze la noul look al banilor autohtoni. „Redenominarea monedei naționale nu schimbă prea mult datele și contextul actual. Tăierea celor patru zerouri din coada leului de azi va avea mai mult efect psihologic decât unul economic. Evoluția leului greu va fi oglinda evoluției întregii economii. Banca Centrală dispune de pârghii din ce în ce mai puțin pentru a mai influența cursul de schimb. Se vorbește despre un culoar de flotare de 1 euro = 3,3-3,6 RON (noul cod valutar al leului greu) pentru acest an, deci nu cred că vom asista la mari surprize față de asemenea așteptări. Leul greu nu va rămâne neclintit până anul viitor. El este o marfă al cărei preț variază permanent, puțin sau mult, pe o piață liberă. Ar fi trist să fie altfel”, este de părere Cristian Pavel, redactorul șef al e-Finance. „Românul de rând trebuie să înțeleagă că introducerea leului greu nu înseamnă Apocalipsa, nici confiscarea vreunui excedent de bani, nici modificarea valorii anterioare a banilor și serviciilor, ci o simplificare a lucrurilor. Toate statele civilizate au trecut prin asemenea experiențe, fie că și-au revizuit valoarea propriilor monede naționale, fie că au trecut la euro. Ne putem aștepta pentru început la oarece dificultăți ale oamenilor când va veni vorba de calcule, rotunjiri de prețuri și mărunțiș metalic. În rest, nu se pune problema unor investiții aparte, determinate de introducerea leului denominat – cum au investit până acum, românii pot să o facă liniștiți și pe mai departe”, consideră

„Trebuie luate în considerare toate variantele de a obține un profit. Potrivit principiului ultracunoscut «Nu păstrezi toate merele în același coș», este recomandabil să ai o paletă diversificată de investiții. Dacă nu obții un randament scontat într-o parte, este posibil să ai șanse în cealaltă. E imposibil ca toate plasamentele să fie foarte rentabile, după cum e la fel de improbabil ca toate investițiile să fie păguboase. Regula este valabilă oricând, nu doar acum, când discutăm despre iminenta introducere a leului greu”, precizează Cristian Pavel.

Cristian Pavel. Așadar, e indicat să ne ghidăm investițiile ca și până acum, numai că nu trebuie să uităm un lucru: cursul monedei euro a coborât la pragul de 3,6 lei noi și, cred analiștii, are șanse să mai coboare pe termen scurt și mediu. Valoarea euro în raport cu leul a scăzut, trăiască leul nostru! Dar cum s-a întâmplat minunea? „Practic, nu leul s-a întărit peste noapte pe seama unor rezultate trăsnet din economie, ci fluxurile de valută direcționate către România au condus la un asemenea rezultat. De unde atâta valută? Din investițiile străine trezite la viață de perspectiva aderării României la UE, din intrările de devize străine de după momentul liberalizării contului nerezidenților, din trimerile de minimum trei miliarde de euro anual făcute de către românii care muncesc peste hotare, de pe urma obligațiunilor de stat puse la bătaie pe piețele internaționale, din fondurile de sprijin ale UE, din privatizări, plasamentele populației în bănci etc. Precum se vede, chiar și valuta multă și ieftină poate fi o problemă atunci când nu ești competitiv și nu știi să o pui la treabă”, susține sentențios analistul economic.

Investițiile la bursă, fondurile mutuale sunt alternativele pentru cei cu depozite în valută

Economiile în valută nu mai sunt sigure acum, cel puțin din perspectiva situației actuale. BNR a lăsat frâiele din mână și drum deschis pieței valutare nemaivântându-se să cumpere masiv euro, dolari sau orice alt gen de valută. „Părerea mea este că persoanele care au deja economii în lei să și le păstreze așa cel puțin până la sfârșitul anului. Cei care au depozite sau economii în valută ar putea încerca să convertească o parte în lei, într-un moment bine ales al cursului, sau ar putea face o investiție sigură și convenabilă în domeniul imobiliar (casă, teren). Orice plasament, tranzacție sau investiție presupune riscuri. Nu putem câștiga cu toții simultan. Este dificil de spus cum se pot proteja cei cu depozite în valută. O lege nescrisă a economiei funcționale ar spune că banii sunt făcuți să circule, așadar consider că protecția cea mai bună ar fi rulajul inteligent, profitabil și inspirat al banilor. Este adevărat, dacă mulți mai pot să economisească, nu toată lumea poate găsi varianta optimă de a pune banii la treabă cu profit mai mare decât dobânda bancară, de exemplu. Dar a sta, pur și simplu, cu toate economiile în valută într-un depozit, mi se pare o soluție greșită, cu atât mai mult cu cât dobânzile bancare încep să fie real negative, adică nu acoperă nici măcar inflația. Dacă nu se pune problema inițiativei private și intrării în afaceri, există plasamente alternative tentante care cer însă o minimă consiliere și informare: investițiile în acțiunile la bursă printr-un SVM ori un broker, fonduri mutuale, care sunt în curs de a-și reface imaginea și care au deja unele creșteri foarte bune sau companiile de asigurări, ale căror unități de fond cresc spectaculos. Variante există, totul este să te informezi, să precumpănești și să ai puțin curaj”, consideră Cristian Pavel.

Porsche Bank

a dat liber la creditele în lei

Românii au învățat în ultimii ani că achizițiile în leasing pentru o mașină, o casă sau orice altceva reprezintă șansa de a fi în rând cu lumea, lumea bună. Drept urmare, au dat iama la *leasing*, iar când firmele și băncile au văzut că moneda națională se umflă în pene scăzând nasul euro, s-au și repezit să acorde credite auto în lei românești. Fiindcă e mai avantajos, pentru cine acordă credite, cu siguranță.

Porsche Bank România este o bancă specializată în acordarea de credite privind achiziționarea de autovehicule comercializate de către importatorul general. Creditul auto Porsche Bank este destinat deopotrivă persoanelor fizice și celor juridice, acestea putând achiziționa atât autovehicule noi cât și din cele la mâna a doua. Până în luna aprilie a.c. creditele se făceau doar în euro, acum sunt posibile și în lei, că tot s-a întărit moneda națională. Taxa de administrare se percepe ca și la creditul în euro, o singură dată la încheierea contractului de credit, fiind 2,5% din valoarea creditată. Dobânda percepută este fixă, de 16% pentru o durată de creditare de 12 luni, 14% pentru 24 de luni, 11,5% pentru contractele de 36 de luni și de 11% pentru o perioadă de creditare de 48 și 60 de luni. În ceea ce privește creditele în euro a căror perioadă de creditare variază de la 6 la 60 de luni, acestea au o dobândă de 8% și un singur comision de administrare de 3% perceput la acordarea creditului.

Creditul auto Porsche Bank se adresează celor care doresc să achiziționeze automobile noi sau second-hand din gama comercializată de importator: Audi, Porsche, Seat, Skoda, Volkswagen

text Alice Gherman

Krombacher, noua bere de pe piața românească

BR Dinamic Distribution, membră a RTC Holding, a lansat berea Krombacher Pils. Povestea berii Krombacher a început în preajma anului 1722, când minerul Fresenius, aflat în căutare de metale prețioase în regiunea munților Rothar, a descoperit un izvor de apă minerală mult mai prețios decât orice zăcămint de aur. Din acel moment s-a creat esența regăsită de sute de ani în berea Krombacher. Rețeta care stă la baza licii este veche de 200 de ani și i-a adus supremația în lumea berii germane. Noua bere va fi disponibilă la un preț între 39.000 lei și 79.500 lei.

Meda a reinvestit integral profitul

După ce a făcut primii pași pe piața salamurilor în 1999, transformând un imobil existent într-o fabrică modernă, producătorul de mezeluri Meda a continuat să mai facă alți câțiva pași importanți în acest domeniu. „Anul trecut am reușit să creștem vânzările cu 25%, acest lucru datorându-se și pătrunderii în marile lanțuri de magazine. În condițiile unei lupte acerbe de pe piața românească de mezeluri, investițiile continue, primul program SAPARD implementat deja și cel de-al doilea program SAPARD care se va derula din vara acestui an, ne permit să îndeplinim normele europene în domeniu, directive valabile începând cu 2007. Ceea ce în final se traduce prin mezeluri gustoase, proaspete și de calitate, produse într-o igienă desăvârșită”, a declarat Luchi Georgescu, președinte Meda, cu prilejul prezentării noilor modernizări făcute la fabrica bucureșteană.

Agricola Bacău are o nouă imagine

Semipreparatele Agricola Bacău se situează în topul preferințelor consumatorilor din România, conform unui studiu realizat de IRSOP Market Research and Consulting. Hamburgeri, nuggets, fingers, șnițel, cordon bleu, crochete, pâjoale, kebab, precum și semipreparate vegetale din soia și legume destinate vegetarienilor, toate sunt făcute din pui de la Agricola la Europrod, unitate profilată exclusiv pe gama de produse tratate termic, tip fast food sau ready-meal. **Sigur pe gustul tău** este sloganul noii campanii de imagine Agricola începută în această lună, companie ale cărei costuri se ridică la un milion de euro. În cadrul primei întâlniri cu presa, organizată în Capitală, conducerea companiei a prezentat spotul de imagine, făcut cu mult umor, filmat într-un cadru bucolic, și a răspuns întrebărilor adresate de ziariști.

Cea mai dorită dintre mașini

Test-drive cu noul

Există oameni care cred că o mașină puternică este o mașină periculoasă și că forța în exces poate crea probleme unui șofer obișnuit. Am vrut să testăm această părere, la volanul unui autoturism de ultimă generație, așa că i-am sunat pe cei de la *Automobile Bavaria* și le-am cerut în teste un demn reprezentant al noii Serii 3. Rezultatul a fost că ne-am ales cu 258 de cai putere ca să-i folosim așa cum ne place.

Este incontestabil faptul că de la revoluție încoace și poate chiar dinainte românul a visat la *BMW*. Practic, mașina aceasta a fost mereu un garant al calității și al performanței, emblema industriei auto germane. Și chiar dacă unii o privesc acum cu dispreț, ca pe un produs dorit de mase, nimeni nu îi poate contesta calitățile sau performanțele dinamice.

Recent, lansata Serie 3 este ultima creație a designer-ului Chris Bangle, probabil cel mai blamat dintre creatorii de automobile ai ultimilor ani. El este responsabil pentru imaginea modernă a noilor *BMW*-uri și tot el a adus un aer de tinerețe noului 3. Tot ce putem spune este că mașina arată bine, nu are linii șocante asemenea *Seriei 5*, creează impresia de compact și robust și uimește prin puterea degajată atunci când este în mișcare. Interiorul este însă unul într-un aranjament clasic, dominat de materiale de plastic de bună calitate,

de piele, dar și de lemn de nuc, așa cum era mașina condusă de noi. Nimic nu te surprinde la interiorul unui *BMW* și, chiar dacă ai la dispoziție o mulțime de minuni tehnologice, ele sunt ascunse și discrete. Poate prea discrete pentru gustul meu, plictisit un pic de faptul că „un *BMW* trebuie să aibă un interior sobru”. O

noutate binevenită la noua *Serie 3* este butonul de start/oprire, care oferă mai multă siguranță și sportivitate pornirii.

Modelul testat, 330i, era echipat cu o cutie de viteze automată cu *Steptronic* care oferea șoferului posibilitatea schimbării treptelor atât în regim automat, cât și în regim manual.

Modul manual este însă prezent doar pentru ca nimeni să nu se plângă, schimbarea treptelor prin mișcări față-spate intermediare de un ambreiaj automat nu oferă nici pe departe aceleași senzații ca o cutie manuală. Este un neajuns peste care se trece repede pentru că modul manual corespunde cu modelul *Sport*. Asta înseamnă că dacă nu schimbiți voi viteza, o va face cutia automat, dar la 7.000 ture/minut. Senzația este extraordinară, sunetul

BMW 330i

motorului este fenomenal, iar forța incredibilă. Este ceva de care nu te mai saturezi și doar drumul și limitele legale de viteză te mai pot potoli. Mașina se lipește de asfalt și toate sistemele de asistență prezente (și sunt chiar multe: ABS, DSC, DTC, CBC, DBC) concură la eficientizarea efortului și în nici un caz la eliminarea plăcerii. Am accelerat mașina în curbe,

am accelerat-o pe piatră cubică și de fiecare dată răspunsul a fost același: siguranță și tracțiune neîntreruptă. Singurul moment când se simte intervenția evidentă a complicatelor sisteme și a cutiei automate este la plecarea de pe loc. La apăsarea accelerației simți că forța motorului este redirectionată astfel încât roțile să nu piardă aderența. Este ca și când ai

rula cu un ambreiaj uzat. Etapa este depășită rapid și forța revine cu brutalitate imediat ce aderența o permite. De altfel, noul BMW atinge prima sută de kilometri în doar 6,3 secunde și poate rula cu maximum 250 km/h.

Cutia de viteze automată se adaptează cu ușurință stilului de condus al șoferului. Astfel, dacă acesta apasă mai energic pedala de accelerație treptele de viteză se vor schimba în jurul valorii de 6.000 ture/minut. Dacă șoferul adoptă un stil mai calm, atunci treptele de viteză se vor schimba la o turație inferioară.

BMW 330i este o mașină ideală pentru transportul din punctul A în punctul B rapid și confortabil. Sistemul de sunet, scaunele confortabile cu tapiterie din piele, climatizarea și chiar și sistemul de navigație (atunci când dispui de hartă pentru România), alături de motorul extraordinar și direcția precisă asigură o călătorie extrem de plăcută. Important este că punctele A și B să fie despărțite de o șosea și să nu se găsească în același oraș. 330i nu a fost concepută pentru aglomerația urbană, chiar dacă mașina testată era prevăzută cu cel mai eficient sistem de asistență la parcare pe care l-am întâlnit până acum. Imposibilitatea de a-l pune în evidență calitățile într-un oraș aglomerat, la care se adaugă un consum substanțial (producătorul declară 12,7 l/100 km, dar în condiții de aglomerație calculatorul arată 19 l/100 km), vă vor produce mai degrabă frustrare decât plăcere. Pentru oraș recomandăm varianta *diesel 320d* care vă va oferi satisfacție chiar dacă dispune „doar” de 163 CP.

Prețurile fără taxe pentru modelele din noua Serie 3 încep de la 23.900 de euro pentru 320i și ajung la 30.900 de euro pentru 330i, dar un model ultradotat cum a fost cel condus de noi ajunge chiar și la 47.000 de euro.

Logan se integrează în UE

Vânzările de Logan vor debuta în Franța din 9 iunie, în Spania din 16 iunie și în Germania din 17 iunie. Între octombrie 2005 și ianuarie 2006 Logan va fi lansat și pe alte cinci piețe vest-europene: Belgia, Elveția, Olanda, Italia și Austria. În toate aceste țări Logan va fi comercializat în standard cu ABS, două airbag-uri frontale, precum și tetiere pentru toate locurile.

Gama de modele disponibile va fi aceeași în toate țările și prețul de vânzare va varia în funcție de taxe și costul transportului pentru fiecare țară în parte. Prețul de comercializare pentru Franța va porni de la 7.500 de euro pentru versiunea simplă 1.4 MPI și va ajunge la 8.990 de euro pentru modelul *Laureate 1.6 MPI*. Logan are o garanție de trei ani sau 100.000 km în toate țările membre ale Uniunii Europene.

pag. 100 **Mugurel Mărgărit**

Căpitanul concursului sponsorizat de
Editura Niculescu din Flacăra nr. 1/2005
Zinaida Mariș, București

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei
(50 lei noi)

Decupați talonul și trimiteți-l
pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1,
cod 013701, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră
este 20.06.2005, data poștei

Concurs sponsorizat de **EDITURA NICULESCU**

1

COAFĂZĂ

media

O lume **nebună**,

în reclame
nebune

La filmările pentru acest spot, interpreta fetei înnebunite de Danone Frutisima a topăit opt ore încontinuu, iar șeful a fost lovit în voinție cam de fiecare dată când oprea scaunul fetei. Și unde mai pui că în biroul unde s-a filmat erau 40 de grade!

Începând din martie încoace, pe diverse canale: la tv (Pro TV, Acasă, Prima, TVR etc.), în presa scrisă (TV mania, TV Satelit, Avantaje ș.a.) sau outdoor (doar timp de o lună) reclama la Danone Frutisima și-a dat silința să ne înnebunească, dar și să ne obosească. Cei de la Young&Rubicam au încercat să acrediteze ideea că românii când văd iaurtul Danone Frutisima nu mai văd decât fructe imense în fața ochilor: o lume de piersici, vișine și căpsuni, cu alte cuvinte sunt de-a dreptul hipnotizați. Cei puțin asta indicau peste tot panourile publicitare din oraș. Numai că situația nu este verosimilă, iaurtul cu fructe amintit, oricât ar fi de bun, nu va înnebuni pe nimeni astfel încât să vadă numai

fructe în jur. Frutisima nu e nici un vin sau o bere care ar atrage însetații din naștere ori de ocazie și nici cine știe ce afrodisiac. Spotul tv dedicat acestui iaurt are și el elementele sale forțate. Unde o să vedeți pe cineva topăind ca un nebun după ce a mâncat iaurt? Și care șef o să fie atât de încântat de un biet iaurt încât să-și piardă uzul rațiunii? Poate că, în cazul unui alt produs, spotul s-ar fi potrivit, dar în această situație ceva scârțâie. Nu am fi onști dacă nu am prezenta și punctul de vedere al copywriterului acestei reclame pentru a vedea care a fost linia de gândire pe care s-a mers: „La început, bucățile mari de fructe din iaurt erau o nebunie de fructe; câteva lingurițe mai târziu, ne-am dat seama că e genul (rar) de produs la care poți să promiți că o să-ți placă la nebunie, pe încercate, iar nebunia asta, pentru a rămâne totuși pașnică, s-a transformat în exuberanță și într-un cântec, zicem

noi fericiți ales (Zig Zagga – Loredana – într-adevăr, pentru ceea ce și-a propus reclama, melodia e bine aleasă – n.r.). Pentru umor de situație, am plasat întâmplarea într-un mediu în care convențiile sunt mai puternice: un birou.” Unde e umorul? Nu prea îți vine să zâmbești văzând-o pe fata din reclamă cum azvârle din mâini și din picioare. Ba, mai mult, te întrebi dacă nu cumva e mai bine să nu consumi iaurtul cu pricina la serviciu spre a nu te expune privirilor ironice ale colegilor care chiar te-ar lua drept scăpat de la balamuc.

Text: Alice Gherman
Foto: arhiva Flacăra
Young&Rubicam

Citate publice&Publi/cetate

Mihail Gălățanu

Vladimir
Bushin, s-h

Puzzle de fapte: mai întâi, festivitatea parării de la Moscova. Putin și-a frecat mâinile până ar putea să aprindă mahoare cu palma: l-a adus pe superstarul geopolitic Bushin&wife la Kremlin. Bush a mușcat din nadă, dar i-a tras perdaf: s-a dus glonț în furtuna portocalie din Georgia, semn că se pregătește Bielorusia, Moldova sau cine mai știe cine. Din povestea asta, Germania a ieșit cu coada șifonată între picioare. Sau a părut să iasă. Băsescu se implică, între timp, și el, în jocurile geopolitice, așa cum și promisese, și face un preview pentru noua laltă. Lukașenko a fost lansat înapoi pe orbită de chiar confratele pravoslavnic Putin, să serbeze victoria la perete, la el acasă, de unul singur, în debara, pen' că Bushin n-avea chef de mutra lui. Țările baltice au ținut coada sus, ca de obicei, noi ne-am repezit să ne televizeze CNN-ul pe fundalul crenelurilor de la Kremlin. Însă dacă ieși pe stradă, la Brâncoveanu, Ferentari sau Șoseaua Giurgiului, Putin apare mult mai rar, atât de rar încât deloc, dar apare viața second-hand (subiectul unui articol în revista noastră), se țin de sub firul lerbii televizoare la mâna a doua, lideri la mâna a doua, vedete, vipușoare și vipulețe, toate s-h, în loc de vedete de prima mână, autentice. Și aceleași televizoare second-hand sculipă, din toate emisiunile, vedetoanțe uzate, hardughii care trag rateuri din toate țevile lor de eșapament. Mici fufe care n-au nimic în cap dar au ceva, minimal, pe coapse. Și în spate, o armată de producători burtoși și libidinoși, la șaișcinci de anișori, căsătoriți cu alte tinere fofeze din aceeași categorie, care fac bani din nuri fetelor&proștia noastră, care ne uităm. Din șirul emisiunilor grețoașe triumfă Bodyguard, de la PRO TV. Emisiunea este de o tâmpenie sinistă. Îți vine să vomitești cule numai cât o vezi. Seamănă, leif, în privința coeficientului de inteligență pe cap de participant, cu emisiunea lui Dan Negru, din ciclul Lasaroffiana (sau, cine știe, Lassaroffiada). În ciclul emisiuni cu crețini, de către și pentru, se înscrie și cea în care folclorul nu-și găsește nimic mai bun de făcut decât să contraatace. Dolănescu junior dovedește cu brio că anumite calități, precum puținătatea de minte, se transferă, în mod spontan și în egală măsură (ca în epură) de la o generație la alta. Ca să ne facă viața mai insuportabilă cade, bomboană pe o mândră colivă, și scandalul de la Uniunea Scriitorilor. S-a deschis sezonul la deshumările de primăvară. S-a fost deshu Milea, se pregătește alea următoare din Ghencea-militară, nea Nicu Ceaușescu. În rest, de plictiseală, mă antrenez pentru Carnivale, seria a doua, serialul meu preferat. (David Lynch, mențione specială.) Mă mai distrează, din când în când, câte un titlu mișto. De pildă, Athenée-Copos. Nu-i nimic, vine târgu' de carte – și ne mai târguim. Cartea fie cu voi!

Tudor Călin Zoroianu

Jos Tăriceanu și gașca lui!

La mijlocul lunii mai, o știre a cutremurat redacțiile presei românești: „**Luminița Anghel o acuză pe Mona Muscă**”. Dumnezeu, Luminița Anghel!? **PERSONAL!** În fața unei atare situații, de maximă gravitate, obiectul acuzației nici nu mai contează. Esențial rămâne faptul că o mare interpretă de... îmi scapă... a avut bunăvoința de a-și rupe din timpul său prețios pentru a aduce pe calea cea bună o doamnă ministru, care s-ar cuveni să-i fie recunoscătoare.

Această cumplită știre a fost benoana de pe coliva unei superbe campanii de presă vizând, pe bună dreptate, bâlbăilele, eșecurile și gafele noii guvernări, care, în ritmul ăsta, o să ajungă repede fosta guvernare.

Astfel, nu de mult un sondaj încerca să ne intoxice cu ideea că **aproape 90% dintre români sunt de acord cu aderarea la Uniunea Europeană**, în ciuda faptului că s-a atras atenția în numeroase rânduri și cu lux de detalii ce nenorociri va aduce aceasta. Din fericire, există și ziarști vigilenți, așa încât un cotidian central a tras semnalul de alarmă cu titlul de pe prima

pagină „**Un român din zece nu este de acord cu aderarea!**”

Dar cel mai mult trebuie lăudat un serios ziar de afaceri, care a forfecat, cu date și cifre, faimoasa marotă a cotei unice, de care Alianța DA s-a agățat cu ghearele și dinții, refuzând să ia în serios avertismentele care i-au fost puse la dispoziție din timp.

Cotidianul citat a publicat, tot pe prima pagină, un amplu articol care, încă din șapou, atrăgea atenția că, dacă nu se iau măsuri, ne vom trezi cu „un final nefericit al unui început salutar” (ultimul epitet este, desigur, un gest de condescendență al jurnalistului). Și iată de ce: sub subtitlul (ierată!) „**bugetul încasează în continuare mai puțin**” (s.m.) ni se relevă adevăruri zguduitoare. După patru luni de aplicare a cotei unice, **colectările la impozitul pe venit sunt mai mici cu 1% decât în perioada similară a anului trecut**, sub înțeleapta guvernare a PSD. E drept că, în aceeași perioadă veniturile populației au crescut, în medie, cu 21%, e adevărat că au crescut cu 40% încasările din TVA (ceea ce înseamnă că, în inconștiența ei,

populația, trezindu-se cu o brumă de bani în plus, s-a apucat să cumpere cu ei!), e adevărat și că au sporit cu 33% și încasările din accize, e adevărat, în fine, că, una peste alta, **încasările totale la buget au săltat cu 14%**, dar ce contează toate astea față de acel oribil minus 1%! Căci, ni se explică, „în realitate, creșterea accizelor, măsurile de executare silită și o ușoară creștere a consumului au reprezentat baza sumelor suplimentare aduse la buget”. Nu le e rușine să se bazeze pe executări silită? Nu e tristă creșterea consumului? Iar „în privința câștigurilor nete ale populației, o mare parte din creșterea acestora s-a datorat regularizării impozitului din anul 2004, renegocierii salariilor și creșterii producției”. De-a dreptul scandalos! Ce se tot regularizează impozitele astea? Nu se mai satură salariații de renegocierea salariilor? Și creșterea producției, pe spina noastră, este aberația pe care vrea guvernul Tăriceanu să-și construiască penibilul program economic?

Gata! Nu mai ține! Jos Tăriceanu! Jos guvernul!

GhinION

Mașina care-l adusese pe Miron Cozma la audieri a tamponat o *Dacia Logan* parcată în fața Parchetului Militar. O fi un semn? Fapt e că ex-liderul minerilor din Valea Jiului, chestionat de echipa procurorului Dan Voinea (foto) asupra evenimentelor din 13-15 iunie 1990, a susținut că Ion Iliescu a mințit atunci când s-a folosit, în propria declarație, de numele „Luceafărului hulei”. Ca să vezi cum te lasă toți când pierzi totul... Dovadă că și Petre Roman, pentru prima dată, i-a atribuit fostului... (completați ce vreți, că nu mai e nimic) „responsabilitatea politică” a celei de-a treia mineriade.

Cu discreție

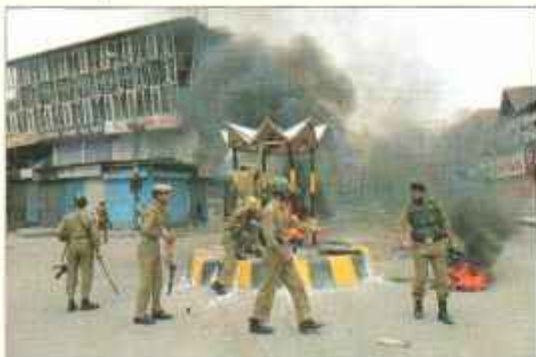
Aproape neobservat, Prințul Charles s-a aflat din nou, pentru patru zile, într-o vizită particulară pe meleagurile românești. Ținând cont că era proaspăt (re)căsătorit, e limpede că-i place la noi. De pildă, la *Mănăstirea dintr-un lemn*, din județul Vâlcea, unde a fost surprinsă această fotografie. Poate se mută aici de tot!

Or fi, n-or fi...

...soții Ceaușescu îngropați în cimitirul Ghencea militar? Fata lor, Zoe, se cam îndoieste, drept care a cerut deshumarea lor, într-o „înmormântare creștinească”. Drept care, reprezentată de avocatul Haralambie Voicilas (în imagine) a dat în judecată MAPN, care se spală pe mâini zicând că nu militarii i-au îngropat. Interesant ar fi ce are de spus Gelu Voican Voiculescu. Și uite-așa se vor resuscita zvonurile cu Ceaușescu la plajă în Cuba.

Un cașmir nu prea moale

Politiștii indieni au împrăștiat cu greu mulțimea de musulmani din Kashmir care incendiaseră câteva anvelope la Srinagar, în timpul protestelor de stradă ce au urmat funeraliilor a două femei ucise într-un atac cu grenadă, în apropierea unei școli, atentat soldat și cu 57 de răniți, printre care mulți studenți.

Scuzele nu sunt de-ajuns

Japonia a prezentat scuze statelor atacate la începutul secolului XX, dar, pentru supraviețuitorii atrocităților de atunci, e prea puțin. Drept care chinezul Yang Baoshan (82 de ani, însoțit de ginerele său, Liu Chuanli – în dreapta imaginii), a dat în judecată statul nipon, cerând compensații pentru ceea ce a suferit din cauza armatei imperiale, în 1932, în timpul masacrelor din provincia Manciuria (azi Liaoning). Demersul survine într-un moment în care relațiile China-Japonia sunt destul de tensionate.

Cei 60 de ani de la Ziua Victoriei (9 mai 1945) au fost sărbătoriți (sau comemorați) foarte diferit, de la țară la țară. În vreme ce la Moscova se pregăteau solemnități internaționale, la Wrocław, în Polonia, discursul președintelui Aleksander Kwasniewski (nu tocmai un prieten al lui Putin) a fost „ilustrat” de pancarte precum cea din imagine, în care i se cerea să-l întrebe pe Putin despre Cecenia. L-o fi întrebat?

Basil Ștefan

Fortăreața Europa

Nici nu se uscase prea bine cerneala semnăturilor suprem oficiale ale Celor 25 pe Tratatul de aderare a României la Uniunea Europeană că un număr de autocare românești erau întoarse din drum de autoritățile spaniole de frontieră. Un adevărat duș rece, merită parcă să ne mai domolească entuziasmul de „viitor stat membru”. Măsura, deși justificată probabil de nereguli reale în documentele de călătorie ale pasagerilor, nu a fost mai puțin șocantă și traumatizantă pentru acei bieți români. Care, cei-drept, nu veneau cu teșchereaua plină de euro și dolari, pentru a se bronză pe Costa del Sol sau a face turul castelelor și muzeelor spaniole (câci numărul românilor care își pot permite acest lux este încă foarte mic), dar nici pentru a pune bombe în trenuri. Ci pentru a câștiga un ban cinstit lucrând, oriunde, orice și indiferent în ce condiții, numai pentru a scăpa de sărăcia de acasă. Emoția pe care această decizie dură a autorităților spaniole a stârnit-o în România a fost cât se poate de firească. Toți ne-am fi dorit ceva mai multă înțelegere pentru situația acelor concetățeni ai noștri. Nu ar fi însă corect dacă nu le-am recomanda românilor să nu se mai aventureze în călătorii pentru care nu au îndeplinite condițiile cerute de lege.

De ceea ce a fost mai greu, obligativitatea vizelor, slavă cerului, am scăpat, în majori-

tatea țărilor Uniunii Europene. Dar încă nu putem călători fără o anumită sumă de bani asupra noastră sau un contract de muncă, bilet de călătorie dus-întors etc., deoarece putem fi suspectați de intenția imigrației ilegale, care a devenit o problemă reală, îngrijorătoare în țările UE. Să-i înțelegem, deci, la rândul nostru. Spaniolii, de pildă, au decis anul trecut, după groaznicele atentate teroriste de la Madrid, în care au pierit și mulți români veniți la muncă în Spania, să elimine imigrația ilegală dintr-un foc, pe calea cea mai simplă: legalizând-o. Concret, 700.000 de persoane care dispuneau de un contract de muncă valabil au primit mult doritul drept de rezidență. Concomitent, controalele la frontieră au devenit mult mai severe. Similar procedează și Italia: cine are un contract de muncă în regulă primește și drept de rezidență. Cine nu, nu. Mai toate statele Uniunii au adoptat măsuri legislative severe contra imigrației ilegale. Franța, de pildă, care nici nu știe precis cam câți „ilegali” adăpostește (estimările oscilând între 200.000 și 400.000) a decis noi reguli menite să împiedice căsătoriile aranjate, introducerea vizelor biometrice, înăsprirea controalelor la frontieră, verificarea mai atentă a cererilor de azil. Germania, care are 7,3 milioane de străini pe teritoriul său, dintre care circa

500.000 de „ilegali”, nu mai este interesată decât de atragerea de forță de muncă înalt calificată, recurgând fără menajamente la expulzarea celor descoperiți fără acte în regulă. Și enumerarea poate continua: Austria a înăsprit pedepsele pentru căsătoriile aranjate în scopul obținerii rezidenței și a autorizat hrănirea forțată a azilanților refuzați care recurg la greva foamei pentru a li se aproba cererea, iar Irlanda a anulat legea potrivit căreia orice copil născut pe teritoriul său primea automat cetățenia irlandeză. În fine, Marea Britanie, unde la recente alegeri Tony Blair a avut mult de furcă din partea opoziției, pe tema imigrației ilegale, va introduce un sistem de puncte pe baza căruia străinii vor fi primiți la muncă numai în funcție de utilitatea lor pentru economia țării. După cum se vede, gurile rele care, în lumina unor astfel de măsuri, vorbesc despre „fortăreața Europa”, au destulă dreptate. Măsurile sunt însă justificate. Din diverse cauze (fuga investitorilor spre locații cu salarii mai scăzute), creșterea economică a UE este modestă (o medie de cam 1% în ultimii ani), iar șomajul se menține la cote relativ înalte. Vestea bună pentru noi: este bine că suntem deja cu un picior în această „fortăreață”, cu perspectiva de a-l pune, în 2007, și pe celălalt.

Arta de pe trup

La Singapore s-a desfășurat spectacolul mondial de... „artă purtabilă”: modelele erau înveșmântate în costume-unice. WOW (*World of Wearable Art*) este un eveniment care încearcă să pună în discuție ce este și ce nu este „de purtat” și a avut loc în cadrul festivalului *Celebrarea Noii Zeelande, Noua Gândire*.

Arta între două dictaturi

Publicarea, de către Editura Compania, a volumului *Deceniul prăbușirilor (1940-1950) – viețile pictorilor, sculptorilor și arhitecților români între legionari și stalinisti*, semnat de Mihai Pelin, poate fi considerat un eveniment, și nu numai pentru lumea artelor. Este pentru prima dată când cineva încearcă să adune la un loc avaturile artiștilor, în perioada dintre domnia extremei drepte și cea a extremei stângi. Este o lucrare monumentală (aproape 700 de pagini, din care numai indexul de nume ocupă treizeci!), care merită consultată de către oricine vrea să înțeleagă mai bine istoria românilor.

Adevărul mincinos

Actorii Kevin Bacon (SUA), Rachel Blanchard (Canada) și Colin Firth (Marea Britanie) sunt protagoniștii filmului *Acolo unde adevărul minte*, regizat de canadianul Atom Egoyan și prezentat în cadrul

ediției din acest an a Festivalului de la Cannes. La așa titlu, e de mirare că n-a fost turnat în România.

De la Freud la Hagi

Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple: Hagi a ajuns personaj de teatru! Și cine îl putea pune în această inedită postură dacă nu scriitorul Mircea M. Ionescu, pe nedrept confundat de către unii cu cronicarul sportiv care poartă același nume. Autor cu formație filosofică, Mircea M. Ionescu reușește performanța de a face punte între Hagi și... Freud! Cum? Citiți *La răscruce de*

Hagi (Editura Play) și veți vedea! Printr-o interesantă coincidență, volumul a apărut cu foarte puțin timp înainte ca Hagi să cucerească primul său trofeu ca antrenor, Cupa Turciei!

Oglinda cărților

A fost o lună nebună, nebună de tot. Am primit o avalanșă de cărți. De la Tom Sharpe (poate cel mai bun umorist în viață), *Marea aspirație* la Saul Bellow (cine poate uita magnificul roman *Darul lui Humboldt*, ca, deopotrivă, și aserțiunea autorului despre scriitorii care sunt urcați într-un mare tren al nemuririi unde sunt puși la geamuri și lăsați să ne facă din mână fără a mai fi citiți, ci numai evocați!) *Iarna decanului* (ambele de la Polirom, mulțumim Denisei Comănescu!). De la E. T. A. Hoffmann, *Elixirele diavolului*, unul dintre scriitorii mei preferați, autor de literatură fantastică, anume cel care mi-a încântat copilăria cu *Urciorul de aur*, la Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie* (aici aș putea să spun că atât cartea precum și filmul merită toți banii, poveste de dragoste dark-gothică a unei femei trăind până la epulzare drama libertății individuale), dar și *Oblovov*, a lui I. A. Gonțarov sau August Strindberg cu *Salonul roșu*. Toate de la Editura Corint. Dacă aș spune că era să uit monografia despre Victor Eftimiu a lui Constantin Mohanu, apărută la Editura Ararat și, probabil, reeditată, n-aș greși prea mult. Una dintre cele mai frumoase surprize mi-a produs-o Muzeul literaturii române cu o adevărată capodoperă a îngrijitorului de ediție – și, în același timp, criticul Alexandru Condeescu – Nichita Stănescu, *Opera Magna*, două volume cetluite într-o casetă secretă și gamisite cu delicate poze nichitiene, inedite și de tinereți. Despre noua carte a lui Gelu Vlașin în *Biblioteca ASB*, în numărul viitor, împreună cu vești despre alte minunate cărți primite la redacție. Aaa, și era să uit: așteptăm noutăți de la Mircea Pricăjan, subtil traducător (și scriitor), de la Editura Aqulla... (Mihail Gălbățanu)

TÂRGUL INTERNATİONAL DE CARTE BUCUREȘTI

Galeriile "Etaj 3/4"
Teatrul Național

1- 5 iunie 2005

PRIMĂRIE MUNICIPIUL BUCUREȘTI
ARCUB
CENTRAL DE PROMOVIE CULTURALĂ

ASPRO

sprijin din partea:
Ministerului Culturii și Cultelor
Primăriei Municipiului București

Un sărut tandru

"A Fond Kiss", coproducție Anglia, Belgia, Germania, Italia, Spania, 2004 - 104 minute
Distribuit de: TRANSILVANIA FILM

Horia Pătrașcu

- Nominalizat la:**
 ► **Ursul de Aur** (Berlin - 2004)
Premiat la:
 ► **CESAR** (cel mai bun film al U.E. - 2005);
 ► **Asociația-Criticilor de Film** (Londra - 2005);
 ► **IFTA** (Belfast - 2004) etc.

Palatului din Capitală, în prezența ministrului Culturii și a unor înalte personalități ale Comisiei Europene din România. Și a fost de bun augur!

Deși, practic, un autor necunoscut pentru publicul nostru, pelicula lui **KEN LOACH** (născut în 1936, autor a peste 19 lungmetraje și 24 seriale TV) a fost aleasă pentru deschiderea festivă a celei de-a 9-a ediții a **Festivalului Filmului European**, ce a avut loc la Sala

Filmul transpune în Glasgow-ul zilelor noastre dragostea dintre un Romeo pakistanez și o Julietă irlandeză: în momentul în care familia musulmană a tânărului (**Atta Yakub**) și cea catolică a fetei (**Eva Birthistle**) află despre legătura acestora, izbucnește un scandal în

ambele comunități, în care prejudecățile rasiale și intoleranța religioasă își spun cuvântul.

Un film, așadar, despre „problema emigranților” – problemă în sine dragă cinematografiei europene. Realizată însă cu mult umor – cu un profund apel către TOLERANȚĂ, de data asta! – beneficiind de interpretarea fermecătoare a doi actori neprofesioniști dar și punctată, pe alocuri, de cerințele comerciale, pretutindeni obligatorii (imi vine acum în minte doar lunga secvență erotică dintre cei doi eroi – complet goi, firește! – în care ei o sărută pe ea ceva mai jos de pântec... dar până și asta e filmată atât de delicat, **de frumos chiar!** – încât bietele noastre reviste colorate de gen, NEinterzise minorilor și tipărite pe hârtie de lux, ar trebui să pălească de rușine)...

Film necesar și cald, într-o lume religioasă aberantă.

Cu capul înainte

"Gegen Die Wand", coproducție Germania, Turcia, 2004 - 121 minute
Distribuit de: INDEPENDENTA FILM

Încă un film despre emigranți, prezentat de asemenea în cadrul **Festivalului Filmului European** – de data asta mai dur, mai „fără perdea”, dar la fel de „super-premiat”... și, CULMEAI, tot cu doi îndrăgostiți: un german de origine turcă, și o turcoaică autentică dorind să se mărite, de formă, cu primul, pentru a scăpa de presiunile părinților (ați ghicit: tot tradiționaliști înapoiat!). S-ar părea că în

Premii: **FIPRESCI** și **Ursul de Aur** (Berlin - 2004) etc.

care este și scenarist, cade în păcatul multor producții de gen în care drogul, alcoolul, violul și violența periferiei urbane intră pe primul plan – logica rămânând de multe ori restantă; de aici și cele două încercări de sinucidere ale eroilor, oarecum gratuite – dacă nu chiar penibile...!?

Către final povestea devine de-a dreptul greoale: fata se reîntoarce, temporar, în Turcia; aici, sora ei, mare pă-

troană, îi oferă un trai de lux: casă, mașă, Mercedes la scară...!? Eroina preferă însă să se drogheze, să bea etc... Degeaba îi vine neamțul în ajutor: în final, ea va refuza să plece cu el, lăsându-l baltă...

Într-un astfel de caz, frații mei: **DE CE ar mai emigra turcii în Germania...?!**

Europa actuală această gravă problemă a emigrației se rezumă la necazurile cuplurilor de tineri...!

Poate că mai bine construit decât **Un sărut...** (dar numai în ceea ce privește partea „spectaculoasă” a peliculei) – și, la fel, impecabil interpretat de actorii distribuiți în principalele roluri **Birol Ünel** și, respectiv, **Siebel Kekilli**, filmul regizorului **FATİH AKIN**,

Hotel Rwanda

"Hotel Rwanda", coproducție SUA, Italia,
Africa de Sud, 2004 - 120 minute
Distribuit de: NEW FILMS

Nominalizat la OSCAR pentru:

Cel mai bun actor,
Cea mai bună actriță,
Cel mai bun scenariu;

Nominalizat la Globul de Aur pentru:

Cel mai bun film,
Cel mai bun actor,
Cel mai bun cântec

În LUMEA anului de grație 2005 - bătută din ce în ce mai rapid, **dacă nu chiar zilnic!**, de puternice seisme naturale sau social-politice - puțin poate că își mai amintesc de tragedia națională a acelei țări africane care, în urmă cu doar câțiva ani, a fost teatrul unui spectacol cumplit: două triburi rivale (din motive obscure): **HUTU** și **TUTSI**, s-au măcelărit sălbatec, provocând un război civil care a întors o mare comunitate de oameni în condițiile Erei primitive - spre stupoarea totală a societăților mai mult sau mai puțin civilizate...

Scriș și regizat de către **TERRY GEORGE**, filmul **Hotel Rwanda** readuce în discuție acest oribil moment (prin personajul „Paul”, directorul mai sus pomenitului hotel interpretat magistral de același Terry George!), pornind însă de la un fapt cutremurător: **personajul ESTE REAL...**

Avem de-a face, cu alte cuvinte, cu o istorie vizuală crâncenă, și cu atât mai mult crâncenă cu cât ea demonstrează, fără putință de tăgadă!, că acest carnagiu a fost **ASISTAT CU INDIFERENȚĂ** de către militari occidentali, aflați sub umbrela atotputernică (sau deloc-puternică, dacă vreți!), a misiunii ONU...!? Din acest punct de vedere, **concluziile sunt înfricoșătoare.**

„Paul” (deși membru al uneia dintre comunitățile rivale), reușește, prin manevre aproape de neimaginat și riscându-și viața în permanență (asocierea ce s-a făcut cu *Lista lui Schindler* este

perfectă!), să-și salveze **câteva sute** de compatrioți de la o moarte sigură - în timp ce trupele ONU (cu câteva excepții, precum colonelul interpretat de **NICK NOLTE**) se mulțumeau să asigure evacuarea „albilor” rezidenți în țara bătută de asasinat, jafuri, cereri de „spagă” și copii împușcați în masă.

Este un film deosebit de dur: dar nu abuzând de scene neapărat sângeroase (deși, normal, acestea există!), cât de disecarea unor „mentalități umane” **înfricoșătoare...**! Excepțional.

P.S. - Cu toate nominalizările, filmul **NU** a primit nici un premiu

- „Paul” trăiește, când în Belgia, când în altă țară europeană

- Dincolo de o parte a populației ce și-a găsit refugiu în Congo în urma acestui veritabil **GENOCID AFRICAN**, pe pământul țării natale a lui Paul se scurge înără cadavrele a peste **1 MILION de oameni...**

- Așa... și?!

Regatul cerului

"Kingdom of Heaven",
SUA, 2005 - 144 minute
Distribuit de: INTERCOM FILM ROMANIA

„În anul 1095, Papa Urban al II-lea a chemat Europa creștină să revendice Ierusalimul, Orașul Sfânt, care fusese cucerit de armatele musulmane; mii de oameni au răspuns acestei chemări și mai multe valuri de cruciați au străbătut Estul timp de 200 de ani, întemeind regate și aruncând sămânța conflictului religios al secolelor viitoare...” (am reprodus, în rezumat, un text relativ autentic referitor la celebrele **CRUCIADE** ce au avut loc în pînă Ev Mediu - **n.a.**). În anul 2004, iată, un cineast, celebru de altfel, comite un film a cărui acțiune se consumă „între a doua și a treia cruciadă” (?!, căci ele au fost **cu zecile!**? - **n.a.**); este vorba de englezul **RIDLEY SCOTT**, asupra căruia merită să ne oprim nițel: înnoțit în ianuarie 2003 pentru „contribuția sa la dezvoltarea artei”, Scott nu este doar autorul a peste 3.000 de videoclipuri publicitare (!), al unor mari succese de casă cu filme de cele mai diverse genuri... dar și autorul de necon-

testat a cel puțin două filme rămase în istoria Celei de-a 7-a Arte: **Duellștii** (Premiul Juriului la Cannes) și **Gladiașii** (cinci Premii OSCAR, premiul Globul de Aur și premiul BAFTA pentru cel mai bun film)... Ei, bine - și în mod absolut inexplicabil!? - acest ultim film al lui Scott este nu doar o peliculă - superproducție de **duzină**, ci și una falsă de la început și până la sfârșit... mizând pe sute (sau mii?!!) de figuranți, trosnete repetate de copite ale cailor în cavalcadă, vaiete ale celor decapitați și plesnet de enorme săbii încrucișate ce-ți sparg timpanele...! **Și... ATĂT.**

Mari actori - precum **LIAM NEESON** (*Lista lui Schindler*), **JEREMY IRONS** (*Misiunea*) sau **ORLANDO BLOOM** (eroul din seria *Stăpânul inelelor*, și care, în filmul de care ne ocupăm - spun gurile rele! -, a suportat o apică de pâr pe plept, pentru a părea mai „viril”, **având rolul principal!**) - nici măcar nu se mai pot reține în amalgamul de violență, sânge și efecte sonore aproape insuportabile ce - vezi

Doamne! - dau să sublinieze „eroismul”, „vitejia” și „sacrificiul” Cruciașilor...

În sfârșit: teamă mi-e că - dacă până acum, oricum! - istoria acelor vremuri este încă destul de tulburătoare, chiar și pentru istorici; dacă specialiștii sunt obligați a analiza impactul profund pe care-l constituie fenomenul „ISRAEL” (prin faptul că aici s-au născut, și există, primele mari religii monoteiste) - atunci, acest film nu doar că nu aduce nimic nou în toată bălbăiala dramatică de versuri... (nici măcar nu mai sperie copiii, cu vreun eventual BAU-BAU)... dar, dimpotrivă: **nimeni nu mai înțelege nimic...**

Hai, la târgul de construcții!

Cel mai mofturos om dacă erai și tot găseai ceva util și pe plac la Târgul Construct Expo 2005. A XII-a ediție a Târgului a reunit în cele peste 50 de pavilioane și platforme exterioare ale Romexpo circa 1.075 de firme dintre care 810 companii românești și 265 firme străine din 22 de țări – Austria, Bulgaria, Italia, Anglia, Danemarca, Franța, Ungaria, Republica Moldova ș.a. Soluții de construcție, amenajări interioare și exterioare, oferte de leasing, unele mai interesante decât altele, au luat cu asalt inima și buzunarul vizitatorilor. Singura problemă a celui venit la târg a fost orientarea în spațiu: în marea de firme din pavilioane (excepție făcând pavilionul central) a cam lipsit afișarea clară și la vedere a numărului de stand spre a depista mai ușor firma căutată. Nici măcar expozanții nu știau care este numărul standului lor, dar aceasta avea mai puțină importanță dacă doreai oricum să inspecțezi fiecare colțișor de la Construct Expo 2005.

Îți trebuia un acoperiș? În pavilionul central sau pe platformele de afară te aștepta o ofertă bogată. Doreai niște uși metalice sau o piscină mai sofisticată? În dreapta pavilionului central găseai uși pe alese, dar mai ales piscine, moderne ori clasice, într-o gamă variată de culori, forme și dimensiuni. Aveai de gând să-ți faci o casă de vacanță? Nu trebuia decât să-ți întorci capul și 20 de firme înșiruite în exterior sau în pavilioane tipău după tine. Unii dintre expozanți au venit chiar și cu oferte de prețuri, alții au preferat doar să-și prezinte produsele, despre preț doriții aflând la magazinele de profil. Materiale de construcții pentru case în stil clasic (cărămidă, țiglă, ighe-aburi, piloni etc.), materiale ușoare pentru case gata la cheie în doar câteva zile, pardoseli din marmură, piatră naturală, gresie, vopsele; decorațiuni pentru pereți interioari și exteriori, pe scurt, firmele au încercat să-și convingă potențialii clienți prin calitate, aspect și rezistența produselor.

Acoperișuri de clădiri

Bramac. Cu un stand cel puțin ingenios, cei de la Bramac au venit cu acoperișul din țigle *Alpina*, *Romana* și *Transilva* la stand, în diferite culori – roșu, verde, cărămidă și albastru, dar și cu oferta de preț. Țigla de câmpie 1/1: 9-11 bucăți/mp costând între 25.000 și 34.000 lei (2,5-3,4 lei noi), țigla parazăpadă având prețul între 100.000 și 136.000 lei (10-13,6 lei noi), în timp ce țigla transparentă atinge prețul de 450.000 lei (45 lei noi), totul fără TVA. Variante de țiglă

Amplasat în exterior pe platforme, standul Nasta Metal a făcut reduceri pe perioada târgului la piscine. Cea din imagine, cu o capacitate de 52 mc, avea un preț de numai 5.800 euro cu TVA inclus.

metalică și tablă cutată puteai găsi la *Coilprofil*, în timp ce *Gab Instruments SRL* și-a prezentat acoperișurile din PVC, import Italia, care prezintă avantajul că nu ruginesc și au durabilitate mare. Sub sloganul *Mat la acoperiș!*, standul firmei *Lindab* s-a înfățișat vizitatorilor cu oferta de țiglă mată, țiglă metalică având greutatea de 5 kg/mp, disponibilă în patru nuanțe – verde pădure, maro, roșu și teracotta.

Case la cheie

Casa din vis, firma care se ocupă de construcția de locuințe în zone rezidențiale a prezentat oferta sa în plante și machete de vile. Proiectele de case cu nume de fete – Dana,

Laura, Corina, Gabriela ș.a., presupunând suprafețe construite de 137,60 mp până la 246,80 mp la un preț situat undeva între 91.000 și 149.400 euro cu TVA inclus.

Amplasat afară, lângă pavilionul central, locul celor de la **MarVila** nu se poate spune că a fost un stand ci mai degrabă o suprapunere de construcții modulare, gen baracă.

Specializați în construcții industriale, dar și civile, **MarVila** a reprezentat locul unde s-au îndreptat pașii celor care își doreau o casă solid făcută, **Risorse Product S.R.L.**, având site-ul

Detalii din pardoseli de gresie realizate dintr-un amestec de ape și săruri care imită fosile marine

www.risorse.ro, este firma care a propus anul acesta vizitatorilor la târg genul de case din structură ușoară, care utilizează panouri sandwich și lemn lamelar. Utilizând un astfel de sistem de construcție românul poate avea casa gata în aproximativ cinci-sapte zile. Prețurile încep de la 95 euro/mp, fără fundație, doar partea de suprastructură – stâlpi, grinzi din lemn stratificat etc. Restul de finisaj și instalații costă între 200 și 500 de euro/mp. Acest gen de construcții sunt rezistente la vânt, cutremur, zăpadă și alte intemperii. **Gab**

nuc ori paltin. **Executive Parquet S.R.L.** putea reprezenta alternativa în materie de parchet la **Casa Bambus**, parchet din stejar imperial ori stejar auriu, teak sau merbau, în diverse forme și mărimi care nu te puteau lăsa indiferent chiar dacă nu aveai bani să cumperi. Pentru iubitorii de scări interioare din fag, stejar, frasin, paltin sau combinații de fier forjat și inox destinația la târg trebuia să fie **Turso Holz**, specialistul în construcții civile și scări interioare din Brașov. **Guzu Chim** au venit să dea culoare târgului **Construct Expo**, aducând cu ei: vopsele alchidice – disponibile în diverse culori la un preț de 410.000 lei (41 lei noi)/4 l – grund de îmbibare pentru lemn, lac colorat – mahon, pin, stejar ș.a. **Azur Timișoara, Caparol, Primo, Policolor** sunt doar alte câteva dintre firmele producătoare de lacuri și vopsele care au completat oferta în domeniu la târg.

Materiale de construcții

Holcim. Amplasat în zona centrală a pavilionului principal de la Romexpo, standul **Holcim** s-a remarcat prin design – un glob de sticlă alcătuit din geamuri hexagonale, cu platforme supraetajate, dar și prin sacii de ciment și hostess-ele drăguțe. **Arabesque**, după un show în stilul celor de la Sistem, cu butoaie, polizoare, dar și cu fete și băieți sexi, și-a prezentat oferta de prețuri cu discount maxim pentru plata cash: Carpaciment – sac de 50 kg – 165.000 lei (16,5 lei noi), ciment alb – sac de 50 kg – 347.650 lei (34,7 lei noi), ipsos construcții – sac de 40 kg – 128.000 lei (12,8 lei noi), cărămidă plină – 11.800 lei/buc (1,18 lei noi), blocuri ceramice GV – 31.800 lei/buc (3,18 lei noi) ș.a.m.d. Pe lângă materialele de construcții, **Arabesque** a propus clienților sisteme pentru amenajări, pentru acoperisuri și hidroizolații, parchet laminat, lambriuri etc. Iar dacă nu erai mulțumit cu ce ai văzut la **Holcim** și **Arabesque** în ceea ce privește materialele de construcții, puteai să-ți îndrepti pașii către **City Gate**, care nu s-au sfiit să-și prezinte oferta lor de cărămizi și blocuri ceramice **Opeka-Euroterm**, lacurile și vopselele **Kober**, cimenturile **Heidelberg** sau gresia și faianța **Lasselsberger**.

Text **Alice-Claudia Gherman**
Foto **Robert Hanciar**

Instruments S.R.L. a venit cu oferta sa de sisteme de ventilație, soluții de etanșizare, jgheaburi și burlane din PVC, acoperisuri tip ardezie, sisteme de drenaj etc., pe scurt cu produse din gama Marley, Eternit sau Coverlife, perfect potrivite caselor **Risorse** și nu numai.

Velux, compania specializată în ferestre pentru mansarde, a avut un stand amenajat în formă de mansardă în cadrul Romexpo astfel încât vizitatorul să știe clar profilul firmei. **Velux** putea fi opțiunea pentru cei

care doresc cu orice preț o mansardă la casa lor. Nici cei de la **Gealan** nu s-au lăsat mai prejos, în pavilionul 15 ei și-au amenajat un stand spațios cu geamuri termopan.

Amenajări interioare, parchete, vopsele

Casa Bambus. Celor care au nevoie de un parchet exotic pentru casa în care locuiesc, **Casa Bambus** se poate spune că le-a venit în întâmpinare cu o bogată colecție de parchete din lemn de bambus, teak, maple, kempas, kulim, ovengkol ș.a. Nu a lipsit din ofertă nici parchetul european din stejar, cireș, frasin, fag,

Atmosfera încinsă din standul celor de la Arabesque a strâns un public numeros pentru a vedea oferta de materiale de construcții „beton”

Un flacon, trei milioane

Armele de foc au limitele lor. Oricât de sofisticate ar fi, pentru o bună eficiență trebuie să te apropii cam mult de obiectiv, expunându-te focului advers. Despre armele albe, ce să mai vorbim! Cât despre cele atomice, nu e cazul să ne panicăm prea tare: la o jumătate de secol după singura lor utilizare, la un deceniu și jumătate de la încheierea Războiului Rece, se poate spune că statele care le dețin au înțeles demult că nu le pot folosi fără a fi lovite la rândul-le, iar grupările paramilitare și teroriste nu par a avea, slavă Domnului, posibilități de a le produce și utiliza. Rămân, firește, atentatele cu explozivi, multe dintre ele sinucigașe. Acestea, însă, sunt – vail – cu mult mai puțin devastatoare decât adevărata și marea amenințare care plutește asupra lumii contemporane: *bioterrorismul*. Un singur flacon cu câțiva bacili de ciumă, antrax ori botulism, care pot fi procurați fără mare dificultate dintr-unul dintre zecile de mii de laboratoare care manipulează așa ceva, o sticlută care poate fi ascunsă într-un buzunar de ceas și nu este nicicum detectabilă, odată golită în rețeaua de apă a unui oraș, ar însemna o catastrofă față de care ar păli amintirile Hiroshimei, Bagdadului sau New York-ului. Agenții patogeni ar lovi cu bătaie extrem de lungă, căci nu este vorba doar despre oamenii și animalele care s-ar îmbolnăvi imediat, ci și despre aceia/acelea care ar contracta flagelul la „mâna” a doua, a treia, a patra... Și să ținem cont că există viruși și bacili care NU au deocamdată nici un antidot. Pentru o organizație teroristă sau chiar pentru un dement singuratic, atât prețul cât și procedura unei atare acțiuni sunt floare la ureche. Nici vorbă de vreo comparație cu dificultatea de a-ți procura plutoniu, de a construi o bombă atomică și de a găsi mijlocul s-o arunci din aer asupra unui teritoriu! Iar riscul teroristului de a fi afectat el însuși este practic nul: varsă flaconul, apoi pleacă liniștit în alt continent!

Cronica unor catastrofe anunțate

● Oficial, ca să spunem așa, timpurile moderne au înregistrat un singur caz major de bioterrorism: avalanșa de scrisori și colete, conținând spori de antrax, care au fost răspândite în Statele Unite în săptămânile care au urmat tragicului 11 septembrie 2001. Atacul a rămas nerevendicat, dar, în mod logic, a fost atribuit grupării teroriste islamice Al Qaeda, ca o prelungire a loviturilor asupra Turnurilor Gemene și a Pentagonului.

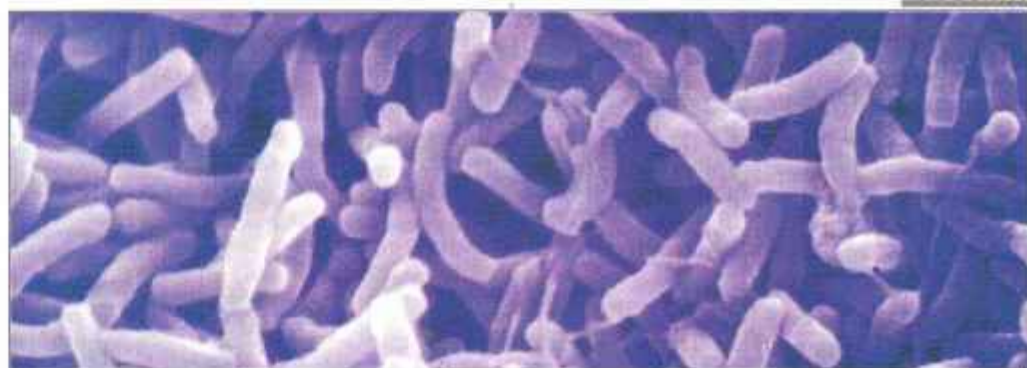
● În iulie 2004, Shinsuke Shimitsu, directorul Centrului nipon de luptă împotriva terorismului, anunța că gruparea teroristă regională Jemaah Islamiyah, care face parte din rețeaua Al-Qaeda, pregătește atacuri de amploare cu arme chimice și biologice pe teritoriile aliaților asiatici ai Statelor Unite în războiul din Irak. Din fericire, avertismentul nu s-a confirmat (până acum!), dar ultimii ani au făcut imperios nece-

sară cunoașterea unor noțiuni teoretice despre bolile care ar putea fi răspândite prin război biologic.

● Sursa pericolului este, de multe ori, știința. De pildă, deși ultimul caz de variolă s-a înregistrat în 1977, există încă, în SUA și Rusia, stocuri ale virusului, destinate obținerii unui vaccin ameliorat și pentru a testa medicamentele antivirale. Sunt aceste stocuri păstrate în condiții impecabile de securitate? E de sperat că da...

● Agenții infecțioși, cu potențial bioterrorist, sunt clasificați în funcție de potențialul de diseminare și transmitere, mortalitate, potențialul de a provoca panică, respectiv dificultatea stabilirii unor măsuri de prevenire și control. Conform acestor criterii, în clasa întâi de risc se înscriu antraxul, ciuma, variola, botulismul, tularemia, febrele hemoragice Ebola și Marburg.

de morți

dul lui, Bill Frist, senator de Tennessee, a declarat: „Toate presupunerile noastre s-au spulberat“.

● Tot atunci, SUA au alocat un miliard de dolari luptei împotriva bioterorismului, sumă considerată însă a fi minimală.

● Primul atac cu antrax, care trebuia să se petreacă în 1993, a fost, din fericire, un eșec. Secta japoneză Aum (aceeași care, doi ani mai târziu, utilizând gaz sarin în rețeaua metroului din Tokyo, avea să provoace 12 morți și peste 6.000 de persoane afectate), nu a obținut specia letală a bacteriei de antrax și nici nu a stăpânit tehnologia de pulverizare.

● În anul 2001, în revista *Journal of Virology* apărea un articol publicat de Universitatea Națională din Australia despre un experiment pe rozătoare, în care s-a folosit un virus analog variolei. Virusul modificat s-a dovedit atât de puternic încât a ucis și exemplare imune sau vaccinate! Întrucât proteina din experiment este analoagă celei folosite la stimularea sistemului imunitar uman, experimente similare ar putea conduce la obținerea unei specii de virus rezistente la actualul vaccin. Culmea este că tehnicile folosite nu sunt deloc sofisticate. Orice grupare teroristă care ar dori să modifice astfel virusul variolei ar avea eventuale dificultăți doar în procurarea lui.

● Virusurile nu sunt singurii agenți patogeni care pot fi modificați pentru a le spori letalitatea: au fost obținute deja, experimental, specii de bacterii rezistente la antibiotice, pentru antrax și pneumonie. Toate studiile de acest gen sunt informații publice...

● În aprilie 2005, Organizația Mondială a Sănătății a făcut publică o gravă eroare a Colegiului Patologilor din SUA: eșantioane ale virusului gripal din anul 1957 au fost trimise „din greșeală” la 3.747 de laboratoare, în 18 state ale lumii și pe teritoriul american. Virusul H2N2, cunoscut drept „gripa asiatică”, a provocat, între 1957 și 1968, peste trei milioane de victime și a dispărut fără a i se găsi un antidot! Eroarea ar fi putut provoca un adevărat dezastru, mai ales dacă un singur eșantion ar fi ajuns în mâna unei grupări teroriste.

● Bioterorismul nu este o invenție a modernității. Mai multe popoare (printre care și strămoșii noștri) contaminau fântânile și rezervoarele de apă ale dușmanilor. În timpul asediului din anul 1346 asupra orașului Kaffa,

tătarii catapultau corpuri infectate cu ciuma bubonică, iar în secolul al XVIII-lea, britanicii trimiteau americanilor pături infectate cu variolă.

● În 1972, în cadrul „Convenției privind interzicerea producerii și depozitării armelor biologice”, s-a semnat un tratat în acest sens, la care, până în 2000, au aderat 144 de state, inclusiv România.

● Armele biologice se pot produce la un preț de cost mult mai mic decât cele atomice, dar efectul este la fel de puternic.

● În anul 2002, președintele SUA a ratificat *Legea privind siguranța sănătății publice și pregătirea și reacția față de bioterorism*. Conform acesteia, Administrația pentru Alimente și Medicamente (FDA) trebuie să fie anunțată dinainte de fiecare transport de alimente către SUA și este autorizată să le confiscă, dacă are dovezi sau informații credibile că prezintă o ambalare cu consecințe grave asupra sănătății oamenilor și animalelor.

● Spectrul bioterorismului la și forme aberante. Anul trecut, Tribunalul din Benghazi a condamnat la închisoare șase asistente medicale bulgare, sub acuzația că ar fi infestat în mod premeditat cu virusul HIV 460 de copii libieni, dintre care 43 au murit, în cadrul unui proiect de cercetare și de descoperire a unui medicament anti-HIV. Luc Montagnier, codescoperitorul virusului, a fost martor la proces și a susținut că unele dintre infecții datează dinaintea sosirii asistentelor bulgare la spital, dar echipa de medici libieni numită de tribunal a respins concluziile profesorului. Inculpatelor au susținut că procesul s-a bazat pe recunoașterea vinovăției de către două dintre asistente după ce au fost supuse unor torturi îngrăzitoare și au fost obligate să semneze un document în limba arabă, pe care nu o cunoșteau. Ele au povestit cum au fost supuse unor șocuri electrice, cum au fost legate în pături, iar alte persoane săreau peste corpurile lor, și cum au fost violate. La Benghazi a avut loc un miting împotriva „teroriștilor bulgari”.

● În martie 2003, autoritățile federale americane au anunțat că, în curând, vor începe testarea unui sistem care va permite anunțarea instantanee, prin computere portabile, a alertelor de bioterorism, către 700.000 de clienți, dintre care 250.000 de medici. Din păcate, „în curând” nu s-a întâmplat încă, până azi.

● În 1983, Congresul SUA a fost informat că un eventual atac cu bacilul antraxului, dispersat din avion asupra Washingtonului, ar provoca cel puțin un milion de morți.

● Ultima epidemie de Ebola s-a înregistrat în Uganda, în toamna anului 2000. În bilanțul final s-au înscris și 16 decese din rândurile personalului medical, inclusiv medicul care a identificat primul bolnav. Nu se cunosc sursa de infecție și căile de transmitere, încât este posibilă existența unui ciclu natural, cu eventuale repetări în viitor.

● După octombrie 2001, Margaret A. Hamburg, vicepreședinte al Programelor Biologice din cadrul Inițiativei pentru Amenințarea Nucleară, din Washington, a mărturisit: „Pentru multe boli nu există intervenții medicale posibile, iar pentru altele variantele de tratament sunt limitate”, precizând că infrastructura sănătății publice trebuie reconstruită. La rân-

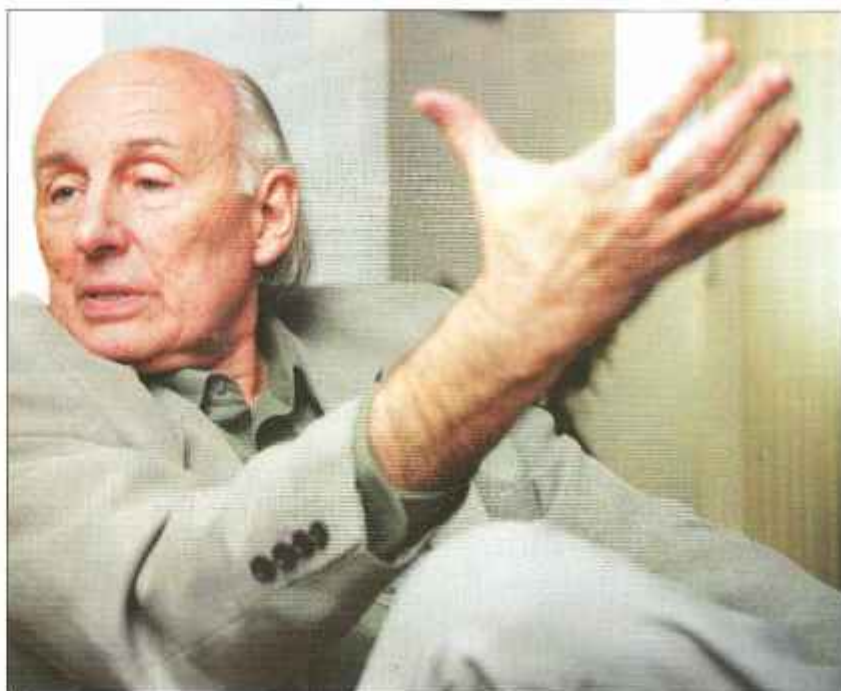
România pe baricade

Nicolae Manolescu este profesor universitar, membru corespondent al Academiei Române, membru titular al Academiei de Științe Medicale, membru de onoare al Academiei de Științe Agricole și Silvici, medic veterinar, prorector al *Universității Bioterra*, creatorul școlii românești de hematologie și citologie veterinară, al celei de oncologie comparată – o premieră europeană – și al celei de microscopie electronică scanning. Ca și când toate acestea nu i-ar fi fost de ajuns, în 2002 s-a angajat în lupta internațională împotriva bioterorismului.

Legătura este, totuși, logică: de peste 45 de ani studiază agenții patogeni, care ar putea deveni arme ale teroriștilor, dacă nu cumva au devenit deja. Astfel, atunci când americanii, după nebulia cu antraxul, au decis să „desprindă” bioterorismul din ansamblul acțiunilor ucigăse, alocând resurse separate pentru lupta cu acesta și creând structuri specializate, România, grație profesorului Manolescu, a făcut un pas înaintea întregii Europe, creând *Grupul de lucru pentru prevenția și combaterea terorismului*, al doilea de acest fel din lume, după SUA.

Strategia domeniului vizează patru paliere consecutive: mediul, regnul vegetal, cel animal și societatea umană. Or, Nicolae Manolescu susține că nivelul animal nu este doar cel mai bogat și mai variat, dar și cel mai vulnerabil: un eventual atac bioterorist ar avea aici cele mai devastatoare efecte. În plus, ar fi ușor de efectuat și, nu în ultimul rând, ar face aproape imposibilă identificarea autorilor. „Ar crea bioteroare pe termen lung, cu un rezervor în lumea animală”, spune profesorul. De altfel, este posibil să fi fost deja martorii unui asemenea atac, fără să ne dăm seama: cine poate garanta că epidemia de „gripă a găinilor” din Orient a fost una declanșată natural? „Lumea neștiutoare nu-și dă seama de

„Efectele terorismului «clasic» nu pot fi comparate cu cele ale terorismului biologic! O explozie în care mor zece oameni este o dramă, dar gândiți-vă ce ar însemna accesul la rețeaua metropolitană de apă a unui terorist «inarmat» cu un agent patogen!”

atare riscuri, crezând că terorism înseamnă numai bombe și mitraliere. Dar ar trebui mii de bombe ca să echivaleze efectul unui agent patogen!”

Mai trebuie subliniat că, în cazul bioterorismului, ținta nu sunt forțele armate, ci societatea civilă, motiv pentru care aceasta ar trebui să conștientizeze pericolul și să se mobilizeze cât se poate de serios, în primul rând sprijinind programele de informare, inclusiv cele din învățământ, dar și celelalte două dimensiuni ale campaniei: cercetarea și organizarea.

Grupul inițiat de Nicolae Manolescu și al cărei foarte activ președinte de onoare a fost regretatul Nicolae Cajal includea specialiști în agenți infecțioși (bacterii, virusuri, ciuperci), recrutați din toate domeniile implicate (medicină umană și veterinară, mediu, protecția plantelor), alături de lucrători ai SRI (institute care de altfel coordona Grupul), din minis-

terele Sănătății, Agriculturii, Mediului, Administrației și Internelor, precum și reprezentanți ai clasei politice. În colaborare cu alte 11 instituții, Grupul a lansat un program național de cercetare științifică pentru prevenirea bioterorismului, finanțat de MEC și cu aria de desfășurare până în 2006 – singurul proiect național european de acest gen, alături de cele ale SUA și UE.

Datorită activității Grupului, România a început să fie invitată la ședințele de la Geneva ale experților în bioterorism din ONU și la cele ale Comitetului experților UE de la Bruxelles.

În octombrie 2004, Grupul a organizat la București prima conferință internațională de gen de pe continent, la care au fost prezente comitități din domeniu, alături de reprezentanți ai NATO, OSCE, OMS și ai Pentagonului, sub președinția profesorilor Nicolae Manolescu și Barry Kellman, conducătorul Consorțiului american de legislație și securitate strategică (în care Nicolae Manolescu a fost cooptat cu această ocazie), care a propus transformarea Grupului în *Centru pentru înalte studii pentru prevenirea bioterorismului*, în colaborare cu SUA și asigurând legătura cu toate țările din cadrul est-european, cu precădere cele riverane Mării Negre.

După crearea staffului de coordonare și a Consiliului național de supraveghere a stărilor de criză cauzate de agenți patogeni, Centrul – avându-l ca președinte de onoare pe acad. Constantin Bălăceanu Stolnici – se află în faza de organizare a 9 centre regionale, bazându-se deocamdată doar pe resurse extrabugetare (proiecte, sponsorizări, donații).

Ciuma, în viziunea pictorului Poussin. Pe atunci, era vorba despre o nenorocire naturală. Măine, s-ar putea să nu mai fie așa.

text Tudor Călin Zarojanu
foto Robert Hancianec și arhivă

Eveniment editorial

La Editura Fundației Premiile Flacăra a apărut o nouă ediție, revăzută și adăugită, a *Istoriei societății românești contemporane în interviuri*, de George Arion.

Volumul I (656 pagini) și volumul II (720 de pagini) conturează un tablou cuprinzător a trei decenii din viața noastră, așa cum ne-o dezvăluie cele peste 300 de personalități intervievate.

Lansarea cărții va avea loc în ziua de 3 iunie, orele 15.00, la Târgul de carte Bookarest.

George Arion

O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI

volumul I - 1975-1989

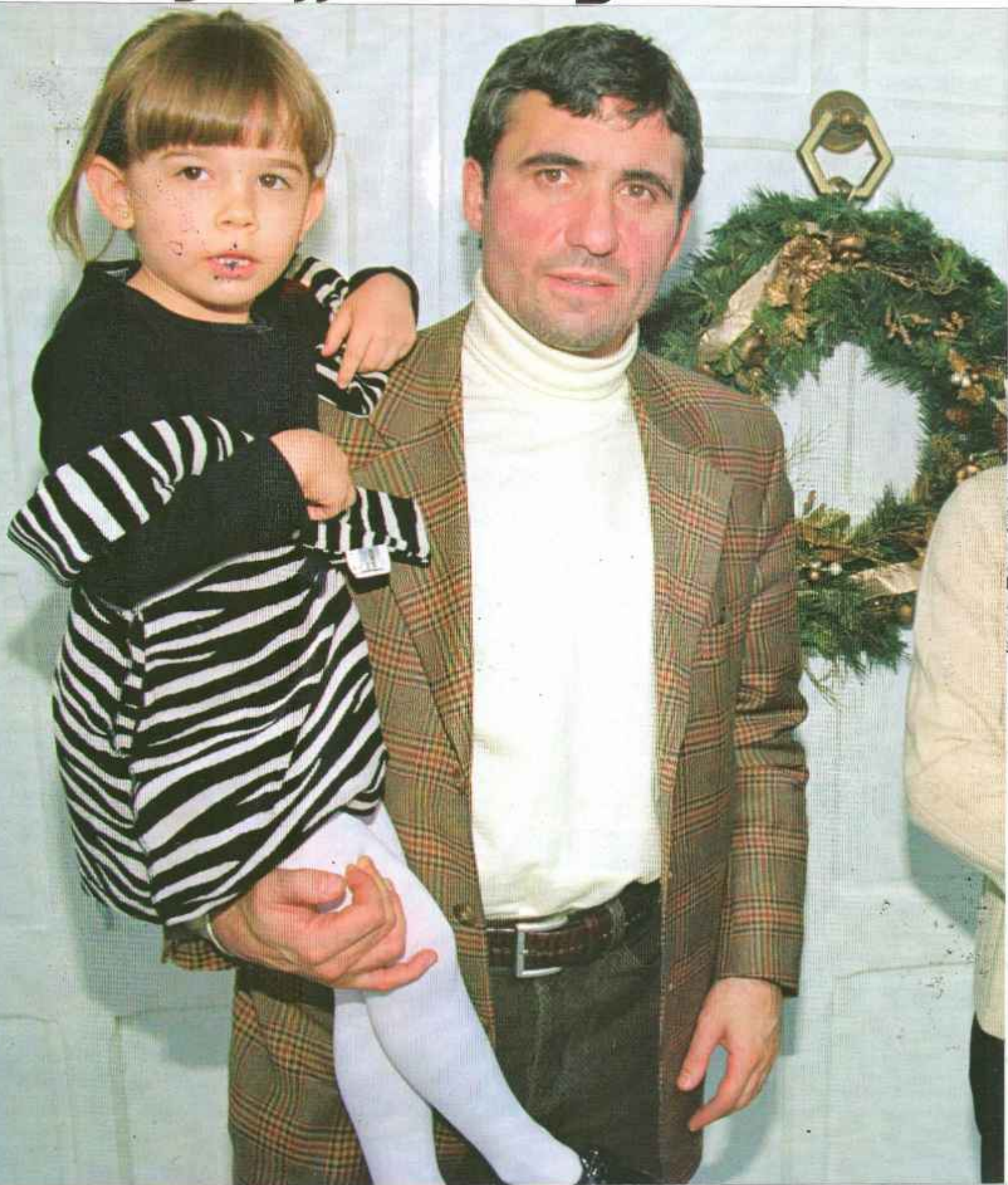
FUNDAȚIA „PREMIILE FLĂCĂRA”

O lume în interviuri: pleci urechea și o auzi vorbind. Cu talent și răbdare, cu acea fărâmbă de eroism fără de care n-ar fi existat, în vechiul regim, și uneori nici în cel contemporan, literatură sau gazetărie adevărată, George Arion i-a transcris șoaptele și țipetele, entuziasmele și disperările, lașitățile și curajul, ceea ce nu ținea neapărat să spună și ceea ce nu putea să tacă. Pe scurt, istoria. În care reporterul intră odată cu lumea lui.

Nicolae Manolescu, 1999

Geo Dumitrescu
Marin Preda
Zoe Dumitrescu-Bușulenga
Al. Philippide
Ioan Alexandru
Marin Sorescu
Florin Mugur
Liviu Ciulei
Ana Blandiana
Octavian Paler
Nichita Stănescu
Augustin Buzura
Nicolae Breban
Andrei Șerban
Eugenia Moldoveanu
Constantin Piliuță
Valeria Seciu
Alex Ștefănescu
Catherine Lalumière
Petru Popescu
George Astaloș
Adrian Marino
Jacques Santer
Regele Mihai I al României
Dimitrie Sturdza
Dan Grigore
Alexandru Paleologu
Mircea Geoană
H.R. Patapievici
Marian Munteanu
Mircea Cărtărescu
Cristian Țopescu
Constantin Ticu Dumitrescu
Ion Irimescu
Andrei Pleșu
Dumitru Tinu
Traian Băsescu
Ion Iliescu
Theodor Stolojan
și mulți alții...

Menajul „cu mingea“ nu e în

totdeauna rotund

Viața amoroasă a fotbaliștilor este de cele mai multe ori tumultuoasă. Unii au dovedit că pot avea o relație normală și chiar o căsnicie trainică. Femeile din viața lor, fie că au avut statutul de soție sau de amantă, au fost în centrul atenției. Presa a vrut să știe cum au fost cucerite sau dacă nu cumva s-a întâmplat chiar invers și, în plus, ce gusturi au în materie de haine, unde ies în oraș, ce mașini conduc și unde își petrec vacanțele. Din câte am văzut, a fi soție de fotbalist nu e chiar un lucru rău, ba din contră, îndatoririle casnice cam lipsesc, mergi la shopping și te plimbi cu mașini luxoase că, vorba aia, soțul plătește.

Membrii „generației de aur”, atât de admirați de iubitorii de fotbal din România, ne-au făcut de atâtea ori să stăm cu sufletul la gură în momentele tensionate ale unor partide internaționale. Mulți au spus „da” în fața ofiterului stării civile de ani buni. Dacă e să vorbim despre jucătorii care au adus multă bucurie în sufletele suporterilor din țara noastră, atunci, în primul rând ne gândim la Hagi. Cel mai bogat fotbalist român s-a căsătorit în 1992 cu Elena Ceinicu, de origine aromână ca și el. Era perioada sa de glorie când juca la *Real Madrid* și Leni a profitat din plin de sejurul din Spania alături de soț. S-a dovedit a fi o femeie modernă și nicidecum una care să îl aștepte cu mâncare caldă în fiecare seară. Din contră, doamna Hagi vroia să la masa mai mereu la restaurant. Mai mult, Leni nu s-a dovedit a fi o persoană domestică să respecte tradițiile macedonești la care partenerul său de viață, o ființă tradiționalistă, ținea foarte mult. Toate acestea l-au iritat mereu pe Gică, el dorindu-și o viață de familie așa cum a văzut în casa părinților, ceea ce nu se prea întâmpla. Diferențele au dus la rup-tură, produsă după numai doi ani. La divorț, ea a avut mari pretenții financiare, cerând jumătate din averea soțului. Suma obținută a rămas confidențială, dar se pare că nu a fost una foarte mare. În plus, s-a mai ales cu bijuteriile primite cadou de la el și cu o mașină. După acest eveniment, Leni a urmat facultatea de drept și, în prezent, practică avocatura. Este o perioadă despre care lui Hagi nu îi prea place să vorbească. A fost o publicație care le-a aranjat o întâlnire ce s-a dovedit a fi o idee proastă și de fiecare dată când i s-a pus o întrebare pe această temă, a evitat să răspundă. După o perioadă de singurătate, în 1996 a ajuns din nou în fața ofiterului stării civile. Cea de-a doua aleasă este Marilena Dima, o aromâncă dintr-o familie înstărită, care a urmat modelul mamei lui. Tradiționalismul, sobrietatea și grija pentru familie au asigurat succesul acestei căsnicii. Recent, într-o emisiune tv, Hagi a recunoscut că atunci când se uită la soția sa își vede mama, lucru foarte important în opinia sa. Marilena are un rol important în afacerile familiei. Ajutată de cumnații lui Gică, ea conduce hotelul *Yaki*, cea mai cunoscută afacere a familiei. Și, poate cel mai important lucru, a știut să fie o foarte bună mamă, ocupându-se îndeaproape de educația celor doi copii, Ianis și Chira.

Luminița, sora Marilenei, a încălcat tradiția „machidonilor” și s-a măritat cu un român, și nu cu unul oarecare, ci unul celebru, pe nume Gică Popescu. Cei doi s-au cunoscut prin intermediul lui Hagi, s-au plăcut, dar au avut nevoie de trei ani până să-i convingă familia că între ei este dragoste adevărată. Până la urmă, la intervenția fostului căpitan al Naționalei, care a garantat într-un fel pentru fostul său coechipier, au avut acordul tuturor. Gică Popescu i-a cerut mâna în tradiția aromână, iar petrecerea ce a urmat logodnei a avut loc în același stil. Luminița este o persoană mai puțin conservatoare decât sora sa și care a profitat la maximum de ieșirile în lume, dovedindu-se a fi o femeie care a știut să îmbine armonios îndatoririle familiale cu cochetăria. În 2001 au avut primul copil, o fetiță pe nume Maria și la începutul lui 2003 a venit pe lume la Spitalul American din Istanbul și cel de-al doilea, un băiețel al cărui naș este profesorul Nicolae Zamfir, fostul antrenor al tatălui din perioada junioratului. Luminița a fost mereu alături de soțul său, în perioadele când acesta a jucat în Germania și în Turcia și nu a încercat să atragă atenția presei în vreun fel. Nu este implicată în afacerile soțului său, care în prezent este asociat la firma de impresariat a fraților Becali, proprietarul unui hotel din Calafat, al *Vincon S.A.* și al școlii de fotbal din Craiova.

Love story cu diamante și promisiuni certe

Dacă e să ne luăm după ceea ce scriu ziarele, cel mai în vogă cuplu al momentului este cel format din Maria Marinescu și Cristi Chivu. La scurt timp după ce a pus punct unei relații îndelung mediatizate cu Andreea Raicu, Cristi a cunoscut-o pe Maria, care la rândul său încheiasă socotelile cu Tudor Vasile. El spune: „Maria m-a cucerit din prima clipă când l-am

Inelul de logodnă cu diamant stă foarte bine pe degetul Mariei care se simte împlinită și fericită alături de Cristi

remarcat frumusețea, naturalitatea și independența”. În replică, ea declară: „Cristi este un om responsabil, puternic, care mă face să mă simt femeie”, la care adaugă că reușitele lui, de unul singur, au impresionat-o cel mai mult. De zece luni locuiesc împreună la Roma, într-un bloc luxos aflat în zona modernă a Cetății Eterne, și se gândesc serios să își întemeieze o familie. Anul trecut, de Crăciun, au sărbătorit logodna la Paris, prilej cu care Cristi i-a dăruit aleasei inimii lui un inel cu diamant montat în platină valorând 50.000 de euro. Au continuat petrecerea la New York unde au trecut împreună în 2005. Așadar, în acest moment Maria se gândește serios la rochia de mireasă și vrea să respecte întru totul tradiția care spune că mirele nu trebuie să o vadă până în ziua nunții. Cei doi mai au un plan foarte îndrăzneț: să popularizeze moda românească în Italia, un domeniu familiar Mariei care a prezentat deja două colecții la București.

O altă poveste de iubire care a făcut să curgă multă cerneală în ziare este cea dintre Nicolae Mitea și Raluca, una dintre componentele trupei *Bambi*. În câteva apariții tv, el a mărturisit că vrea să albească o prietenă din România, chiar dacă joacă la Ajax și este mult timp plecat din țară. A văzut-o pe Raluca la Teo în emisiune, a plăcut-o, a făcut rost de numărul ei de telefon, după care în același show tv i-a

Cele două Bambi Raluca și Denisa se tot plimbă pe ruta București Amsterdam sprijinite de banii și dragostea lui Mitea

spus clar că îi place de ea și că o invită în Olanda. Raluca a plecat împreună cu sora ei în Țara Lalelelor să îl întâlnească pe fotbalist. Apoi a venit și el acasă, l-a cunoscut părinții, s-a declarat un mare fan al trupei *Bambi*, însă, deocamdată, nu se pune problema unei logodne. Chiar dacă Mitea este eroul care în urmă cu numai câteva săptămâni a învins aproape de unul singur Macedonia, realitatea este că a cam făcut tușa la Ajax. Se pare că antrenorul Ronald Koeman nu este mulțumit de prestațiile sale, motivul fiind chiar dese vizite ale prietenei sale. Totuși, după victoria Naționalei la Skopje, Koeman l-a introdus în echipă și Mitea a marcat un gol!

Walter Zenga și Raluca Rebedea formează de un an și jumătate un cuplu foarte des văzut în lumea mondenă bucureșteană. Fata este studentă la facultatea de Limbi străine și are mari ambiții în ceea ce privește cariera, dorind să devină diplomat. Singura diferență dintre cei doi este faptul că el ține cu Internaționalele Milano, iar ea este un fan înrăit al echipei lui Cristi Chivu, AS Roma. La un moment dat a fost un zvon conform căruia Walter este încă îndrăgostit de fosta sa prietenă, Hoara Borselli, care a declarat pentru revista Italiană *Chi* că actualul antrenor de la Steaua încă o mai caută. Raluca a infirmat: „Eu sunt singura pe care Walter o iubește!” Între timp s-au logodit și au cumpărat recent o casă la Milano, pe care au decorat-o modern, luând în calcul posibilitatea apariției unui copil. Pentru noua locuință am ales împreună mobila, dar am apelat și la un decorator. Dormitorul este simplu, cu tapet pictat, iar un perete este îmbrăcat în piele de șarpe. Noi am pus accentul pe lumină și pe detalii, mai mult decât pe mobilierul în sine. Baia are pereții din sticlă cu stele de mare, pești, corali și scoici încastrate. Arată ca și cum ai fi pe fundul oceanului. Mai există și un al doilea dormitor, care ar putea fi

transformat în camera copilului. În București locuim în Cartierul Francez, dar o dată pe lună mergem la casa din Milano pentru ultimele finisări. Ne-am gândit să cumpărăm o casă și în România și asta se va întâmpla probabil anul acesta”, a povestit Raluca.

La meciul tur din *Cupa UEFA*, *Steaua-Viitorul*, blondina a venit în Ghencea și a avut mari emoții la meciul viitorului său soț. A reușit să atragă privirile tuturor bărbaților. La finalul partidei, fanii prezenți la ieșirea din lojele stadionului au ținut neapărat să o felicite. Speriată de numărul mare al celor care veneau spre ea, domnișoara Rebedea a apelat la bodyguardii lui Gigi Becali, aflați în preajmă. Însoțită de cele trei „gorile”, a ajuns în final nevătămată la jeep-ul său, marca Mercedes.

Tot despre un jucător din ograda Stelei, în speță Andrei Cristea, se zvonește că ar avea o idilă secretă cu cordonatoarea știrilor de la OTV, Elena Trandafir. Originară din Iași, frumoasa moldoveancă l-a prins în mrejele sale pe fotbalist de ceva timp, dar amândoi doresc să păstreze acest secret. Se pare că numai doi colegi de echipă și o persoană importantă din conducerea clubului ar avea habar că atacantul „roș-albaștrilor” este fidel unei singure femei de atâta timp.

Scandal după scandal, dar dragostea triumfă

Bogdan Stelea a fost câțiva ani buni căsătorit cu Dana Badea cu care are un copil, Mihnea, în vârstă de 13 ani. Pe vremea când Bogdan juca în Spania cei doi păreau un cuplu stabil, în ciuda faptului că soția sa era bună prietenă cu Dana Petrescu și amândouă erau binecunoscute pentru escapadele lor prin barurile bucureștene. După divorț, s-au tot certat prin presă, mai ales după ce el a întâlnit-o pe Lili Sandu, cu care trăiește o frumoasă poveste de dragoste de patru ani. Lili a făcut parte din trupa *Trinity*, iar după ce aceasta s-a destrămat, nu a mai avut nici un fel de activitate artistică o bună bucată de timp. În 2004, cei doi s-au logodit și au planificat nunta pentru vara acestui an, fără a preciza o dată anume. El a vrut să se urce pe Arcul de Triumf ca să o ceară de nevastă, dar nu l-au lăsat autoritățile. Viitoarea soție a lui Bogdan are planuri mari pentru 2005. Pe lângă preconizata oficializare a relației, s-a relansat și în cariera muzicală, urmând să scoată un album sub numele de *Lil'Lee*. Bruneta a avut noroc și ca actriță, după ce a luat un casting organizat de Media Pro pentru un rol în telenovela *Nunți iubirea*. Gurile rele au spus că Stelea i-a cumpărat rolul, dar ea a infirmat acest zvon: „Mi se pare de prost gust tot ceea ce se vehiculează. Aceste vorbe mă jignesc foarte tare, pentru că sunt un apropiu obraznic la adresa mea. Nu aș accepta nici în ruptul capului ca Bogdan să dea vreun ban.” Chiar și

Stelea se va căsători vara asta cu Lili Sandu această JLO a României care tocmai și-a relansat cariera în muzică și film

despre ultimul videoclip s-a spus că ar fi fost finanțat de fotbalist, lucru de asemenea negat de cântăreață: „O altă aberație. Clipul s-a realizat pe banii casei de producție Space Music. Cu ei am încheiat un contract. Este adevărat că Bogdan îi cunoaște pe deținătorii firmei, însă lucrul acesta nu îmi aduce avantaje. Poate doar sunt respectată așa cum merit.” Cuplul se gândește și la un copil, dar deocamdată acesta este doar un plan care, probabil, se va materializa abia la anul. Chiar dacă la un moment dat, numele ei a apărut în dosarul *Cocaina pentru VIP-uri* și a fost chemată la Parchet pentru a depune mărturie, Lili încearcă să se impună în fața opiniei publice prin activitatea de actriță și cântăreață. În primul său videoclip semăna foarte mult cu Jennifer Lopez, însă a negat mereu că ar dori să aibă o astfel de imagine. Mai mult decât atât, la un moment dat a declarat că vrea să fie asemeni Victoriei Beckham, adică o femeie puternică, având o carieră și care aduce mulți bani la bugetul familiei.

În ultima vreme, numele lui Mutu a fost rostit destul de puțin, el având de ispășit o suspendare „încasată” în urma consumului de droguri. Dar înainte de acest faimos scandal, s-a vorbit foarte mult de divorțul dintre el și Alexandra Dinu. Cuplul anului 2000 a ajuns pâinea cea de toate zilele a presei de scandal în 2003. Cei doi s-au înțeles asupra casei și custodiei copilului, dar cirul, pigmentat cu presupuse bătăi și alte lucruri de acest gen, s-a iscat la împărțirea BMW-ului X5, a celor două Porsche și a iahtului de 400 de mii de euro. Se pare că după despărțire Adrian și Alexandra s-au tot văzut, mai ales că el era foarte atașat de copil. Chiar dacă presa de scandal a scris despre presupusele sale aven-

turi, în timpul scandalului de dopaj, fosta soție i-a fost mereu alături, Adrian petrecând mult timp alături de ea și de Mario. În această perioadă ei s-au afișat de multe ori împreună, purtând pe degete verighetele. Totul a culminat cu anunțul că s-au decis să-și unească din nou destinele. Adi i-a cerut din nou mâna fostei sale soții, ea a acceptat și se vor cununa civil în secret din nou, însă până acum nu am aflat nimic legat de acest presupus eveniment din viața lor. Amorezii s-au mutat deja împreună într-o casă din Milano și, în plus, se pare

Părinții lui Mario au fost la numai un pas de împăcare: au închiriat o casă la Torino, au stat împreună, dar nu a mers. Mai ales după aventura lui Adrian cu o manechină sud-americană.

că și părinții ei l-au iertat pe Adi. Recent, tot din Italia, a venit vestea că Alexandra își clădește o carieră de actriță și adună roluri noi. Pentru că va încarna unul dintre personajele principale din miniseria polițistă *Montalbano*, ce va fi difuzată din toamnă de Rai Uno, blondina va încasa suma de 90.000 de euro.

Gina Pistol cu Miu?

Ultima bărfă apărută în târg spune că Gina Pistol ar fi avut o scurtă legătură cu Iulian Miu. Se pare că fotbalistul a fost văzut adesea la volanul mașinii sale, plimbându-se prin cartierul Ferentari. Unul dintre vecinii de bloc ai fostei vedete *Playboy* a mărturisit că: „De foarte multe ori l-am văzut pe Miu în fața blocului, iar Gina se urca în mașină. Cred că erau împreună. Păreau apropiați, nicidecum amici.” S-ar putea spune că a fost doar o aventură, pentru că, după o scurtă perioadă, au rupt orice legătură. Contactată telefonic, Gina a negat că ar fi avut o relație amoroasă cu Miu, pe care îl cunoaște de pe vremea când era vânzătoare la o firmă de adidași. Vedeta de la Național TV susține sus și tare că este foarte îndrăgostită de actualul său prieten Codin și că nu l-a înșelat niciodată. Iulian Miu este renumit pentru aventurile sale cu femei destul de cunoscute de la noi, dar în mod cert controversate, ca de exemplu fosta prietenă a Laurei Andreșan, Diana Cordeanu. Nu trebuie uitat că jucătorul de la *Bursaspor* a fost logodit cu fotomodelul Cristina Anescu, pe care nu a mai luat-o de nevastă, deși Iulian cumpărase și verighetele. Motivul a fost apariția nud a Cristinei, pe coperta de la *Playboy*, după care fiecare și-a urmat propriul drum.

O altă legătură cu multe suferințe și coborâșuri este cea dintre Sabin Ilie și Nicoleta. Ea l-a „vânat” mult timp mergând la stadion și urmărind meciurile lui. S-au împrietenit și au stat amândoi în Spania cât timp jucătorul a avut

contract acolo. În vremea cât a jucat la Rapid, antrenorul Răzvan Lucescu l-a retrogradat la echipa a doua, pentru că a lipsit de la un antrenament. Motivul? Cu o seară înainte a fost la spirt și când s-a întors acasă, a găsit copiii singuri. Supărat, a plecat să își caute soția, dar aceasta a fost de negăsit, așa că s-a oprit la un cazino unde a pierdut toți banii pe care îi avea asupra lui, inclusiv mașina. Nicoleta are propria afacere în lumea modei, pomită cu ajutor financiar de la soț. La sfârșitul lunii aprilie Sabin Ilie a anunțat că a decis de comun acord cu Nicoleta să se despartă. Totul urmează să fie definitivat în toamnă când lui Sabin îi expiră contractul cu Changun Yatai.

Rupturi și certuri plimbate pe la tribunal

După ce a avut o relație platonice alături de Alexandra Copos, Bogdan Lobonț a avut norocul de a ajunge la Ajax, însă și nenorocul de a se îndrăgosti de Loredana Constantin, fosta noră a lui Nicolae Văcăroiu, de al cărui fiu a divorțat repede. Ea a intrat în atenția presei după ce a fost văzută la brațul lui Bogdan care a luat-o în Olanda. Însă, curând, au apărut neînțelegerile, probabil din cauza zvonurilor care vorbeau de unele infidelități venite din partea lui. La mijloc a fost copilul lor, Andrei Cristian, de doi ani, pentru custodia căruia cei doi au ajuns în fața instanței.

Așa arătau Lobonț și Loredana înainte de a se certa la tribunal pentru custodia fiului lor Andrei Cristian

Tatăl a vrut să îl crească singur, dar potrivit deciziei Tribunalului Sectorului 1 din București, Loredana Constantin a primit custodia copilului, Lobonț fiind obligat să achite și o pensie alimentară lunară de 5.000 de euro. Înainte de proces, acesta se oferise să îi asigure fiului său o pensie de 800 de euro, să îi permită acestuia să locuiască cu mama în apartamentul pe care îl deține în București și să îi asigure asistență medicală de cea mai bună calitate. Dar fosta sa concubină a considerat că suma oferită este prea mică, mai mult, ea a cerut un sfert din veniturile sale, în condițiile în care portarul câștigă 50.000 de euro pe lună. Practic, potrivit sentinței, Bogdan este la mâna Loredanei, care, la o adică, îl poate împiedica să își mai vadă copilul, așa cum a procedat și pe durata procesului.

Dan Petrescu s-a căsătorit de tânăr cu Dana și au avut împreună două fetițe. În perioada în care el juca în Anglia, ea stătea acolo, dar venea destul de des și prin București unde mai dădea câte o raită prin cluburi. Avea renumele unei devoratoare de bărbați și asta a ajuns la urechile soțului său, care la început a refuzat să creadă că așa ceva poate fi adevărat. Însă, în timp, zvonurile s-au

I-au fotografiat pe fotbaliști pe teren și în viață

Toni Salabașev: „Una dintre fotografiile inedite pe care eu le-am făcut cu fotbaliști este cea de la prima întâlnire dintre Adrian Mutu și Alexandra Dinu. Eram la prezentarea echipajului lui Mihai Leu care urma să se înscrie în Raliul României și la acel eveniment a venit și ea cu o echipă de la Pro Motor. Ei au filmat, eu am făcut poze și, la sfârșit, a apărut el, foarte elegant îmbrăcat, pus la punct. A stat de vorbă cu Mihai Leu și cu alți membri ai echipei acestuia și la un moment dat am văzut că se îndreaptă spre Alexandra. După ce au vorbit puțin, el a condus-o spre ieșire și au plecat amândoi. Au fost primele imagini cu cei doi împreună, fiindcă până atunci se tot ascuseseră.”

Gică Flușter: „Am făcut multe fotografii cu fotbaliști în viața mea. Mulți mi-au devenit prieteni, pentru că le-au plăcut pozele mele, dar și pentru că am știut să le respect intimitatea. Dacă m-au chemat la o petrecere privată a lor la un restaurant, m-am dus, am fotografiat, însă la ieșire am uitat totul. Unul dintre jucătorii de care mă leagă o strânsă amicizie este Marius Lăcătuș. În teren, Marius este o fiară, de fapt asta este și porecla lui, cu greu te înțelegi cu el, dar, în rest, este un om calm, plăcut, ordonat în idei, foarte sigur pe principiile sale născute de uriașă sa experiență dobândită în 24 de ani de fotbal, cu care poți să stai de vorbă mult și bine. La el acasă este o atmosferă caldă, și soția lui este prietenoasă și primitoare. Am fost și fotograf al nunții lui Daniel Ogăraru unde nași au fost soții Lăcătuș. Mă înțeleg foarte bine și cu Eugen Trică. La un moment dat am avut o mică neînțelegere legată de apariția într-o revistă a unor poze de la o petrecere unde fusese soția lui, Lorena. Dar le-am explicat că nu am fost eu autorul acelor imagini și ne-am împăcat repede.”

înmulțit și fotbalistul a înaintat divorț. Dana s-a consolat în brațele unui alt jucător de fotbal, Radu Niculescu, alături de care formează un cuplu de câțiva ani, însă din când în când se mai ceartă și dau apă la moară presei de scandal. Cele două fetițe au rămas la ea și sunt vizitate destul de des de tatăl lor, care uneori mai poate fi văzut luând masa cu fosta soție în vreun restaurant luxos din Capitală. În prezent, Dan Petrescu trăiește o poveste de iubire cu

fotomodelul Adriana Stan.

A făcut multă vâlvă scandalul ce a urmat vizitei făcută de Mutu, Contra, Aliuță și Alexandru Pițurcă acasă la Laura Andreșan. Cei patru au fost urmărit de paparazzi și pozele din timpul orgiei sexuale au apărut în ziarul *Atac*. Despre ce a însemnat acest episod în viața lui Mutu nu mai e cazul să comentăm, deoarece pentru el asemenea aventuri erau ceva obișnuit. Soția lui Contra, în schimă, a fost decisă să dea divorț, însă soțul a înduplecat-o să renunțe. Cea a lui Aliuță nu l-a mai primit acasă și acesta a dormit vreo două săptămâni la hotelul *Haiducul*. Până la urmă, fostul mijlocas al *Stelei* și *Rapidului* a vrut să o dea în judecată pe starleta porno. Aceasta a apelat tot la justiție, dar, în final, ei și-a retras plângerea, deoarece a fost amenințat că fosta sa parteneră de „joacă” va face publică o casetă în care el vorbește despre droguri. Singurul care n-a pățit nimic a fost Alexandru Pițurcă, despre care tatăl a spus că este băiat tânăr, fără obligații și în consecință poate să facă orice.

Un mare crai la ora actuală este Claudiu Niculescu, a cărui consoartă, Lidia, a plecat la Craiova cu copiii și nu (prea) vrea să audă de el. Săptămânal, însă, uneori fără acordul antrenorului de la club, Ioan Andone, Claudiu fugă până în Cetatea Băniei la copii. Fotuși, vizitele sale nu sunt văzute cu ochi buni de soție care, conform zvonurilor, a tras sforile pentru a fi „aranjată” mașina fotbalistului. Până la urmă, vina a fost aruncată pe suporteri oțeni, dar ancheta Poliției nu a dovedit acest lucru. De notorietate a rămas însă aventura lui „Clau-Gol” cu Mădălina Manole, aceasta dedicându-i o piesă de pe un album.

Text: **Raluca Șeinoiu**

Foto: **Mediafax**, **Gică Flușter**

„Am vrut să fac și eu ceva: am adus bani familiei”

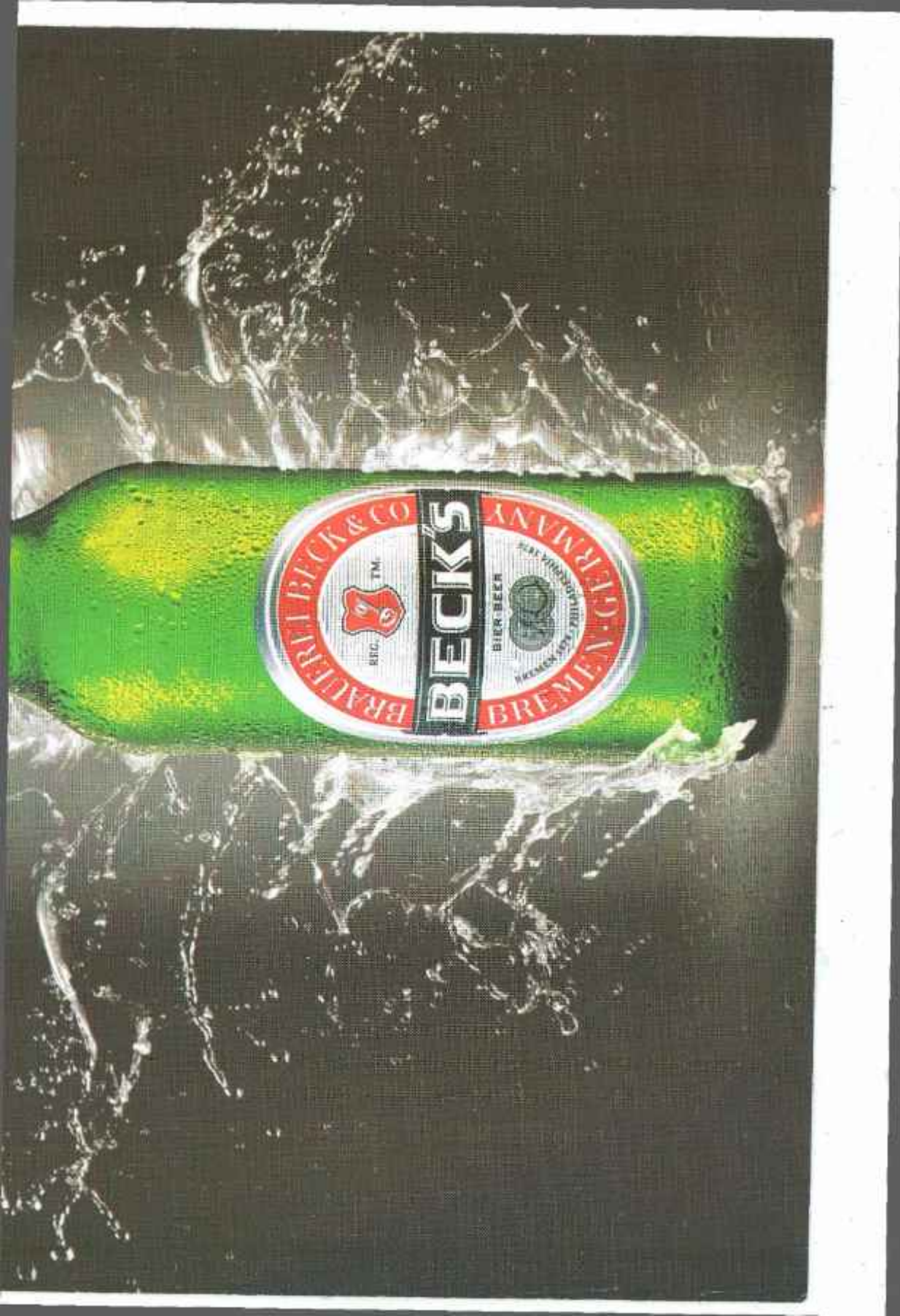
Cel mai cunoscut cuplu al momentului este format din David și Victoria Beckham. Sunt de ani buni împreună și au trei copii, ultimul născut anul trecut. Fosta membră a grupului *Spice Girls* a contribuit mult la ascensiunea soțului, chiar dacă de multe ori au apărut zvonuri care vorbeau de aventuri extraconjugale ale mijlocasului de la *Real Madrid*. Pe lângă salariul lui de fotbalist, în conturile familiei intră mulți bani din campaniile publicitare a căror imagine este David, totul fiind atent supervizat de Victoria, un abil manager.

Cochipierul lui David, Luis Figo, s-a căsătorit cu un fotomodel suedez, Helen Svedin. Mariajul lor a făcut deliciul presei, întrucât Helen avusese până atunci numeroase aventuri cu fotbaliști renumiți. Totuși, Figo nu a plecat urechea la unele remarci răutăcioase și și-a întemeiat o familie care numără acum patru membri. După câteva luni de la nașterea celui de-al doilea copil, suedeza a acceptat o propunere din partea unei reviste pentru adulți, realizând un pictorial mai mult decât incitant. Se pare că soțul n-a știut nimic și, când a aflat, au fost certuri mari, încheiate cu o replică a ei destul de fermă: „Am vrut să fac și eu ceva, în afara faptului de a te admira pe tine pe terenul de fotbal. În plus, am adus bani familiei.” Ronaldo a ajuns la începutul acestui an pentru a doua oară în fața ofiterului stării civile ținând-o de mână pe Daniella Ciccarelli chiar în ziua pronunțării divorțului de prima soție, Milene Domingues. La mijlocul lunii mai cei doi au anunțat că se vor despărți pas care pe brazilian îl va costa 4,5 milioane de dolari.

TU ALEGI.
CHEIA E LA TINE.

O blondă sau o brună?

În urmă cu 5.000 de ani chinezii fabricau o bere numită *Kul*, o inscripție din Mesopotamia arată că meseria de berar, practică exclusiv de femei, era foarte respectată, iar în Babilon existau chiar două zeițe ale berii. Germanilor le-a plăcut gustul și au perfecționat meșteșugul fabricării acestei licori care în perioada medievală se exporta prin intermediul Ligii hanseatice. Pentru ea s-a dat și o lege, Legea purității berii, cea mai veche din domeniul alimentar. Cât despre contemporani, ce să mai spunem? Pentru ei, berea nu este doar o băutură, ci un motiv în plus pentru o ieșire în oraș cu prietenii.

Sumerienii au descoperit procesul fermentației din întâmplare. Se pare că o bucată de pâine umedă a fost uitată (sau, cine știe, pusă la păstrare) și, la scurt timp, a rezultat un terci cu proprietăți alcoolice. Locuitorii din sudul Mesopotamiei au repetat acest proces, câștigându-și astfel titlul de inventatori ai berii, o „băutură divină” pe care o ofereau zeilor. Pe

atunci băutura avea o culoare închisă și nu era filtrată, dar chiar și în aceste condiții, se exporta în Egipt, la 1.000 de km distanță. Una dintre legile incluse în *Codul lui Hamurabi* instituia chiar o rație zilnică de bere pentru fiecare persoană în funcție de statutul său social.

Egipțenii au dus mai departe tradiția producerii berii din drojdie și au adăugat un ingredient pentru a îmbunătăți gustul. Ne putem da seama cât de importantă a fost această îndeletnicire dacă ne gândim că scribii au creat o hieroglifă specială care să desemneze termenul „producător de bere”. Și în Grecia antică berea s-a bucurat de un mare succes, și la fel s-a întâmplat și la Roma. Plinius a vorbit despre popularitatea sa în zona bazinului Mediteranei până la dezvoltarea culturii de viță de vie. Ulterior, la Roma, vinul a devenit preferatul lui Bacchus, zeul vinului. Însă teutonii preferau berea, iar cea mai veche dovadă datează din anul 800 î. Hr.

Călugării medievali, măștri ai berii

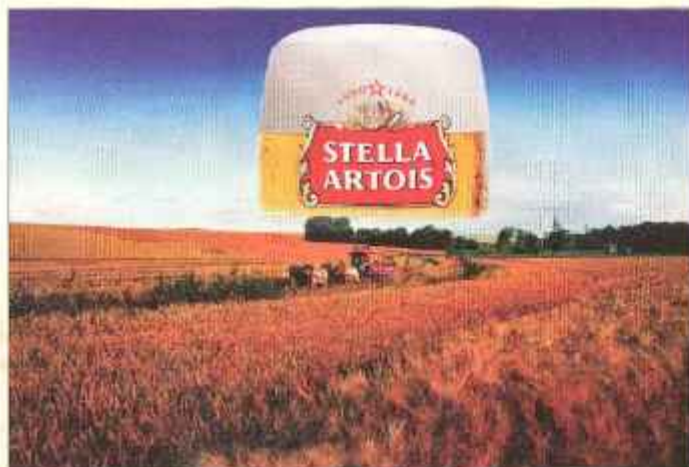
În Evul Mediu, călugării au devenit mari meșteri, deoarece le plăcea gustul și, în plus, aceasta se „asorta” foarte bine cu mesele lor frugale, mai ales cu cele din timpul posturilor. Curând, comerțul cu bere a devenit înfloritor, iar nobilii locali au impus taxe pentru aceste schimburi. Dar, cum cărciumile de pe lângă mănăstiri erau scutite de la plata acestora, invocându-se statutul privilegiat de producător al lăcașelor de cult, duicii și prinții din acele landuri le-au închis. Chiar dacă multe fabrici de bere au fost închise, călugărilor le revine meritul de a fi ridicat la rang de știință arta producerii berii. De exemplu, se spune că hameiul a fost folosit spre a da aromă pentru prima dată în mănăstirile din Brabant. Utilizarea hameiului în procesul de fabricație a dat naștere unei dispute legată de licența de aromă, așa numita *Grutrecht*. Aceasta era similară unui patent ce permitea fiecărui fabricant să aibă mix-ul său de aromă conferindu-i acestuia monopol asupra rețetei respective. Odată cu folosirea hameiului pentru a da aromă, *Grutrecht*-ul nu mai avea suport legal și astfel poziția de monopol a fabricilor era pusă în pericol. În baza respectivei motivații, acest ingredient a fost interzis, dar astfel s-a dat frâu liber utilizării altora care nu aveau întotdeauna un efect tocmai bun asupra sănătății consumato-

rilor. Orice eșec în domeniu a fost considerat o vrăjitorie și cine s-a făcut vinovat de așa ceva a fost pedepsit chiar cu arderea pe rug. Sfârșitul acestei perioade în care superstițiile au fost un suport pentru modul de gândire al oamenilor s-a produs odată cu reutilizarea hameiului. Pentru a garanta un nivel înalt de calitate și consistență, Wilhem IV, ducele Bavariei, a dat *Legea purității berii*, în 1516. Acest decret stabilea pentru prima dată că la fabricarea berii se puteau folosi numai hamei, orz, malt și apă pură. Legea este încă validă și poate fi considerată cea mai veche din domeniul alimentar. Pe măsură ce s-a îmbunătățit calitatea, a crescut și exportul și numărul fabricilor. Astfel, în secolul al XIV-lea, orașul Bremen era principalul furnizor pentru Olanda, Anglia și țările nordice. În comunitățile mici din Brandenburg, Brunswick și Einbeck, comerțul cu bere era principala sursă de venit. Un alt centru important de producție era Berlinul. Aici, la curtea regelui Friedrich Wilhelm I, berea a devenit o băutură respectată în cercurile înalte ale aristocrației.

Ce fel de bere doriți?

Carlsberg. A fost fondată în 1847 la Copenhaga de J.C. Jacobsen care și-a început cariera în domeniu în mica fabrică a tatălui său, aflată în centrul Capitalei daneze. A găsit un loc potrivit, lângă oraș, pe un deal din satul Valby. Noul amplasament era un spațiu larg, luminos, cu aer proaspăt și apă curată. Aici a fondat fabrica, pe care a numit-o *Carlsberg*, denumire ce vine de la numele fiului său Carl și de la traducerea daneză a cuvântului „deal” (berg). A gustat bere bavareză produsă cu drojdie de fermentație joasă, i-a plăcut și a decis să adopte această rețetă. La 10 noiembrie 1847, Jacobsen era pregătit să înceapă producția. Noul produs s-a bucurat de un mare succes de la bun început. În 1866 a dotat unitatea cu un echipament revoluționar pentru acel timp: un dispozitiv de fierbere acționat de aburi. Jacobsen a avut grijă ca fiul său să primească educația necesară pentru a fi duce mai departe munca. În 1870 Jacobsen a înființat o anexă la fabrica de bere, care a fost concesionată prin leasing lui Carl. Zece ani mai târziu, acesta a înființat o altă unitate de producție care a devenit cunoscută sub numele de *Noul Carlsberg*, în timp ce tatăl său a înglobat

anexa în fabrica sa, numită acum Vechiul Carlsberg. În 1906 cele două unități au fuzionat, dând naștere la Carlsberg Breweries. Primul export a fost făcut în 1868 în Scoția, iar la scurt timp au urmat țările scandinave. După cel de-al doilea Război Mondial, Carlsberg a devenit o marcă internațională de top, consumată în peste 150 de țări din întreaga lume, din Statele Unite în Japonia și din Danemarca în Australia. *New face in town* este sloganul de promovare a noului design care transmite un atribut specific mărcii, acela de a crea interacțiune între oameni aparținând unor culturi și mentalități diferite, dar care au un limbaj comun.

Tuborg. Povestea mărcii începe în 1873 când un mic grup de întreprinzători a ridicat în portul Copenhaga prima fabrică de bere Tuborg. Alegerea locației nu a fost întâmplătoare, ci a vizat facilitarea transportului către diferitele colțuri ale lumii, o deschidere către exporturi, neobișnuită pe atunci. Numele este o derivare lingvistică a lui Thuesborg, primul proprietar al fabricii din Danemarca. În 1970, a fuzionat cu marea companie Carlsberg, brand-ul Tuborg fiind acum parte integrantă a Carlsberg Breweries. Berea Tuborg este una dintre cele mai bine vândute băuturi în peste 70 de țări din întreaga lume, România ocupând locul trei în topul vânzărilor, după Danemarca și Turcia. În 1988, prima sticlă de bere Tuborg Made in Romania a ieșit pe poarta fabricii din București și, în mai puțin de șase ani, aceasta a atins o capacitate de producție de un milion de hectolitri anual. Apărută pe piață în luna martie, marca internațională de tip premium Tuborg Royal Export este o bere blondă de tip lager, cu un conținut de alcool de 7,2%. Noul produs este fabricat după o rețetă specială ce reunește cele mai bune ingrediente, iar aroma sa unică este rezultatul îmbinării acestora, dar și al unei tehnici originale de preparare. Numele exprimă puterea vikingilor, entuziasmul învingătorilor și spiritul zeilor nemuritori, fiind o bere cu o personalitate deosebită, izvorâtă din legende nordice. Valorile Tuborg Royal Export sunt: autenticitate, spirit puternic, rațiune și entuziasm.

Stella Artois. Povestea sa începe cu o fabrică numită Den Doren sau Cornul prin 1366 în orașul Leuven, din partea flamandă a Belgiei. În 1708, titlul de Meșter berar a fost oferit lui Sebastian Artois care după nouă ani a achiziționat fabrica numită de atunci Berăria Artois. Cu toate că aceasta și-a făcut un nume servind deopotrivă gentilomi și pungași începând cu 1366, de abia în 1926 putem spune că a luat cu adevărat ființă ceea ce în prezent este numită Mândria Belgiei. Era decembrie și spiritul Crăciunului pusese stăpânire pe târgul Leuven. Așa că, în timp ce aerul se umplea de colinde, meștrii berari și-au propus să creeze o bere specială pentru sărbătoare. Noua băutură, „limpede ca o stea”, după cum au spus creatorii săi, a fost numită Stella, după latinescul ce semnifică „stea”. Oamenii au apreciat enorm acest nou sortiment și, de atunci încolo, Stella Artois stă pe mesele lor întregul an. Berăria a cunoscut și ea o renaștere. 1993 a fost anul automatizării complete a unității de producție de la Leuven. Astăzi, berea limpede ca o stea este o băutură consumată în special pentru gustul și calitatea sa incontestabilă. Ingredientele naturale ce îi alcătuiesc conținutul sunt: apă, malt, hamei și elementul magic, o drojdie specială. O sărbătoare a ingredientelor, tradiției și meștrilor berari, Stella Artois este astăzi apreciată și consumată în peste 80 de țări din lume.

Beck's. În 1866, Luder Rutenberg, antreprenor de construcții din Bremen, împreună cu maestrul berar Heinrich Beck au pus bazele companiei Kaiserbrauerei Beck & Co. În scurt timp au reușit

producerea unei beri care avea o trăsătură unică la acea dată: se putea transporta și păstra timp îndelungat fără probleme de calitate. Beck's a primit în 1874 o medalie de aur din partea viitorului Kaiser Friedrich III, iar în 1876 medalia pentru cea mai bună bere continentală acordată de juriul expoziției mondiale de la Philadelphia, SUA. Odată cu dezvoltarea afacerii Rutenberg și Beck au trebuit să ia o decizie între a lupta pentru a-și face loc pe aglomerata piață germană (numai în Bremen erau alte șapte fabrici de bere) sau, folosind caracteristica deosebită a berii lor, de a trimite Beck's în toate colțurile lumii.

Acordul cu compania maritimă Steaua Nordului a fost rampa de lansare a mărcii pe numeroase piețe: Indiile Olandeze, Asia, Africa, Australia și coasta estică a Statelor Unite. Sticla verde, eticheta ovală alb-roșie și simbolul cheii au devenit în scurt timp caracteristici inconfundabile ale brandului, recunoscute oriunde în lume. Emblema Bremenului, cheia, a fost atât de strâns asociată cu licoarea încât în perioada interbelică Beck's era supranumită și Berea cheie. Ulterior, Beck's s-a dezvoltat în permanență, atât în Germania, cât și pe principalele piețe externe din Europa Occidentală și SUA. În 2004, după numai un an de la lansare, România a intrat în selectul club al celor zece țări cu cele mai mari vânzări, iar în luna august a aceluiași an, echipa română a câștigat Trofeul de cristal la secțiunea Cel mai bun lichid produs în afara granițelor Germaniei.

Noutate absolută pe piață

Holsten. A fost lansată în 1879 la Hamburg cu mare fast în Piața centrală. A fost un moment important în istoria burgului care făcea parte din Liga hanseatică și prin al cărui port ieșea orice export. Această marcă înglobează experiența de peste 125 de ani a berarilor din Hamburg și respectă întru totul principiile de fabricație statuate prin Legea purității berii. Simbolul acestei mărci este un cavaler teuton care întrușchipează valorile principale ale mărcii: prietenie, franchețe, autenticitate și originalitate. Aceste calități se regăsesc și în designul unic al etichetei și al sticlei. Holsten se adresează persoanelor cu o atitudine deschisă, fără constrângeri, care preferă să își petreacă timpul liber în mod plăcut alături de prieteni. Calitatea sa superioară menținută de-a lungul anilor a fost și este apreciată de consumatori din peste 80 de țări din întreaga lume.

TEXT: Raluca Șeinoiu

DIKA

Top crem cu flori
Preț 590.000 lei/ 59 lei noi

Top roșu
Preț 490.000 lei/
49 lei noi

Fustă roșie
Preț 1.490.000 lei/
149 lei noi

Sacou
Preț 2.190.000
lei/ 219 lei noi

Rochie orange
Preț 1.690.000
lei/ 169 lei noi

Bluză
turcoaz/orange
Preț 590.000 lei/
59 lei noi
Fustă turcoaz cu
maro/orange cu
maro
Preț 1.390.000
lei/ 139 lei
noi

Sandale roșii și crem
Preț 2.590.000 lei/
259 lei noi

Little Big

Tricou cu Trademark
Preț 490.000 lei/ 49 lei noi

Blues Jeans
Preț 1.800.000-2.190.000 lei/
180-219 lei noi

Tricouri de
seară (vernii)
Preț 890.000
lei/ 89 lei noi

Jachetă
galbenă
Preț 690.000
lei/ 69 lei
noi

Fustă
galbenă
Preț 390.000
lei/39 lei noi

Bluză albă
din dantelă
Preț 1.090.000 lei/
109 lei noi

Tricou negru
Preț 1.590.000
lei/159 lei noi

KAROTTE

Casa de modă Karotte, al cărei magazin de prezentare se află în Unirea Shopping Center, corp Splai, etaj 1, a lansat noua colecție de vară sub sloganul: Simți florul!

Concurs
KAROTTE

Întrebare concurs: Care este sloganul Casei de modă Karotte pentru colecția vestimentară de vară?

Premii oferite: trei luate, 40-46 mărime disponibile

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.06.2005

Best Computers

Best Avenger model PX436

Intel Pentium 4640 (3.2 Ghz, 2MB L2); Platformă Intel 925XE Express Abit AA8XE 3RD EYE; Memorie 1 GB Dual DDR2 PC5400 4-4-12 Corsair; Stocare 600 Gb; Floppz 1.44 MB
Preț 82.640.500 lei/ 8.264,05 lei noi

Monitor 15" LCD Iiyama model E385-W

Diagonala 15"; Tehnologie TN Wide Angle; Mărime pixel 0.297x0.297 mm; Contrast 400:1; Strălucire 250 cd/ mp; Latență 35 ms; Frecvență (H/ V) 60 Hz/ 75 Hz; Rezoluție maximă 1024x768
Preț 8.079.600 lei/ 807,96 lei noi

Camăra foto digitală Canon model Digital IXUS 40

Procesor DIGIC II/w iSPAS technology, 9 point A/Af, macro 3 cm, captură video 640x480 nelimitată, conectare USB, greutate 165 g (fără baterii și card de memorie); Senzor de memorie 4 Megapixeli, memorie 6 MB Secure Digital
Preț 18.881.700 lei/ 1.888,17 lei noi

Camăra foto digitală Olympus model C-370 Zoom

Super macro 2 cm, greutate 140 g (fără baterii și card de memorie), captură video nelimitată (320x240), conectare USB, video out; Senzor CCD 3.2 Megapixeli; format JPEG/MJPEG, memorie 12 MB (intern); xD Picture Card
Preț 8.420.000 lei/ 842 lei noi

Monitor 15" LCD Benq model FP567s

Diagonala 15"; Tehnologie TFT; Mărime pixel 0.297x0.297 mm; Contrast 400:1; Strălucire 250 cd/ mp; Latență 16 ms; Frecvență (H/ V) 60 Hz/ 76 Hz; Rezoluție maximă 1024x768
Preț 7.317.300 lei/ 731,73 lei noi

Modul Design-Family

Canapea Silvia din piele ecologică, extensibilă, trei locuri

Preț 31.987.000 lei/ 3.198,7 lei noi

Colțar Family de import, din piele ecologică, extensibilă, are ladă

Preț 19.420.080 lei/ 1.942 lei noi

Dormitor Tarra din MDF cu somieră, masuță de toaletă, două lădițe la pat

Preț 60.000.000 lei/ 6.000 lei noi

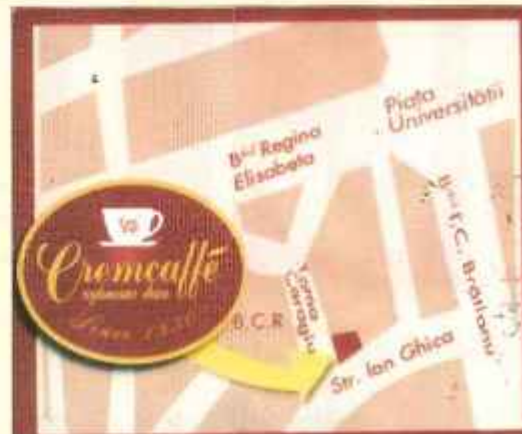

Bibliotecă DECO din MDF
Preț 28.084.000 lei/ 2.808,4 lei noi

Cremcaffé

Pentru cei care sunt în căutarea unui refugiu cu o ambianță romantică, unde să se relaxeze în acordurile unei muzici speciale, Cremcaffé este locul ideal! Atmosfera specific italiană este creată atât prin design-ul mobilierului cât și prin tablourile expuse care evocă deopotrivă istoria cafenelei și istoria orașului Trieste. Trebuie doar să urmați aroma cafelei tradiționale italienești și aparatul de espresso extrem de performant (espresso clasic – între 7 și 7,5 g cafea în 22 de secunde pentru 30 ml de lichid) își va face datoria oferindu-vă licoarea cu gustul original al Cremcaffé.

Întrebare concurs: **Care este performanța aparatului espresso pentru un espresso clasic?**

Premiile constau în două consumații de 500.000 lei fiecare, pentru o seară în doi la **Cremcaffé Espresso Bar**. Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 20.06.2005

Concurs Cremcaffé

Concurs
FLACĂRA

Flacăra vă invită la un vin bun!

VINCON VRANCEA, amplasată în inima vestitelor podgorii Cotești, Odobești și Pancu, deține peste 1.000 ha de vie, putând stoca în cramele proprii peste 80.000.000 l de vin. Crama *Beclul Domnesc*, fondată în timpul lui Ștefan cel Mare și renovată sub domnia lui Mihail Sturdza, este cea mai mare vinotecă profesională din țară. Cele mai cunoscute brand-uri VINCON sunt: *Comoara Pivniței* (vinuri de colecție), *Beclul Domnesc* (segmentul Premium, sloganul: *Un caracter aparte*) și *Vița Românească* (segmentul Mainstream/Mediu).

Întrebare concurs: **Care este sloganul brandului Beclul Domnesc?**

Sponsorul concursului organizat de către Flacăra este VINCON VRANCEA, care oferă un box de șase sticle de vin *Beclul Domnesc*.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 20.06.2005

Garanta Imobiliare

Pentru afaceri de succes!

Bd. Dimitrie Cantemir, nr. 2 A, bl. P 3, sc. 2, et. 5, ap. 38, sector 4, București

Vilă situată în zona Băneasa, construcție 2004, suprafața construită – 225 mp, suprafață teren liber – 170 mp. Finisaje moderne, bune calitativ, finisajele pentru plăci ceramice și pardoseli sunt la alegerea clientului. **Preț 185.000 euro**

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 5/2005:

Karotte:

Rita Iolanda Meliș,
jud. Hunedoara
Mariana Ona, jud. Maramureș
Otilia Lechințan, jud. Sibiu

Cremcaffé:

Lucian Părcălabu, București
Ioana Popovici, București

Vincon:

Năstase Turturel, București

orașul ascultă
CITY FM
106.2
www.cityfm.ro

hitul muzicii pop-rock

Plajă pe Coasta de Azur

Vacanta pe Coasta de Azur 370 euro

Circuit + Sejur avion 9 zile
Pretul include: ● Transport
cu autocar modern
minim 2*

- Cazare 8 nopti hoteluri 2*
- 8 mic dejunuri
- Ghid atestat

Date de plecare:
Iulie 7, 21; august 4, 18;
septembrie 01

Fascinatia Italiei si rafinamentul Coastei de Azur 490 euro

Circuit autocar 12 zile
Pretul include:

- Transport cu autocar
minimum 2*
- Cazare 11 nopti
la hoteluri 2-3*, loc in camera
dubla, cu grup sanitar, TV
- 11 mic-dejunuri ● Ghid atestat;

Date de plecare:
Iulie: 11, 27; August: 11, 26;
Septembrie: 15

Coasta de Azur si Paris 350 euro

Circuit autocar 11 zile
Pretul include: ● Transport
cu autocar modern
minim 2* ● Cazare 10 nopti
in camera tripla: hoteluri
echivalent 2* Romania
● Ghid atestat

Romantic Travel Studio
Calea Mosilor 145 /2 /Bucuresti
Tel: 210 15 16, 211 32 18;
Fax: 211 07 03

Romantic Travel Sediul Central
Str. Mihail Georgescu nr. 24/ 2/
Bucuresti
Tel: 326 04 35/ 36/ 37/38/ 39/ 40;
Fax: 326 30 36

office@romantic.ro
rezervari on-line: www.romantic.ro

Cu Romantic Travel

Stimate domnule redactor-șef,

Solicít respectuos să-mi trimiteți sub formă de scrisoare de răspuns – deci gratis – articolul *Muică, venită masonii!* de Liliana Petruș, apărut într-un număr al revistei dumneavoastră pe care eu nu-l știu pentru că nu-l am. Aflu că acest reportaj despre masonii din Hobița, județul Gorj, este „ilustrat magistral cu fotografii color”.

Mi-a trezit interesul pentru articolul solicitat ceea ce am citit întâmplător în *Flacăra* nr.4/aprilie 2005, pagina 92, sub titlul *Gâlceava masoneriei cu lumea*, ca reacție trimisă pe adresa dumneavoastră și semnată de către creștinul Costache Anton. Spre ilustrare, am reprodus xerox, după cum am putut, respectivele rânduri pe verso-ul prezentei scrisori.

Vreau să cred că cererea mea se încadrează în dorința dv. de a comunica interactiv cu cititorii, de a le răspunde „cu un sprijin real”, așa după cum precizați în caseta de la baza paginii 92, amintite. Vă mulțumesc foarte mult, îmi cer scuze pentru deranj.

Cu gânduri de bine,
Virgil Vug, Deva

Stimată redacție,

Din când în când citesc revista *Flacăra* și apreciez ținuta grafică și conținutul multor articole. Ca istoric, am intenționat chiar să vă trimit spre publicare unele articole cu informații inedite, ca de exemplu despre primul rege al Albaniei – Wilhelm De Wired, Maica Tereza sau drama prizonierilor români (cei proveniți din armata austro-ungară), deportați în Siberia în primul război mondial și în parte salvați de către diplomatul Victor Cădere în 1921.

Deci, **îmi place revista** – surprinzător însă, în numărul 5/mai 2005, sub semnătura Victor M. Ionescu (dacă este istoric, cu atât mai regretabil) dați ca inedite, în articolul *Adevărul despre execuția lui Antonescu* informații ce sunt de mult cunoscute chiar și de marele public. Încep să mă îndoiesc de existența presupusului martor ocular care ar fi scris de la fața locului cele publicate.

Anunțați că mai urmează două episoade. Dacă vor fi la fel de „inedite” este păcat pentru prestigiul publicației.

Cu aleasă prețuire,
Prof. dr. Gelcu Maksutovici, București

Stimată redacție,

Răsfoind presa mai veche, am dat de câteva articole în *Flacăra* referitoare la cazurile lui Nicolae Panait privind tratamentul unor boli de natură dermatologică. Mai exact, tratamentul unei afecțiuni numite *psoriazis*, afecțiune de care a suferit și domnul respectiv, dar care s-a vindecat. Cazurile mai multor pacienți vindecați de această boală dermatologică au fost prezentate în *Flacăra* nr. 10/decembrie 1982 și *Flacăra* nr.13/februarie 1983.

Vă rog să îmi dați adresa acestui domn Panait, care cunoaște rețeta unui regim pe care să-l urmez și să mă vindec de această boală întinsă la nivelul feței. Solicit adresa pentru a co-respunda cu acest domn. Am fost la toți medicii din județ, dermatologi sau interniști, dar toate medicamentele pe care mi le-au prescris nu au avut nici un efect, doar crema cu *Aloe vera* mai reduce din extinderea *psoriazisului* la nivel facial, cremă pe care am descoperit-o la frizerie.

Sunt pensionar și cred că m-aș vindeca, având în vedere cazurile relatate în revista *Flacăra*.

Cu mult respect,
Samoilă Ioan, județul Bacău

Ne face o deosebită plăcere să vă punem la dispoziție articolul solicitat de către dumneavoastră în scrisoare. Drept urmare, v-am trimis prin poștă *Flacăra* nr. 12 din decembrie 2004, unde veți găsi articolul *Muică, venită masonii!* Sperăm să ajungă la dumneavoastră cât mai curând posibil. Nu este lipsit de importanță, credem, să adăugăm că ne gândim la mai multe articole despre masonerie, unul dintre editorii colaboratori ai revistei noastre, Laurențiu Valentin Gheorghiu, fiind autorul unei cărți pe această temă.

Condamnarea la moarte a lui Ion Antonescu nu poate reprezenta o noutate, însă, în articolul menționat de dumneavoastră, noutățile provin din amănunte – atitudinea lui Mihai Antonescu în fața Sfintei Împărășanii, de pildă, precum și alte detalii care ținneau de ultimele ore din viața condamnatilor la moarte. Martorul ocular este Gheorghe Petrescu, șeful batalionului care a asigurat paza marilor criminali de război, în 1946. Următoarele două episoade care vor fi publicate se referă la detalii din anticamera morții și la procesul lui Iuliu Maniu.

Ne interesează și ambele teme propuse de dumneavoastră, cea referitoare la românii deportați în Siberia constituind o prioritate, motiv pentru care așteptăm propunerea dumneavoastră.

Întrucât articolele pe care ni le-ați menționat în scrisoare datează din 1982 respectiv 1983, iar de atunci s-au scurs mulți ani, și nu mai știm nimic despre Nicolae Panait (se pare că la data respectivă Nicolae Panait avea peste 60 de ani), nu vă putem oferi detaliile cerute. În schimb, vă promitem să dezbatem subiectul *psoriazis* într-un număr viitor al publicației noastre.

(Redacția)

Câștigătorii Concursului Flacăra sunt:

● Marian Viorel Zoța, Fălțiceni ● Claudia Dana Petre, Constanța ● Octavian F. Negruți, Tg. Mureș ● Ștefan Iordache, București ● Ioan Chelaru, Popeni, Vaslui ● Cristian Prună, Crevedia ● Florian Stan, București ● Radu Ioan Boroș, Satu Mare ● Gheorghe Constantinescu, Moreni ● Ioan Bărbos, Lovrin

CONCURS FLACĂRA

În vederea îmbunătățirii revistei, vă rugăm să răspundeți întrebărilor de mai jos. Dintre cei care vor completa acest chestionar, prin tragere la sorți se vor alege lunar 10 câștigători ai unor PREMII constând în: CALENDARE; ALMANAHURI; COLECȚII INTEGRALE PE UN AN (12 NUMERE); ALMANAHURI REBUS.

1) Credeți că textele din *Flacăra* trebuie să fie mai:

- ☐ lungi
☐ scurte

2) Nr. de pagini alocate în general unui subiect ar trebui să fie:

- ☐ mai mare
☐ mai mic
☐ e bine cum e

3) Ar trebui să predomine:

- ☐ vedetele
☐ reportajul

4) Ați dori pe copertă:

- ☐ o personalitate
☐ un politician
☐ un actor
☐ un cântăreț
☐ un reportaj
☐ o vedetă sexy

5) Ați dori articole politice în revistă?

- ☐ da
☐ nu
☐ mai multe

6) Și care să fie tratate prin intermediul:

- ☐ scandalurilor
☐ legislație
☐ interviurilor
☐ comentariilor
☐ culiselor
☐ declarațiilor
☐ sintezelor

7) Ați dori mai multe articole despre sănătate și vindecători?

- ☐ da
☐ nu

8) Prețul e prea mare?

- ☐ da
☐ nu

9) Frecvența apariției. Revista ar fi ideal să fie:

- ☐ lunar, e bine așa
☐ săptămânal
☐ bilunar

10) Cășiți ușor revista?

- ☐ da
☐ nu

11) La ce chioscuri?

- ☐ RODIPET
☐ la alte chioscuri

12) Ați dori să vă abonați?

- ☐ da
☐ nu

13) Ați dori mai mult:

- ☐ sport
☐ eveniment
☐ social
☐ sănătate
☐ reportaj
☐ VIP
☐ auto
☐ film

- ☐ arte
☐ cultură
☐ business
☐ turism
☐ stil de viață
☐ media
☐ internet
☐ monden
☐ scrisori
☐ curier
☐ nouă
☐ IT
☐ articole despre serviciile secrete
☐ cronici
☐ istorie
☐ externe
☐ scandal
☐ comentarii
☐ sex
☐ actualitate, sub toate formele
☐ dezvăluiri
☐ anchete; investigații
☐ fotografii inedite
☐ consilier economic
☐ consilier sexual
☐ consilier sentimental
☐ horoscop
☐ umor
☐ cuvinte încrucișate
☐ integrale
☐ paranormal
☐ pictoriale
☐ erotic
☐ satiră politică
☐ știință
☐ anchete
☐ documentare (sinteze, dosare)

14) Ați dori mai puțin:

- ☐ sport
☐ eveniment
☐ social
☐ sănătate
☐ reportaj
☐ VIP
☐ auto
☐ film
☐ arte
☐ cultură
☐ business
☐ turism
☐ stil de viață
☐ media
☐ internet
☐ monden
☐ scrisori
☐ curier
☐ nouă
☐ IT
☐ articole despre serviciile secrete
☐ cronici

- ☐ istorie
☐ externe
☐ scandal
☐ comentarii
☐ sex
☐ actualitate, sub toate formele
☐ dezvăluiri
☐ anchete; investigații
☐ fotografii inedite
☐ consilier economic
☐ horoscop
☐ umor
☐ paranormal
☐ pictoriale
☐ erotic
☐ satiră politică
☐ știință
☐ anchete
☐ documentare (sinteze, dosare)

15) Ce vă determină să cumpărați *Flacăra*? Pentru ce tip de articole?

16) *Flacăra* ar trebui să-și schimbe profilul?

- ☐ da
☐ nu

17) Dacă da, spre ce zonă anume ar trebui să se îndrepte predilect:

- ☐ investigații
☐ vedete
☐ divertisment
☐ stil de viață
☐ business
☐ erotic
☐ altfel

18) Revista e (prea) elitistă?

- ☐ da
☐ nu

19) Revista e:

- ☐ în pas cu vremea ei
☐ un pic desuetă
☐ un pic prea modernă, prea îndrăzneță

20) Vă deranjează numele *Flacăra*?

- ☐ da
☐ nu

21) Ați prefera un alt nume (mai modern)?

- ☐ da
☐ nu

22) Vă interesează în mod special reportajul?

- ☐ da
☐ nu

23) Ce tip de reportaj:

- ☐ social
☐ turistic
☐ cultural

24) Vă determină acesta să cumpărați o publicație?

- ☐ da
☐ nu

25) Dar pe *Flacăra*?

- ☐ da
☐ nu

26) Coperta *Flacăra* vă dezamăgește?

- ☐ da
☐ nu

27) Ce schimbări în copertă ar trebui operate?

28) Ce (alte) schimbări în conținut ați opera?

29) Ați dori rubrici de:

- ☐ cyber
☐ muzică
☐ tehnologie
☐ știință
☐ aventură
☐ experiment
☐ model
☐ consilier sexual
☐ consilier sentimental
☐ integrale
☐ cuvinte încrucișate

30) Mai mult DIVERTISMENT în revistă?

- ☐ da
☐ nu

31) O revistă mai mult orientată spre subiecte

- ☐ masculine
☐ feminine
☐ cuplu
☐ e bine așa

32) Ar trebui promovat din timp conținutul numerelor următoare?

- ☐ da
☐ nu

33) Unde anume?

- ☐ la TV
☐ la radio
☐ în presa scrisă
☐ în REBUS
☐ în cotidiene

34) Simțiți nevoia unui site *Flacăra*?

- ☐ da
☐ nu

35) Ați fi interesați de un ghid TV în revistă?

- ☐ da
☐ nu

36) Ați fi interesat de o emisiune *Flacăra* pe TV, cuprinzând reportaje + vedete?

- ☐ da
☐ nu

37) Considerați că *Flacăra* e:

- ☐ cunoscută îndelung
☐ nu prea cunoscută
☐ foarte puțin cunoscută

38) Aspectul grafic ar trebui schimbat?

- ☐ da
☐ nu

39) Cum:

40) Ce observații aveți privind fotografiile din revistă?

Vrem să aflăm ce crezi despre noi. Părerea ta contează!

Nume/prenume.....; Vârsta ani; Sexul M/F;
Căsătorit ☐ da ☐ nu; Localitate; Profesiune
Studii Venit între: ☐ 0-100 euro; ☐ 100-200 euro; ☐ 200-300 euro;
☐ 300-400 euro; ☐ 400-500 euro; ☐ 500-600 euro; ☐ 600-700 euro; ☐ peste 700 euro.

Mai citiți: ☐ Biz; ☐ Adevărul; ☐ Jurnalul național; ☐ Ziarul; ☐ Curierul național; ☐ Ziaa;
☐ România liberă; ☐ Evenimentul zilei; ☐ Academia Cațavencu; ☐ Cotidianul; ☐ Tabu; ☐ FHM;
☐ Gazeta Sporturilor; ☐ ProSport; ☐ Capital. Ascultați: ☐ Europa FM; ☐ Delta; ☐ România Actualități; ☐ PROFM. Priviți la: ☐ ProTV; ☐ Acasă; ☐ Antena 1; ☐ Prima; ☐ TVR; ☐ Realitatea TV; ☐ Discovery; ☐ National Geographic; ☐ AXN; ☐ Hallmark; ☐ HBO; ☐ OTV.

Chestionarele completate se trimit până la data de 20 (data poștei) ale fiecărei luni. Câștigătorii vor fi anunțați în revistă în fiecare din numerele următoare.

„Peștele de la cap se împute...”

Portarul Igor Akinseev (centru), intervenind la o acțiune a lui Marius Niculae (dreapta)

Este posibil ca pe parcursul a doar două săptămâni să consemnăm câteva evenimente fotbalistice de antologie: mai întâi, retrogradarea matematică a *Universității Craiova* (fapt care s-a și produs), după o prezentă neîntreruptă de 41 de ani pe prima scenă; a treia rată consecutivă de către echipa națională a unui tumeu final (în speță, „mondialul” german), în cazul unei înfrângeri la Rotterdam; în fine, pierderea titlului de campioană, după ce *Steaua* se instalase confortabil în fotoliul de lider, respectiv câștigarea „coroanei” (cu „mijloace specifice”?) de către *Dinamo*, care ar realiza astfel un spectaculos event, deși nu prea a jucat mare lucru.

Așadar, în momentul redactării materialului de față mai erau trei etape de disputat, *Steaua* punându-și singură piedică prin contraperformanțele din ultimele șase runde: doar două goluri înscrise (dintre care, unul din 11 m), trei înfrângeri (e adevărat, numai cu 1-0) și o remiză albă – toate în deplasare. Astfel, *Dinamo* și *Rapid* se aflau la un punct, respectiv două în urma „roș-albaștrilor”. Campionatul

era relansat, prin urmare, dar formația militară a ținut să repete situația din toamna trecută: atunci, antrenorul Victor Pițurcă își dădea demisia cu două zile înaintea startului întrecerii; acum, Walter Zenga, cel care preluase conducerea tehnică, este concediat de imprezibilul său patron. S-ar putea ca măsura să aibă efectul unui șoc (pozitiv) în rândul jucătorilor, iar noul coach („manta de vreme rea”?) Tiți Dumitriu să aducă în Ghencea titlul visat de cinci ani. Pierderea de turaj a echipei fanion a fotbalului nostru, care ne-a reamintit gustul „primăverii europene”, se poate explica (și) prin necesitatea atingerii vârfului de formă încă din luna februarie (deci, înaintea celorlalte competiții) pentru susținerea „dublei” din *Cupa UEFA* cu *Valencia*. Fără a ne erija în cunoscători, parcă nu ni se pare totuși normală invocarea oboselei prin susținerea în plus a 4 (patru) partide (internationale), ținând cont că restul de opt din parcursul european au avut loc anul trecut! Ritmul programării etapelor miercuri – sâmbătă – miercuri a fost același pentru toate divizionarele A. Ce să mai spună

atunci finalistele din *Cupa UEFA* sau din *Champions League*? Apropo: având șansa de a fi „gazdă” pentru prima finală menționată, *Sporting Lisabona* (cu al nostru Marius Niculae pe final de meci) a ratat șansa câștigării trofeului, pierzând cu 3-1 (după ce a condus cu 1-0) în fața *TSKA Moscova* (prima reușită de acest gen pentru fotbalul din Rusia, dar să nu uităm că echipa... militară se află sub patroajul aceluiași Roman Abramovici, ca și *Chelsea*).

Revenind la „oile noastre” (pardon, la *Steaua*!), nu se poate să nu fii contrariat de o declarație a celui care, totuși, a investit considerabil: „Și dacă pierdem titlul, ce, se sfârșește lumea? Îmi dispare familia? Mor oameni la Bagdad...” Nu știm dacă zicala cu „peștele care...” are vreo relevanță în cazul de față, dar trebuie să ne reamintim desele imixțiuni în problemele strict tehnice de alcătuire a echipei: bagă-l p-ăla, scoate-l p-ăla, joacă în sistemul ăla... Apoi, numai atmosfera prielnică nu a existat în rândul jucătorilor care au fost, pe rând, alungați (Neaga, Ciocoiu), contestați

(Baciu, Lovin) sau protejați (A. Cristea, Fl. Dumitru). În plus, lui Zenga i s-a arătat mereu „pisica” prin vehicularea unor nume de posibili înlocuitori (Dan Petrescu, Marius Lăcătuș sau Cosmin Olăroiu). De asemenea, ce suflet să depui în teren când sunt anunțate cu surle și trâmbițe transferuri aproape certe și care, odată înfăptuite, te scot din schemă? Și, uite-așa, un portar desemnat de trei ori cel mai bun pe plan mondial, a ajuns să fie ușit pe plajuri mioritice. (Și aceasta, doar cu o zi înaintea proiectatei cununii cu o... româncă.)

Ce va fi fost în disputa „la vârf”, dv. aproape că știți în momentul lecturării rândurilor de față. Ceea ce era aproape sigur, era situația celorlalte două retrogradate (Apulum Alba Iulia - 23 p. și FC Brașov - 21 p.), alături de fosta Craiova Maxima (acum Minima) - 20 p.

Situația din campionat nu putea să-l lase indiferent pe selecționerul Victor Pițurcă aflat în fața marelui examen cu Olanda, pe 4 iunie. În condițiile în care fondul „stranierilor” s-a redus dramatic, iar întrecerea internă îi oferă prea puține soluții, iată că inflexibilul „Piti” este nevoit să facă unele concesii. Astfel, deși Lobont și Mitea nu mai prind prima echipă la Ajax (cam suspect, nu?), iar Adrian Mutu nu și-a ispășit încă suspendarea, se pare totuși că aceștia vor fi convocați. De asemenea, mari bătăi de cap îi dă postul de fundaș stânga (Răzvan Raț nu are drept de joc), ceea ce ar putea face să apară Cosmin Pașcovici, Pompiliu Stoica sau chiar un mijlo-

caș, Gigel Coman.

Atacul este în mare suferință, Ionel Ganea și Viorel Moldovan nefiind refăcuți după accidentări, iar cei doi Niculae (Marius și Daniel) abia și-au reluat activitatea. Daniel Pancu a demonstrat mai mult calitate de portar la Beşiktaş, în timp ce Cristi Chivu a devenit din nou indisponibil. Mai mult, Tiberiu Ghioane se declară supărat că a fost considerat vinovat (de cine?!) la primul gol din meciul „de acasă” cu „portocalele” și nu-l mai interesează națio-

nala, după cum nici goalkeeperul Bogdan Stelea nu pare prea afectat dacă se va apela sau nu la el. Ca atare, Pițurcă a decis ca, pentru amicalul cu Moldova, de la Bacău (s-a jucat pe 24 mai) să recurgă la 16 „autohtoni” și numai la doi „stranieri” (Răzvan Cociș, Bogdan Lobont). Între timp, România a alunecat ușor, în ierarhia FIFA - Coca-Cola, tocmai pe locul 32...

Text **Pompiliu L. Dumitrescu**

Mingea campionilor

adidas a prezentat noua minge de fotbal oficială a finalei UEFA Champions League, eveniment programat la Istanbul pe 25 mai 2005. Mingea adidas Finale este produsă prin tehnologia inovatoare Thermal Bonding (îmbinare termală) și, datorită sistemului Power Balance, permite celor mai buni jucători ai Europei să aibă un control total al mingii. adidas finale este cea mai bună minge de până acum în ceea ce privește rezistența la apă, acuratețea și durabilitatea.

„Finala UEFA Champions League din Istanbul este unul dintre cele mai importante meciuri ale anului. Va fi un eveniment de maximă importanță al sezonului de fotbal din acest an și credem că este de asemenea un moment perfect pentru punerea în valoare a noii mingi de fotbal Finale”, a declarat Erich Stamminger, membru al Consiliului Executiv al adidas-Salomon AG, responsabil pentru marketing global.

Începând din luna aprilie, noua minge Finale, în culorile albastru și alb perlat, este disponibilă în toată lumea la un preț aproximativ de 100 de euro.

Actualitatea Altfel

un dialog între Luca Niculescu
și un invitat, personalitate a vieții
culturale, politice sau sociale românești.

deltarfi

bucurești 93.5fm

iași 97.9fm

de luni până joi
între 17:10 și 18:00

Caracteristica lunii iunie

Va fi o lună destul de tensionată mai ales spre sfârșitul ei. Dorința de manifestare, uneori exagerată, ar putea genera neînțelegeri în relațiile de parteneriat. Nevoia de a rezolva chestiunile legate de casă și familie va fi mai mare decât de obicei.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04.)

La slujbă va fi mare agitație. Este posibil să aveți unele neînțelegeri cu colegii sau să vi se pună beten roate în ceea ce privește finalizarea activităților în care sunteți implicat. Pe acasă veți repara câte ceva, ceea ce vă va obliga la cheltuieli destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați mulțumitor.

Taur (21.04. - 20.05.)

Veți fi din cale-afară de agitat și acest lucru ar putea duce la neînțelegeri cu ceilalți membri ai familiei. Nar fi exclus nici să aveți parte de o stricăciune în apartament. Este o perioadă în care prudența trebuie pusă pe primul plan, altfel ați putea avea tot felul de neplăceri.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

Reușiți cu mai multă ușurință să vă canalizați energia spre scopuri practice, iar acest lucru vă face mai relaxat, dar și mai sigur pe propriile calități. Relația cu ființa iubită va fi ceva mai tensionată și nu veți reuși să vă puneți de acord asupra unor chestiuni ce vă privesc pe amândoi, încercați să fiți mai concilianți.

Rac (22.06. - 22.07.)

Unul dintre prietenii dv. ar putea avea o problemă. Un eveniment neașteptat va putea determina să faceți schimbări majore în planurile de petrecere a timpului liber. Dacă aveți de gând să plecați la drum, șansa va fi de partea dv. Pe cât posibil, evitați să faceți confidențe unor persoane mai puțin cunoscute.

Leu (23.07. - 23.08.)

Cheltuielile vor fi mari și vă va fi destul de greu să vă descurcați din acest punct de vedere. Nu vă implicați în activități speculative și nici în jocuri de noroc, deoarece ați putea înregistra pierderi serioase. Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare calitățile.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

În plan profesional ați putea avea probleme serioase. Fiți cât se poate de conștiincioși și evitați să vă implicați în activități noi. Superiorii ierarhici vor evita să vă susțină inițiativele. Din punct de vedere financiar situația dv. s-ar putea îmbunătăți printr-un câștig oarecum neașteptat.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această perioadă, așa că nu este cazul să vă suprasolicitați, chiar dacă vi se pare că nu duceți lipsă de energie. De asemenea, nu este cazul să vă implicați în activități la limita legalității, căci nu se știe de unde poate să apară ghinionul.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Orice intenționați să faceți, gândiți-vă de două ori, căci aveți tendința de a vă asuma riscuri inutile. Cineva din familie ar putea avea necazuri la serviciu, așa că pregătiți-vă să-i fiți alături. Este posibil să fie nevoie să rămâneți peste program la serviciu, ceea ce ar putea genera reproșuri din partea ființei iubite.

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Șansa este de partea dv., dar, cel puțin în actuala perioadă, nu este cazul să cereți sprijinul celor din jur. Aveți suficientă forță și energie pentru a vă descurca bine cu toate problemele cu care vă confrunțați. Fiți prudent în a vă face planuri în funcție de vestile pe care le primiți de pe alte meleaguri.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Mintea dv. este plină de idei, dar contrar obiceiului, sunteți cam împrăștiat și deci nu este cazul să le puneți în practică. Relația cu rudele mai îndepărtate va reveni în atenția dv. Dacă aveți nevoie de o aprobare sau dacă doriți să semnați un contract, conjunctura astrală va fi de partea dv.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Nu sunteți nici pe departe în forma dv. cea mai bună. Starea de întare, de nemulțumire vă poate determina să luați decizii care vă vor conduce pe căi greșite. Fiți prudent și nu vă asumați nici un fel de riscuri deoarece ați putea avea neplăceri serioase. În cazul în care doriți să susțineți o activitate intelectuală, vă veți descurca excelent.

Pești (19.02. - 20.03.)

Veți avea discuții cu partenerul de viață sau cu cel de afaceri, legate de bani. Nu este cazul să încercați a vă impune punctele de vedere. Mai aveți răbdare puțin timp, căci până la urmă lucrurile se vor rezolva de la sine. Persoana iubită este alături de dv. în tot ceea ce faceți.

O nouă apariție la Editura Fundației Premille Flacăra

NECURATUL din COLGA

de George Arion, un maestru al literaturii polițiste.

Un oraș din nordul țării (să-i zicem Colga), un șir de crime, cinci-șase, neelucidate, legende readuse în actualitate spre profitul nu se știe cui, tabere secrete de instrucție, înconjurate de garduri de sârmă ghimpată, afaceriști veroși, politicieni corupți și extremiști, polițiști incompetenți, o populație terorizată (cam seamănă cu România post-decembristă!) – acesta este fundalul ultimului roman polițist semnat de George Arion, cel despre care critici și cititori deopotrivă au afirmat că a revigorat romanul polițist autohton. Nu vom mai dezvălui decât că, potrivit autorului, cititorul are de ales între a leșina de răs și a leșina de frică. Enorm pentru o lectură.

Ziarul de duminică, nr. 3, 21 ianuarie 2005

Puteti primi această carte (208 pag.; preț 145.000 lei; 14,50 lei noi) contra ramburs, comandând-o telefonic la numărul 021/317.91.37 sau pe adresa S.C. Publicațiile Flacăra S.A., București, Piața Presei nr. 1, sector 1, cod 013701, oficiul poștal 33. Taxele de expediere vor fi suportate de către editură. Cartea va purta autograful autorului.

De asemenea, cartea se poate procura și în rețeaua de librării **diverta** din toată țara. (www.dol.ro)

Date oficiale SNA: Gazeta e lider

“

În ultimii 14 ani, împreună cu această echipă am creat trei ziare de sport care au devenit numărul 1 în România.

513.000

de cititori pe zi beneficiază de munca unei redacții de succes”

Ovidiu Ioanițoaia
Director Gazeta Sporturilor

Cea mai bună echipă din România

Dumneavoastră, cititorii, ați adus Gazeta Sporturilor pe primul loc. Sperăm că darul nostru să vă bucure. Acum, Gazeta la un preț excepțional, 5000 lei.

www.gsp.ro
siteul de sport nr.1 din România

ep. 38

Decorati decorativi

ALEX©

E bine ca peste ani
să te bucuri de liniște.

Leul înaripat te ocrotește.

Generali Asigurări - asigurări de viață

Beneficiind de experiența acumulată în peste 170 de ani de activitate, cu 60.000 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.

„Banca anului 2004“ confirmarea valorii noastre

Bancpost și compania sa mamă din Grecia, Eurobank, au fost premiate deopotrivă de prestigioasa revistă *The Banker*.

În lumea bună a băncilor, respectul față de client e o trăsătură de familie.

The Banker

Publicație bancară a grupului Financial Times

Câștigăm împreună

Pretutindeni activitatea bancară de valoare este încununată de laurii succesului. Titlul de Banca Anului acordat de publicația *The Banker* este o garanție de netăgăduit a excelenței, care ne onorează. Dar cel mai valoros premiu îl primim zi de zi de la clienții noștri: încrederea.